

Raymond Chandler

Misterul crimelor de la Little Fawn Lake

Raymond Chandler

Misterul crimelor de la Little Fawn Lake

Traducere Popescu Constantin

– Publisher Alfred A. Knopf, U.S., 1943 – *The Lady In The Lake*

Editura Z, Colecția Enigma, 1993

Treloar Building era, sau este pe Olive Street, aproape de Strada 6, în partea de apus a oraşului. Trotuarul din faţa clădirii fusese din dale de asfalt alb şi negru. Muncitorii le scoteau pentru a le da guvernului⁽¹⁾, iar un tip palid şi fără pălărie, cu mutră de intendent de bloc, privea operaţia cu aerul că-l doare inima.

Am trecut de el, apoi printr-un pasaj cu magazine specializate am intrat într-un hol vast, decorat în negru şi auriu. Compania Gillerlain se afla la etajul şapte, în partea dinspre stradă, în dosul unor uşi duble de sticlă cu margini de culoarea platinei. Biroul de primire avea pe jos covoare chinezeşti, pereţi zugrăviţi într-un argintiu tern, un mobilier complicat şi plin de unghiuri, pe pedestale, mici sculpturi abstracte, lucioase şi ascuţite iar într-un colţ o groază de fleacuri într-o vitrină triumfiară. Pe rafturi, pe suporturi, în insule şi promontorii de oglindă strălucitoare, vitrina părea să conţină toate felurile de flacoane şi de cutii fanteziste făcute vreodată. Se vedeau creme, pudre, săpunuri şi colonie pentru orice anotimp şi orice ocazie. Parfum în sticlute înalte şi subţiri, ce păreau gata să cadă la o adiere, parfum în fiole minuscule de culoare pastel, legate la gât cu panglici elegante de mătase, ca fetiţele la lecţia de dans. Obiectul cel mai de preţ părea ceva foarte mic şi simplu, o sticlă turtită, de culoarea chihlimbarului. Se afla la exact înălţimea privirii şi avea mult loc în jur. Eticheta te informa că era „*Gillerlain Regal, Şampania parfumurilor*”. Hotărât, merita s-o cumperi. Puneai o picătură în gropiţa gâtuleului şi perlele roz purtate de doamne începeau să cadă pe lângă tine ca ploaia de vară.

O blondă micuţă şi nostimă şedea într-un colţ îndepărtat, la un panou telefonic, în dosul unui grilaj şi la adăpost de orice primejdie. La un birou plat, pe aceeaşi direcţie cu uşa, şedea o damicelă bine, înaltă, brunetă şi subţirică, al cărei nume, judecând după placa gravată solemn pe birou, era domnişoara Adrienne Fromsett.

Era îmbrăcată într-un taior gri-deschis, de lucru, cu o bluză albastru-închis, la care purta o cravată bărbătească tot albastră, dar într-o nuanţă mai pală. Marginile batistei împăturite ce-i ieşeau din buzunarul de la piept al taiorului erau atât de ascuţite încât puteai tăia pâine cu ele. La încheietura mâinii avea o brăţară, asta fiind singura ei bijuterie. Părul negru pieptănat cu cărare i se revărsa uşor în bucle frumos aranjate. Avea un ten curat ca de ivoriu, sprâncene destul de severe iar ochii mari şi negri, lăsau impresia că s-ar fi putut anima la momentul potrivit.

Mi-am pus pe biroul ei cartea de vizită – nu cea cu o mitralieră în colţ – şi i-am spus că voiam să-l văd pe domnul Derace Kingsley. A aruncat o privire pe cartea de vizită şi m-a întrebat:

— Ai întâlnire cu patronul?
— Nu.
— E foarte greu să-l vezi pe domnul Kingsley dacă n-ai aranjat acest lucru dinainte.

N-aveam cum s-o contrazic.

— Care e obiectul vizitei, domnule Marlowe?

— E personal.

— Aha. Domnul Kingsley te cunoaște cumva, domnule Marlowe?

— Nu cred. S-ar putea să fi auzit de mine. Ai putea să-i spui că vin din partea locotenentului de poliție M'Gee.

— Domnul Kingsley îl cunoaște pe locotenentul de poliție M'Gee?

Îmi puse cartea de vizită alături de un teanc de scrisori proaspăt bătute la mașină și cu antetul întreprinderii pe ele. Apoi se lăsă pe spate, își puse un braț pe birou și începu să răpăie discret cu un stilou mic de aur.

I-am rânjit. Telefonista blondă își ascuți urechile și zâmbi ușor și nesigur. Părea glumeață și gata de acțiune, deși nesigură de ea, ca o pisicuță într-o casă nouă unde locatarii urăsc pisicile.

— Sper că da, i-am răspuns. Dar poate că-i mai bine să te duci și să-l întrebi.

Își puse rapid inițialele pe trei scrisori ca să nu arunce cu stiloul în mine. Apoi vorbi fără să mă privească:

— Domnul Kingsley e într-o conferință. Am să-i trimit cartea dumată de vizită când am să am ocazia.

I-am mulțumit și m-am dus să mă așez într-un fotoliu de crom și piele, mult mai confortabil decât părea la prima vedere. Timpul trecea și se așternu tăcerea. Nimeni nu veni și nu plecă.

Mâna elegantă a domnișoarei Fromsett alunecă peste hârtii și clinchetul surd produs de pisicuța-telefonistă rupea tăcerea de câte ori opera tabloul telefonic.

Mi-am aprins o țigară și-am tras alături o măsuță cu scrumieră pe ea. Minutele păseau pe vârful picioarelor, cu degetul la gură. Am cercetat încăperea. Greu să-ți faci o părere despre o astfel de întreprindere. S-ar fi putut să câștige milioane sau să aibă poliția în camera din dos, gata să le sigileze seiful ca urmare a falimentului.

După o jumătate de oră și trei sau patru țigări, ușa din spatele biroului domnișoarei Fromsett se deschise și doi bărbați ieșiră dinăuntru, mergând de-a-ndoaselea și râzând. Un al treilea ținea ușa deschisă și îi îndemna să rădă. Și-au dat mâna încântați și primii doi au traversat biroul și au plecat. Cel de-al treilea își abandonează zâmbetul acru de pe față părănd a nu fi zâmbit niciodată. Era un tip înalt, îmbrăcat într-un costum gri și nu părea să aibă chef de glumă.

— A telefonat cineva? întrebă el cu o voce aspră și arogantă.

Domnișoara Fromsett răspunse încet:

— Un domn Marlowe vrea să vă vadă. Din partea locotenentului M'Gee. Într-o chestiune personală.

— Nu-l cunosc, se răsti bărbatul înalt.

Îmi luă cartea de vizită, fără ca măcar să se uite la mine și intra înapoi în birou. Ușa se închise de la sine cu un pocnet disprețuitor. Domnișoara Fromsett îmi aruncă un zâmbet trist și dulceag, iar eu i-am răspuns cu o uitătură obscenă. Am mai fumat o țigară și timpul trecu din nou împleticindu-se. Compania Gillerlain îmi devenise dragă la inimă.

Peste zece minute aceeași ușă se deschise din nou și ștabul ieși din birou cu pălăria pe cap, mărâind ceva în legătură cu o vizită la frizer ca să se tundă. O porni pe covorul chinezesc cu un pas athletic și vioi, parcurse cam jumătate distanță până la ușă, apoi făcu stânga împrejur brusc și se apropie de fotoliul meu.

— Vrei să mă vezi? se răsti el.

Măsura peste doi metri și n-avea nimic molatec în persoana lui. Avea ochii de culoarea gresiei cu scânteii de lumină rece. Trupul lui masiv umplea un costum gri, de flanel moale, cu dungi albe discrete, pe care îl purta cu eleganță. Aerul lui îți sugera că aveai de-a face cu o persoană dificilă.

M-am sculat de pe fotoliu.

— Dacă sunteți domnul Derace Kingsley, da.

— Cine dracu ai crezut că sunt?

Nu mi-am bătut capul să-i răspund și i-am înmânat o altă carte de vizită pe care era scrisă și profesiunea mea. O apucă în labă și se strâmbă la ea.

— Cine-i M'Gee? se rățoi el.

— Un tip pe care-l cunosc.

— Fascinant, răspunse el și se uită peste umăr la domnișoara Fromsett.

Părea încântată. Foarte încântată.

— N-ai nimic altceva să-mi spui despre el?

— Cei care îl cunosc îl numesc Violet M'Gee, am spus. Fiindcă mestecă pastile mici de tuse cu miros de violete. E un tip solid, cu păr cărunt și fin și cu o gură dulce, bună de sărutat copiii mici. Când a fost văzut ultima oară, purta un costum albastru elegant, pantofi maron cu tocuri late, o pălărie cenușie moale și fuma opium dintr-o pipă de spumă de mare.

— Nu-mi place purtarea dumată, spuse Kingsley cu o voce atât de dură c-ai fi putut sparge nuci cu ea.

— În regulă, i-am răspuns. Nu-i de vânzare.

Se trase înapoi de parcă i-aș fi vârât sub nas un pește stricat. Apoi, îmi întoarse spatele și mi se adresă peste umăr:

— Îți dau exact trei minute. Nu știu de ce-o fac.

Calcă apăsător pe covor, trecu, de biroul domnișoarei Fromsett, se apropie de ușă, o împinse violent și o lăasă să-mi fluture în față. Gestul îi plăcu domnișoarei Fromsett și-am avut impresia că-am zărit un zâmbet ușor și răutăcios în ochii ei.

Biroul lui era exact ce-ar trebui să fie un birou. Era lung, întunecos și liniștit, răcoros din pricina climatizării, cu ferestrele închise și cu jaluzele cenușii ușor întredeschise pentru a stăvili lumina orbitoare din iulie. Perdelele cenușii se asortau la mocheta cenușie. Într-un colț se afla un seif mare, vopsit în negru și argintiu, ca și un șir de fișiere joase perfect asortate cu el. Pe perete atârna o fotografie enormă, colorată de mână, reprezentând un domn în vârstă, cu o față fin sculptată, favoriți și guler apretat. Mărul lui Adam, care răzbătea din gulerul tare, părea mai dur ca bărbia celor mai mulți oameni. Placa de sub fotografie purta indicația: „*Domnul Matthew Gillerlain. 1860 – 1934*”.

Derace Kingsley păși țațoș în dosul unui birou directorial de vreo opt sute de dolari și se lăsă într-un fotoliu înalt, tapițat cu piele. Luă o țigară de foi dintr-o cutie de mahon încrustată cu bronz, îi reteză vârful și o aprinse cu o brichetă mare de bronz de pe birou. Operația decurse lent. Nu-i păsa de timpul meu. Când își încheie ceremonia, se aplecă pe spate, scoase un nor de fum și spuse:

— Sunt un om de afaceri. Nu-mi pierd vremea cu prostii. Cartea dumitale de vizită mă anunță că ești detectiv certificat de stat. Fă-mi dovada că-i adevărat.

Mi-am scos portvizitul și i-am înmănat niște documente ca să-i dovedesc. Le-a privit scurt și mi le-a aruncat înapoi peste birou. Husa de celuloid în care se afla certificatul căzu pe mocheta. Nu se sinchisi să-și ceară scuze.

— Nu știi cine-i M'Gee, spuse el. Îl cunosc însă pe șeriful Petersen. I-am cerut să-mi recomande pe cineva de încredere pentru o treabă. Bănuiesc că e vorba de dumneata.

— M'Gee lucrează la postul de poliție din Hollywood în biroul șerifului. N-aveți decât să verificați.

— Nu-i nevoie. Poate că ești capabil, dar să nu fi obraznic cu mine. Și nu uita că atunci când angajez pe cineva, lucrează doar pentru mine. Face exact ce-i spun, și-și ține gura. Altminteri, îl dau pe ușă afară. E clar? Cred că nu-ți par prea dur.

— Hai să lăsăm baltă această poveste, i-am răspuns.

Se încruntă. Apoi mă întrebă brutal:

— Cât vrei pe zi?

— Douăzeci și cinci de dolari plus cheltuielile suplimentare. Opt cenți de kilometru dacă folosesc mașina.

— Ridicol, spuse el. Mult prea mult. Cincisprezece dolari pe zi. E bine plătit. Am să-ți achit costul benzinei în anumite limite, de la caz la caz. Dar să nu mă tragi pe sfoară.

Am scos un mic nor cenușiu de fum de țigară și i-am făcut vânt cu

mâna. Nu i-am răspuns. Păru puțin surprins că nu i-am răspuns.

Se aplecă peste birou și își îndreptă țigara de foi spre mine:

— Nu te-am angajat încă. Dacă am s-o fac, treaba e absolut confidențială. Nu vreau să trăncănești despre ea cu amicii de la poliție. M-ai înțeles?

— Ce vreți în fond să fac pentru dumneavoastră, domnule Kingsley?

— Ce importanță are? Te ocupi de tot felul de anchete, nu-i așa?

— Nu chiar. Mă ocup mai ales de cele oarecum oneste.

Îmi aruncă o privire directă și își încheșta fălcile. Ochii lui cenușii aveau o expresie opacă.

— Printre altele, nu mă ocup de divorțuri, i-am spus. Și vreau o sută de dolari ca acout... mai ales de la cei pe care nu-i cunosc.

— Aha, spuse el cu o voce împlânzită brusc. Aha!

— În ce privește chestiunea că ați fost prea dur cu mine, i-am răspuns, cei mai mulți dintre clienții mei încep fie prin a boci pe umărul meu, fie prin a răcni la mine ca să-mi arate cine-i patronul. În final însă, devin toți rezonabili, dacă mai sunt în viață.

— Aha, repetă el cu aceeași voce blândă și continuă să mă fixeze. Îți pierzi mulți clienți? mă întrebă el.

— Nu prea mulți, dacă se poartă frumos cu mine.

— Servește-te cu o țigară de foi.

Am luat o țigară de foi și-am pus-o în buzunarul de la piept.

— Vreau s-o găsești pe nevastă-mea. Lipsește de-o lună.

— Perfect. Am să vă găsesc soția, i-am răspuns.

Ciocăni pe birou cu ambele mâini. Apoi mă privi ținând.

— Sper c-ai să reușești. Apoi rânji. N-am mai avut o astfel de confruntare de patru ani.

Nu i-am răspuns.

— La naiba, zise el. Îmi place discuția asta. Zău că-mi place, își trecu mâna prin părul negru și des. Lipsește de-o lună. Se află la o cabană pe care o avem în munți. Lângă Puma Point. Știi unde-i Puma Point?

I-am răspuns că știam unde-i Puma Point.

— Cabana noastră e cam la patru kilometri și jumătate de sat, zise el. Ajungi acolo pe un drum privat. E lângă un lac privat. Little Fawn Lake. Trei dintre noi am ridicat un dig acolo ca să aducem unele îmbunătățiri proprietății. Locul ne aparține la toți trei. E o proprietate destul de mare, dar nedezvoltată și, firește, nici n-are să fie dezvoltată așa curând. Prietenii mei au case acolo, ca și mine, și un oarecare Bill Chess, împreună cu soția, stau pe gratis într-o casuță și se îngrijesc de locuința mea. E invalid de război și primește pensie. Asta-i tot ce-i acolo. Soția mea s-a dus la munte pe la jumătatea lui mai, s-a întors de două ori la sfârșitul săptămânii, iar pe 12 iunie era așteptată la o petrecere și n-a mai sosit. N-am mai văzut-o de atunci.

— Și ce-ați întreprins în privința asta?
— N-am întreprins nimic. Absolut nimic. Nu m-am dus acolo. Se opri, așteptând să-l întreb de ce n-o făcuse.

— De ce nu v-ați dus? l-am întrebat.

Își împinse fotoliul înapoi ca să deschidă un sertar încuiat. Scoase o hârtie împăturită și mi-o înmână peste birou. Am despăturit-o și-am văzut că era o telegramă. Fusese expediată din El Paso la 14 iunie, la ora 9 și 19 minute dimineața. Era adresată lui Derace Kingsley, pe adresa Carson Drive, numărul 965, în Beverly Hills, și avea următorul conținut:

„Trec frontiera în Mexic pentru divorț. Mă căsătoresc cu Chris. Noroc și la revedere. Crystal”.

Am pus telegrama pe marginea biroului din partea mea, în timp ce Derace îmi întindea o fotografie foarte clară, format mare, scoasă pe hârtie lucioasă și reprezentând un bărbat și o femeie așezați pe nisip sub o umbrelă de plajă. Bărbatul purta chiloți de baie, iar femeia un fel de costum de baie, microscopic, dintr-un fel de mătase albă. Era o blondă subțirică, tânără, cu un trup atrăgător și zâmbea. Bărbatul era un tip bine, brunet, voinic, cu umeri și picioare solide, cu păr negru și cu dinții albi. Doi metri de gigolo care distruge căsătorii. Brațe ca să te strângă la piept și creieri întipăriți pe față. Ținea în mână niște ochelari de soare și zâmbea aparatului de fotografiat cu un aer expert și degajat.

— Femeia e Crystal, spuse Kingsley, iar tipul e Chris Lavery. N-are decât să-l păstreze iar el poate să facă la fel cu ea și ducă-se dracului amândoi!

Am pus fotografia deasupra telegramei.

— În regulă. Care-i problema?

— Problema e că nu avem telefon acolo la lac și că petrecerea la care trebuia să vină n-avea mare importanță. Am primit telegrama și nu i-am dat prea mare atenție. M-a surprins foarte puțin. Căsătoria noastră s-a stricat de ani de zile. Ea își trăiește viața ei, și eu pe-a mea. Are banii ei, o groază de bani. Cam vreo douăzeci de mii de dolari pe an de la o corporație care deține contracte pentru terenuri petrolifere de mare valoare în Texas. Lui Crystal îi place să alerge după bărbați și știam că Lavery era unul dintre amanții ei. Am fost nițel surprins că avea într-adevăr intenția să se mărite cu el, fiindcă tipul nu-i altceva decât un crai de profesie. Dar până în acest moment, lucrurile mi s-au părut normale, dacă mă înțelegi.

— Și-apoi ce s-a întâmplat?

— Două săptămâni nu s-a întâmplat nimic. Apoi am primit un telefon de la Hotelul Prescott, din San Bernadino, fiind informat că un automobil Packard Clipper, înregistrat ca fiind al unei anume Crystal Grace Kingsley, se afla de mai multe zile în garajul lor, fără ca cineva

să-l reclame, și doreau să știe ce să facă cu el. Le-am spus să-l țină acolo și le-am trimis un cec pentru garaj. Nici asta nu m-a mirat în mod deosebit. Mi-am închipuit că soția mea părăsise California și, dacă pleaseră cu mașina, atunci o folosiseră pe a lui Lavery. Alaltăieri, însă, m-am lovit de Lavery în față la Athletic Club, aici, în colț, la doi pași. Mi-a spus că habar n-are unde e Crystal.

Kingsley îmi aruncă o privire rapidă și întinse mâna după o sticlă și două pahare colorate ce se aflau pe birou. Umplu paharele și împinse unul spre mine. Îi ridică pe-al lui în direcția luminii și vorbi încet:

— Lavery mi-a spus că n-a fugit cu ea, că n-a văzut-o de două luni și că nu mai are nici un fel de legătură cu ea.

— Și l-ați crezut?

Dădu afirmativ din cap, goli paharul și îl împinse pe marginea biroului. Am luat și eu o înghițitură. Era scotch. Un scotch nu prea grozav.

— Dacă l-am crezut, spuse Kingsley, am făcut probabil o greșală, fiindcă nu e genul de om pe care îl poți crede. Departamentele de asta. L-am crezut pentru că e o canalie care își închipuie că-i amuzant să se culce cu nevestele prietenilor, iar apoi să se laude. Sunt convins că ar fi fost încântat să mă insulte, spunându-mi că mi-a luat nevasta și intenționa să fugă cu ea ca să mă facă de râs. Cunoscut eu acești crai, și pe ei îndeosebi. A fost comis-voiajor la noi o vreme, și avea neplăceri tot timpul. Nu se putea stăpâni să nu se dea la funcționarele din birou. Pe deasupra, mai promisem și telegrama de la El Paso de care i-am pomenit, și nu văd ce interes ar fi avut să mă mintă.

— S-ar putea ca ea să-i fi tras un șut, am spus. Asta l-ar fi rănit în amorul lui propriu: complexul de crai.

Kingsley se mai luminează la față, dar nu mult. Clătină din cap.

— Sunt tentat să-l cred, spuse el. Fă-mi dovada că mă înșel. De asta te-am angajat. Dar mai e și un alt aspect foarte neplăcut. Conduc o firmă și am o slujbă bună, dar nu-i decât o slujbă. Nu-mi pot îngădui un scandal. Îmi pierd postul pe loc dacă soția mea e vârată într-o istorie cu poliția.

— De ce cu poliția?

— Printre alte activități de-ale ei, zise Kingsley posac, soția mea găsește timp uneori să fure lucruri din magazine. Cred că e un fel de cleptomanie care o apucă când începe să bea; am avut scene extrem de neplăcute în birourile unor directori de magazine. Deocamdată, am reușit să-i conving să n-o dea în judecată, dar dacă așa ceva se petrece în alt oraș unde nimeni n-o cunoaște... Își ridică mâinile și le lăsă să cadă cu o bușitură pe birou. S-ar putea să ajungă la închisoare, nu-i așa?

— I s-au luat vreodată amprente?

— N-a fost niciodată arestată.

— Nu asta v-am întrebat. Uneori, magazinele mari pun drept condiție a renunțării la darea în judecată dreptul de-a lua amprente. Tactica sperie pe amatori și pune la dispoziția directorilor dosare de cleptomani pe care le dau asociațiilor profesionale. Când amprente apar de mai multe ori, vine ziua răfuielii.

— N-am cunoștință să se fi întâmplat vreodată așa ceva.

— Atunci cred că e cazul să renunțăm la ipoteza furtului deocamdată, am răspuns. Dacă a fost arestată, atunci a fost și percheziționată. Chiar dacă poliția îi îngăduie să folosească un nume fictiv în documentele lor, puteți fi sigur c-ar fi intrat în legătură cu dumneavoastră. Și ar fi început să urle după ajutor în clipa când a intrat la apă. Am bătut cu degetul în telegrama albă și albastră. Iar această telegramă e veche de-o lună. Dacă lucrul la care vă gândiți s-a petrecut acum o lună, cazul ar fi fost judecat între timp. Fiind prima dată, ar fi scăpat cu o muștruluială și o condamnare suspendată.

Își turnă un alt pahar ca să-și mai atenueze grijile.

— Ce-mi spui mă face să mă simt mai bine, zise el.

— Multe lucruri s-ar fi putut întâmpla, am spus. C-a fugit cu Lavery și s-au despărțit. C-a fugit c-un alt bărbat și telegrama e o glumă proastă. C-a plecat de una singură sau cu o altă femeie. Că s-a îmbătat și-a ajuns într-o clinică de dezalcoolizare. C-a dat de un bucluc de care nu știm nimic. C-a fost omorâtă.

— Oh, Doamne, nu pomeni de-așa ceva! exclamă Kingsley.

— De ce nu? Trebuie să faceți față situației. Mi-am făcut o idee destul de clară asupra doamnei Kingsley. E tânără, drăguță, imprudentă și dezechilibrată. Bea de stinge și când bea face lucruri primejdioase. E o fraieră în ce privește bărbații și s-ar putea să se înhăiteze cu un necunoscut care e și escroc. Cum vi se pare descrierea?

— Perfectă, spuse el dând din cap.

— Cam câți bani ar fi putut avea la ea?

— Îi place să aibă sume mari asupra ei. Are cont la bancă. Ar putea avea orice sumă.

— Aveți cumva copii?

— Nu.

— Vă ocupați de administrarea fondurilor ei?

— Cătuși de puțin. Soția mea nu e în afaceri. Depune cecuri și le încasează ca să le cheltuiască. Nu investește un sfanț. Iar banii ei nu mi sunt, firește, de nici un folos, dacă la asta te referi. Se opri, apoi continuă: Să nu crezi că n-am încercat. Sunt un om normal și nu mă amuză să văd douăzeci de mii de dolari duși pe apa sâmbetei an de an, aruncați pe marmureală și amanți de teapa lui Chris Lavery.

— Ce legătură aveți cu banca ei? Puteți obține o listă a cecurilor scrise în ultimele două luni?

— N-au să-mi spună. Am încercat odată să obțin astfel de informații, când mă bătea gândul că cineva o șantajează și n-am reușit să aflu nimic.

— Se poate obține, am răspuns, și v-a trebui s-o facem. Asta înseamnă să mergem la Biroul de Persoane Disparute. Nu cred că v-ar plăcea...

— Dacă mi-ar fi plăcut, n-aș fi apelat la serviciile dumitale.

Am dat din cap, am strâns hârtiile de pe birou și le-am pus în buzunar.

— Cazul s-ar putea să aibă mai multe complicații decât văd acum, dar am să încep prin a avea o discuție cu Lavery, iar apoi am să dau o raită sus la Little Fawn Lake și să mă interesez și acolo. Am nevoie de adresa lui Lavery și de-o notă către îngrijitorul casei de lângă lac.

Luă o scrisoare cu antet, scrise câteva rânduri și mi-o înmână. Iată ce spunea: „*Dragă Bill. Purtătorul acestei scrisori e domnul Marlowe care dorește să arunce o privire prin proprietate. Arată-i casa și ajută-l cât e cu putință. Cu stimă, Derace Kingsley*”.

Am împăturit-o și am pus-o în plicul pe care scrisese adresa în timp ce citeam scrisoarea.

— Ce puteți să-mi spuneți despre celelalte cabane de lângă lac?

— Nu-i nimeni acolo deocamdată. Unul din proprietari lucrează pentru guvern la Washington iar celălalt e la Fort Leavenworth. Soțiile lor sunt cu ei.

— Am să vă rog să-mi dați adresa lui Lavery.

Se uită în gol la ceva de deasupra capului meu.

— Locuiește în Bay City. Cunosc casa, dar am uitat adresa. Cred c-o poți obține de la domnișoara Fromsett. Nu-i cazul să-i spui de ce-ți trebuie. Deși are să ghicească. Mi-ai spus că vrei o sută de dolari.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns. Am spus-o doar fiindcă mă călcaserăți pe nervi mai înainte.

Rânji. M-am ridicat și-am rămas o clipă lângă birou, uitându-mă la el. Apoi i-am spus:

— Nu-mi ascundeți nimic, sper, nimic important.

Își contemplă degetul mare de la mână.

— Nu, nu-ți ascund nimic. Sunt îngrijorat și vreau să știu unde se află. Sunt teribil de îngrijorat. Dacă descoperi ceva, dă-mi un telefon la orice oră din zi sau noapte.

I-am promis c-am s-o fac, ne-am dat mâna și-am traversat camera lungă și răcoroasă ca să ajung la biroul unde ședea elegant domnișoara Fromsett.

— Domnul Kingsley mi-a spus să-mi dai adresa lui Chris Lavery, am zis, și i-am urmărit expresia.

Întinse foarte lent mâna după un carnet de adrese îmbrăcat în piele maron și începu să-l răfoiască. Mi-a răspuns pe un ton rigid și rece.

— Adresa pe care o avem e Altair Street, numărul 623, în Bay City. Telefon: Bay City 12523. Domnul Lavery n-a mai lucrat aici de peste un an. S-ar putea să se fi mutat.

I-am mulțumit și-am ieșit. La ușă m-am uitat înapoi la ea. Ședea foarte calmă, cu mâinile încleștate și așezate pe birou, privind în gol. În obraji îi apăruseră două pete roșii. Avea o privire pierdută și acră.

Am avut sentimentul că domnul Lavery nu era o amintire plăcută pentru ea.

Altair Street se afla la marginea unui V ce ducea într-o fundătură la capătul unei ravine adânci. La nord se vedea întinderea albastră și adâncă a golfului până la dealurile din Malibu. La sud, orașelul de plajă Bay City se răsfirea pe o colină de deasupra șoselei naționale de pe coastă.

Era o stradă scurtă, cu nu mai mult de trei sau patru rânduri de case și se înfunda într-un gard înalt de fier care înconjura o proprietate vastă. În dosul sulitelor aurite ale gardului am zărit pomi, boschete și o parte dintr-o peluză, ca și un drum sinuos pentru mașini. Casa nu era la vedere. Pe partea opusă golfului, casele arătau bine îngrijite și destul de spațioase; de cealaltă parte, pe coama colinei, câteva căsuțe modeste nu făceau mare impresie. În ultimul rând de case, mai scurt, dinaintea capătului fundăturii, se găseau două locuințe, aproape față în față. Cea mai modestă avea numărul 623.

Am trecut de ea, am întors mașina în semicercul pavat de la capătul străzii și-am oprit lângă un teren viran dinaintea locuinței lui Lavery. Casa lui era construită pe mai multe niveluri, cu ușa de la intrare la stradă, cu o terasă pe acoperiș, cu dormitorul la subsol și cu un garaj ca o gaură pe o masă de biliard. Un desiș de *boungavillea* de un roșu aprins foșnea în fața zidului de la intrare iar dalele de piatră ce duceau spre casă aveau pe margini mușchi. Ușa era strâmtă, cu grilaj și deasupra cu o friză subțire. Sub grilaj se găsea un mâner de fier pentru a bate cu el în ușă. Am ciocănit insistent.

Nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat și pe butonul soneriei de lângă ușă și-am auzit-o sunând nu prea departe, în casă. Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Am reluat ciocănitul cu mânerul de fier. Nici un rezultat. M-am întors pe aleea de la intrare până la garaj unde am deschis ușa destul ca să pot vedea că înăuntru se găsea o mașină cu cauciucuri cu dungi albe pe margine. M-am întors la ușa de la intrare.

Din garajul de peste drum, ieși o limuzină Cadillac neagră și elegantă, care se întoarse, trecu pe lângă reședința lui Lavery, încetini și un tip slab, cu ochelari de soare întunecați, mă privi cu atenție, ca și cum n-ar fi fost treaba mea să mă aflu acolo. L-am privit la rândul meu intens și tipul și-a văzut de drum.

Am apucat-o din nou pe aleea ce ducea la casa lui Lavery și am reînceput să ciocănesc la ușă. De data asta cu succes. Ferestruica din ușă se deschise și-am văzut un individ arătos și cu o expresie vie care mă urmărea din spatele gratiilor.

— Faci o groază de zgomot, a zis el.

— Domnul Lavery?

Mi-a spus că e domnul Lavery și m-a întrebat ce pofteam. I-am întins cartea de vizită printre gratii. O apucă cu o labă mare și cafenie.

Ochii lui cafenii și strălucitori se întoarseră spre mine:

— Regret, dar n-am nevoie de detectivi astăzi.

— Sunt în serviciul lui Derace Kingsley.

— N-aveți decât să vă duceți dracului amândoi! spuse el și trânti ferestruica la loc.

Am apăsât pe soneria de lângă ușa, am scos o țigară cu mâna liberă și-am aprins un chibrit de lemnul pervazului când ușa se deschise brusc și un tip masiv, în chiloți de baie, sandale de plajă și un halat de buret se pregăti să mă înfrunte. Am ridicat degetul de pe sonerie și i-am rânjit.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Te-ai speriat cumva?

— Dacă apeși din nou pe sonerie, te arunc în mijlocul străzii! spuse el.

— Nu fi caraghios. Știi perfect de bine c-o să discut cu dumneata, iar dumneata ai să discuți cu mine.

Am scos telegrama albastră și albă din buzunar și i-am întins-o înaintea ochilor lui cafenii și strălucitori. O citi prost dispus, își mușcă buzele și mârâi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai în casă!

Deschise ușa larg și-am intrat în urma lui într-o încăpere

Întunecată și plăcută, având pe jos un covor chinezesc bej, ce părea scump, apoi fotolii adânci, câteva lămpi albe și rotunde, un radio enorm într-un colț, o sofa extrem de lată, tapițată cu un material de lână fină bej și maron, un șemineu cu un paravan de bronz în față și o poliță de lemn alb deasupra. În dosul paravanului ardea un foc, mascat parțial de un buchet mare de *manzanita*. Florile se îngălbeniseră pe ici pe colo, dar erau încă frumoase. Pe o măsuță joasă și rotundă din lemn de nuc, acoperită cu o placă de sticlă, se afla o sticlă de coniac *Vat 69*, pahare pe o tavă și o mică găleată pentru gheață. Camera dădea în spatele casei și se termina printr-o arcadă dreaptă prin care se vedeau trei ferestre înguste, și partea superioară a unei balustrade de fier ce ducea la parter.

Lavery trânti ușa în urmă și se așeză pe sofa. Luă o țigară dintr-o cutie sculptată de argint, o aprinse și mă privi iritat. M-am așezat în fața lui și l-am examinat. Era perfect echipat în domeniul fizicului, așa cum arătase și poza. Avea umeri nemaipomeniți și șolduri magnifice. Ochii erau de culoarea alunii și pupilele de un cenușiu albicios. Purta părul cam lung și cu bucle fine deasupra tâmplelor. Tenul cafeniu nu arăta nici un semn de viață destrăbălată. Era un tip bine, dar nimic mai mult în ce mă privea. Am înțeles de ce femeile se dădeau în vânt după el.

— De ce nu vrei să ne spui unde e? am întrebat. O să descoperim în orice caz, dar dacă ne spui acum, nu te mai batem la cap.

— Nu cred ca un detectiv particular o să reușească să mă bată la

cap.

— N-ai dreptate. Un detectiv particular poate bate la cap pe oricine. E persistent și obișnuit cu aroganța. E plătit pentru timpul său și e înclinat să folosească acest timp ca să te bată la cap.

— Ascultă, zise el, și se aplecă înainte îndreptându-și țigara spre mine. Cunoscut telegrama, dar e o prostie. Nu m-am dus la El Paso cu Crystal Kingsley. N-am mai văzut-o de mult, cu mult înainte de data când a fost expediată această telegramă. N-am mai avut nici un fel de legătură cu ea. I-am scos același lucru și lui Kingsley.

— N-avea nici un motiv să te creadă.

— Iar eu n-am nici un motiv să-l mint. Părea surprins.

— De ce n-ai avea nici un motiv?

— Ascultă, spuse el serios, dacă așa crezi, înseamnă că n-o cunoști pe Crystal. Kingsley n-o are cu nimic la mână. Dacă nu-i place purtarea ei, n-are decât să divorțeze. Soții ăștia cu instincte de proprietari mă dezgustă.

— Dacă nu te-ai dus cu ea la El Paso, de ce-a trimis telegrama?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Cred că știi mai mult. I-am arătat buchetul de *manzanita* de lângă cămin. Le-ai cules la Little Fawn Lake?

— Dealurile din împrejurimi sunt pline de ele, răspunse el disprețuitor.

— Dar nu au astfel de flori.

Lavery râse.

— Am fost la lac în timpul celei de-a treia săptămâni din mai, dacă vrei să știi. Presupun că poți să afli. A fost ultima oară când am văzut-o pe Crystal.

— Nu ți-a trecut prin minte s-o iei de nevastă?

Suflă un nor de fum și vorbe prin el.

— Da, ideea mi-a trecut prin minte. Are bani. Bani sunt întotdeauna folositori. Dar ar fi o cale mult prea neplăcută ca să-i obțin.

Am dat din cap în semn de asentiment, dar el a rămas tăcut. Privi buchetul de flori de lângă cămin, apoi se aplecă pentru a mai scoate un alt nor de fum pe nări și pentru a-mi arăta conturul viril al gâtului. După o clipă, cum nu spuneam nimic, începu să devină nervos. Se uită la cartea de vizită pe care i-o dădusem și spuse:

— Așa că te-ai angajat ca să scormonești în gunoaie. Cum merge?

— Nu prea grozav. Un dolar ici, unul colo...

— Bani împuțiți, zise el.

— Ascultă, domnule Lavery, de ce vrei să ne certăm? Kingsley crede că știi unde e nevasta lui și că nu vrei să-i spui. Fie din răutate, fie din motive personale.

— Și ce părere are? Întrebă tipul bine și bronzat pe un ton

batjocoritor.

— Nu cred că-i pasă atâta vreme cât află ce dorește. Nu-i pasă prea mult ce faceți împreună, unde vă duceți sau dacă va divorța. Vrea doar să fie sigur că totul e în regulă și că soția lui n-are nici un fel de neplăceri.

Lavery păru interesat.

— Neplăceri? Ce fel de neplăceri? Își muie buzele cafenii în propriile cuvinte ca să vadă ce gust au.

— Poate că nu-ți dai seama la ce fel de încurcături se referea.

— Atunci spune-mi, mă rugă el sarcastic. Mor s-aud ceva despre încurcături pe care nu le cunosc.

— Ești un bun actor, i-am spus. N-ai timp să discuți afaceri, dar găsești întotdeauna timp de glume. Dacă îți închipui că vrem să te înhățăm pentru că ai trecut granița statului cu ea⁽²⁾, nu-i cazul să-ți faci griji.

— Bați câmpii, deșteptule. Va trebui mai întâi să dovedești c-am făcut-o, căci altfel n-ai nici o șansă.

— Această telegramă trebuie să însemne ceva, am spus cu încăpățănare. Am impresia că mă repet, și încă de mai multe ori.

— Telegrama nu-i decât un truc. Crystal e mare amatoare de trucuri ieftine, de tipul ăsta. Toate sunt stupide și unele răutăcioase.

— Nu pricep ce sens ar avea în acest caz.

Își scutură atent cenușa țigării pe cristalul meu. Îmi aruncă o privire rapidă, apoi și-o mută imediat în altă parte.

— Nu m-am dus la întâlnirea cu ea, zise el încet. S-ar putea să fie o manieră de-a ei de-a se răzbuna pe mine. M-aștepta să vin la lac la un sfârșit de săptămână. Nu m-am dus. Eram sătul de ea.

— Hm, am spus și l-am privit lung și intens. Nu-mi place istoria asta. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă te-ai fi dus cu ea la El Paso, v-ați fi luat la ceartă și v-ați fi despărțit. Nu poți s-o refaci în felul ăsta?

Pe fața lui bronzată apărură pete de roșeață.

— La dracu! zise el. Ți-am mai spus că nu m-am dus nicăieri cu ea. Absolut nicăieri. Poți să ții minte asta?

— Am s-o țin minte când am s-o cred.

Se aplecă să-și stingă țigara. Apoi se ridică suplu, fără nici o grabă, își strânse cordonul halatului și se mută la capătul sofalei.

— Perfect, zise el limpede și nervos. Întinde-o! Fă o plimbare! M-am săturat de acest interogatoriu stupid. Îți pierzi timpul, și-l pierzi și pe-al meu. Asta dacă timpul dumitale valorează ceva.

M-am sculat și i-am zâmbit acru.

— Nu valorează mulți bani, dar sunt plătit pentru ce valorează. Nu crezi că s-ar fi putut ca dumneata să fi dat de dracu într-un magazin, să spunem la raionul de ciorapi de damă sau de bijuterii?

Mă examina cu mare atenție, coborându-și sprâncenele și

strângându-și buzele.

— Nu știi despre ce bați câmpii, spuse el, deși părea gânditor în ciuda cuvintelor.

— Asta-i tot ce-am voit să știu. Ți mulțumesc că m-ai ascultat. Apropo, cu ce te ocupi de când ai plecat de la Kingsley?

— Nu te privește.

— Firește. Dar pot oricum să aflu, i-am răspuns și m-am îndreptat spre ușă, dar fără grabă.

— Momentan nu fac nimic, spuse el rece. Aștept să fiu angajat în marină în curând.

— Ar trebui s-o duci bine acolo.

— Poate. Drum bun, băgăciosule. Și nu te mai deranja din nou. N-am să fiu acasă.

M-am apropiat de ușă și-am deschis-o. Era înțepenită jos, căci se umflase de umezeala oceanului. Când am reușit s-o deschid complet, m-am uitat la el peste umăr. Stătea cu ochii strânși, plini de-o furie mută.

— S-ar putea să mă întorc, am zis. Dar nu ca să schimbăm glume. Ci fiindcă am descoperit ceva care trebuie discutat.

— Așadar îți închipui că mint, răspunse el violent.

— Cred că te preocupă ceva. Am văzut prea multe fețe la viața mea ca să nu-mi dau seama. S-ar putea să nu fie treaba mea. Dar dacă este, va trebui să mă azvârli pe ușă afară.

— Cu plăcere. Data viitoare adu pe cineva care să te ducă acasă. Asta în cazul când ai să-ți spargi țeasta.

Apoi, fără să-mi pot da seama de ce-a făcut-o, scuipă pe covor în fața picioarelor.

M-a șocat. Am avut impresia c-a lepădat furnirul și și-a dat la iveală golănia. Ca atunci când auzi o femeie aparent rafinată că începe să injure birjărește.

— Salut, bărbat bine i-am spus și l-am părăsit. Am închis ușa, trebuind s-o trag cu forță după mine și-am luat-o în jos pe alea ce ducea la stradă. Am rămas pe trotuar, uitându-mă la casa de peste drum.

Era o casă mare cu pereți de tencuială roz decolorați într-o nuanță pastel și având decorații de un verde trist la ferestre. Acoperișul era din țigle rotunde, aspre și verzi. Ușa de la intrare era retrasă și în jurul tocului se afla un mozaic multicolor. În față se întindea o mică grădină de flori, situată în dosul unui gard jos de stuc cu un grilaj de fier care începuse să ruginască din pricina umezelii golfului. Alături de casă se găsea un garaj pentru trei mașini, cu o ușă care se deschidea în curte și cu o potecă de beton ce ducea la o intrare laterală a casei.

Pe stâlpul gardului era o placă de bronz cu inscripția: „*Albert S. Almore, Medic*”.

În timp ce stăteam și mă uitam peste drum, Cadillacul pe care îl observasem mai înainte dădu colțul, torcând ca o pisică, apoi o apucă în jos pe stradă. Încetini și începu să facă o bucla ca să aibă loc să intre în garaj, apoi, ajungând la concluzia că mașina mea îi stătea în cale, își continuă drumul până la capătul străzii și întoarse în spațiul larg din fața gardului de fier ornamental. Parcă încet cu spatele în cel de-al treilea loc liber din garaj.

Tipul slab cu ochelari de soare se îndreptă spre casă, ducând o trusă medicală cu două mânere. La jumătatea drumului, încetini și mă privi cu atenție. M-am îndreptat spre mașina mea. Omul ajunsese în fața ușii, o descuie și se uită din nou la mine peste umăr.

M-am suit în Cryslerul meu și-am rămas acolo fumând și încercând să iau o decizie, dacă merita să angajez pe cineva care să-l urmărească pe Lavery. Concluzia a fost că nu merita, cel puțin după cum se prezentau lucrurile deocamdată.

La o fereastră de la parter, de lângă ușa prin care intrase doctorul Almore, se mișcară perdelele. O mână subțire le trase de-o parte și-am zărit reflexul luminii pe ochelari. Perdelele rămaseră trase o vreme, înainte de-a fi lăsate să cadă la loc.

M-am uitat pe stradă la casa lui Lavery. Din poziția în care mă aflam, puteam să văd că veranda din spate avea trepte de lemn vopsit care duceau la o alee de beton în pantă și la alte trepte de beton care dădeau la poteca pavată din josul ravinei.

Am mai aruncat o privire locuinței doctorului Almore, întrebându-mă cât îl cunoștea de bine pe Lavery. Era probabil să-l cunoască, casele lor fiind singurele în acea zonă. Fiind însă doctor, n-avea să-mi spună nimic despre el. Când m-am uitat din nou, perdelele, închise mai înainte, se aflau acum complet trase în lături.

Partea din mijloc a ferestrei triple, acoperită mai înainte de perdele, nu avea plasă de țânțari. Doctorul Almore mă privea din dosul ei, stând în picioare, cu o expresie încruntată. Am scuturat scrumul țigării pe geamul mașinii iar el s-a întors brusc și s-a așezat la birou. Stătea

țepăn și răpăia cu degetele pe birou. Întinse mâna după telefon, îl atinse, apoi își retrase mâna.

Își aprinse o țigară și stinse chibritul cu un gest violent. Apoi se apropie de fereastră și începu să mă fixeze din nou.

Lucru interesant, mai ales fiindcă era vorba de un doctor. Doctorii, în general, sunt oameni lipsiți de curiozitate. Când își fac internatul, aud destule secrete ca să le ajungă toată viața. Doctorul Almore părea interesat de persoana mea. Mai mult chiar, părea agasat.

Am întins mâna ca să pornesc mașina, când ușa casei lui Lavery se deschise, așa c-am renunțat, și m-am lăsat din nou pe spate. Lavery înainta grăbit pe alea din fața casei, aruncă o privire pe stradă și se întoarse ca să intre în garaj. Era îmbrăcat așa cum îl văzusem. Pe braț purta un prosop din material aspru și un pled de plajă. Am auzit ușa de la garaj ridicându-se, apoi zgomotul ușii de la mașina care se deschidea și se închidea, apoi hârâitul și tușea motorului ce pornea. Mașina urcă străduța cu spatele, în timp ce un fum albicios ieșea din țeava de eșapament. Era o mașină decapotabilă mică și nostimă, cu capota coborâtă și lăsând să se vadă părul lucios al lui Lavery deasupra ei. Purta ochelari de soare amuzanți, cu brațe albe. Mașina coborî în trombă panta și făcu un pas de dans la colț.

Plecarea lui nu mă preocupa. Domnul Christopher Lavery era în drum spre Oceanul Pacific, ca să facă plajă și să le ofere fetițelor un spectacol de care nu se puteau lipsi.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra doctorului Almore. Vorbea la telefon, de fapt asculta, cu aparatul ținut strâns la ureche, în timp ce fuma și aștepta. Apoi se aplecă înainte, ca atunci când reiei legătura, ascultă din nou, închise telefonul și scrisese ceva pe un carnet. O carte groasă cu coperti galbene apărură pe biroul lui; o deschise pe la mijloc. În timp ce era ocupat cu asta, aruncă o altă privire rapidă pe fereastră, direct la Chryslerul meu.

Găsi ce căuta în cartea de telefon, se aplecă peste ea, și nori mici și rapizi de fum apărură deasupra paginilor. Scrisese ceva, împinse cartea de-o parte și înșfacă din nou telefonul. Făcu un număr, așteptă, apoi începu să vorbească grăbit, bâțâind din cap și gesticulând cu țigara în mână.

Își încheie conversația și închise telefonul. Se lăsă pe spate și rămase gânditor, cu privirea ațintită la birou, fără însă să uite să arunce o privire pe fereastră la fiecare jumătate de minut. Așteptă, iar eu îl așteptam la rândul meu fără să am vreun motiv. Doctorii dau multe telefoane și vorbesc cu o groază de lume. Doctorii se uită pe ferestrele lor, doctorii se încruntă, doctorii își exprimă nervozitatea, doctorii au preocupări și își arată încordarea. Doctorii sunt oameni ca noi toți, născuți să sufere și să se chinuie cu lunga și trista luptă a vieții, ca toată lumea.

Dar doctorul ăsta avea ceva în purtarea lui care m-a intrigat. M-am uitat la ceas, am hotărât că venise vremea să mănânc ceva, așa că mi-am aprins o nouă țigară și-am rămas pe loc.

Au trecut cam cinci minute. Apoi o mașină verde dădu colțul și coborî în viteză strada în pantă. Se opri în fața casei doctorului Almore și antena ei înaltă tremură. Un tip blond, vânjos, ieși din mașină și se apropie de ușa casei doctorului Almore. Apăsă pe sonerie și se aplecă să aprindă un chibrit de treptele de lemn. Își înălță capul și se uită peste drum la locul unde mă aflam.

Ușa se deschise și blondul intră în casă. O mână invizibilă trase perdelele în biroul doctorului Almore și camera se cufundă în întuneric. Am rămas pe loc; uitându-mă la căptușeala înnegrită a perdelelor. Minutele continuă să treacă.

Ușa de la intrare se deschise din nou și tipul voinic coborî agale treptele și ieși pe poartă. Zvârli mukul și își trecu mâna prin păr. Dădu din umeri, își ciupi bărbia și traversă strada în diagonală. Pași îi sunau clar și relaxați în tăcerea străzii. În dosul lui, perdelele din casa doctorului Almore se mișcară din nou. De la fereastra lui, doctorul Almore privea scena.

O mână pistruiată și mare apăru pe marginea ferestrei mașinii, alături de cotul meu. O figură lată, cu trăsături pronunțate, își făcu apariția deasupra mâinii. Tipul avea ochii de un albastru metalic. Mă privi cu atenție și mi se adresă cu o voce aspră și adâncă:

— Aștepti pe cineva?

— Nu știu. De ce să aștept?

— Eu pun întrebările.

— Aha, deci ăsta e rezultatul pantomimei.

— Care pantomimă?

Mă aținti cu o privire dură și directă. Avea ochii foarte albaștri.

Am făcut un semn cu țigara spre casa de peste drum.

— E nervos, deci, și a dat un telefon. A chemat poliția după ce-a obținut numele meu, probabil de la Auto Club, iar apoi l-a căutat în anuarul de adrese al orașului. Ce se întâmplă?

— Arată-mi permisul de conducere. L-am privit fix la rândul meu.

— Polițiștii nu-și mai arată insigna, sau e de-ajuns să se poarte brutal ca să fie identificați?

— Dac-am să devin brutal, ai să-ți dai singur seama, amice.

M-am aplecat, am întors cheia de contact și am apăsas pe accelerator. Motorul a început să meargă.

— Întrerupe contactul! se răsti el violent și își puse piciorul pe scara mașinii.

Am întrerupt contactul, m-am lăsat pe spate și l-am privit.

— Ce naiba, ai chef să te scot cu forța din mașină și să te azvârl în stradă?

Mi-am scos portvizitul și i l-am înmănat. Scoase compartimentul de plastic, se uită la permisul de conducere, apoi îl întoarse și examină certificatul de detectiv particular ce se afla în spate. Îl vâri disprețuitor la loc în portvizit. Am pus portvizitul în buzunar. Băgă și el mâna în buzunar și scoase o insignă albastră și aurie de polițist.

— Degarmo, detectiv-locotenent, spuse el aspru și brutal.

— Încântat de cunoștință, locotenente.

— Las-o moartă. Spune-mi mai bine ce învârtești pe-aici, spionând casa lui Almore?

— Nu-i spionez casa, cum ai spus, locotenente. N-am auzit în viața mea de doctorul Almore și nu-mi dau seama ce motiv aș putea avea să-i spionez casa.

Întoarse capul și scuipă. Azi era ziua scuipătorilor.

— Ce învârtești pe aici? Nu ne plac oamenii care spionează. N-avem așa ceva în orașelul nostru.

— Serios?

— Foarte serios. Așa că spune-mi ce faci aici. Dacă nu, te duc la postul de poliție și aflăm totul la interogatoriu.

Nu i-am răspuns.

— Te-au angajat rudele ei? Întrebă el brusc.

Am clătinat din cap.

— Ultimul care a încercat s-o facă, a ajuns la pușcărie, scumpule.

— Fac pariu că merita, am spus, cu condiția să ghicesc despre ce e vorba. Ce-ai zis c-a încercat?

— A încercat să-l șantajeze, spuse el vag.

— Regret că nu știu cum s-o fac, am spus. Mi se pare un om ușor de șantajat.

— Glumele proaste n-au să te ajute.

— În regulă. Ascultă, nu-l cunosc pe doctorul Almore, n-am auzit niciodată de el și nu mă interesează. Am venit aici ca să-mi văd un prieten și să admir priveliștea. N-am făcut nimic altceva care te-ar putea interesa. Dacă nu ești mulțumit, hai să mergem la postul de poliție și să lămurim lucrurile cu căpitanul de gardă.

Își mișcă greoi piciorul pe scara mașinii și păru să aibă îndoieli.

— Nu mă tragi pe sfoară, nu-i așa? Întrebă el încet.

— Te asigur că nu.

— Atunci tipul ăla e cam țicnit, spuse el deodată și se uită peste umăr la casa de vizavi. Ar trebui să vadă un doctor.

Râse însă fără chef. Își coborî piciorul de pe scara mașinii și își trecu mâna prin părul cârlionțat.

— Cară-te de aici, spuse el. Nu mai călca în zona noastră și n-ai să-ți faci dușmani.

Am pornit din nou mașina. Când motorul începu să meargă, am spus:

— Ce mai face Al Norgaard?

Mă privi fix.

— Îl cunoști pe Al?

— Mda. Am colaborat la o anchetă acum vreo doi ani. Când Wax era șeful poliției.

— Al e în poliția militară. Ce n-aș da să fiu și eu, spuse el cu amărăciune. Se îndepărtă, apoi se întoarse brusc pe călcâie. Cară-te până nu mă răzgândesc, se răsti el.

Calcă apăsător pe stradă și intră din nou pe poarta doctorului Almore.

Am ambreiat și am plecat. Pe drumul înapoi la oraș, mi-am ascultat gândurile. Se mișcau nervos, ca mâinile doctorului Almore când trăgeau de marginile perdelelor.

Întors la Los Angeles, am luat masa de prânz și m-am dus la biroul meu din Cahuenga Building ca să văd ce scrisori promisem. De acolo, i-am telefonat lui Kingsley.

— L-am văzut pe Lavery, i-am spus. Mi-a relatat destule murdării ca să mă convingă că e sincer. Am încercat să-l provoc nițel, dar nu m-am ales cu nimic. Sunt încă tentat să cred că s-au luat la ceartă, că s-au despărțit și că mai speră încă să se împace cu ea.

— Atunci trebuie să știe unde se află Crystal, zise Kingsley.

— S-ar putea să știe, dar atunci n-are sens. Apropo, mi s-a întâmplat ceva ciudat pe strada lui Lavery. Nu-s decât două case acolo. Cealaltă aparține unui doctor Almore.

I-am relatat pe scurt acea întâmplare cam ciudată.

Kingsley rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— E vorba cumva de doctorul Albert Almore?

— Chiar el.

— A fost doctorul lui Crystal o vreme. A venit la noi acasă de mai multe ori când ea se... când Crystal băuse prea mult. Mi s-a părut că-i prea amator de injecții. Nevasta lui... stai o clipă să-mi amintesc. A da, s-a sinucis.

— Când s-a întâmplat asta? l-am întrebat.

— Nu mai țin minte. De mult, cred. N-am avut relații cu ei. Ce-ai de gând să faci acum?

I-am spus că aveam de gând să merg la Puma Lake, deși era cam târziu ca s-o mai fac acum.

Mi-a răspuns că aveam încă destul timp și că în munți era o oră în plus de lumină a soarelui.

I-am spus că am înțeles și am închis telefonul

San Bernadino se cocea și sclipea în zăpușeala după-amiezii. Aerul era destul de fierbinte ca să-mi facă bășici pe limbă. Am condus prin oraș gâfâind, m-am oprit doar ca să cumpăr o sticlă de whisky în cazul c-aș fi leșinat înainte de-a ajunge la munte, iar apoi am pornit-o în sus pe lungul drum până la Crestline. După douăzeci de kilometri, șoseaua începu să urce la o mie cinci sute de metri, dar nici acolo nu era grozav de răcoare. După patruzeci și cinci de kilometri de condus pe munte am ajuns la niște pini înalți și la o localitate numită Bubbling Springs. Orașelul avea un magazin mizerabil și o stație de benzină, dar m-am simțit ca în rai. Începând de acolo a fost răcoare tot timpul.

Barajul de la Puma Lake avea santinele înarmate la fiecare capăt și una la mijloc. Prima la care am ajuns mi-a cerut să închid geamurile de la mașină mai înainte de-a trece digul. Cam la o sută de metri de dig, o frânghie cu suport de plută bara drumul bărcilor cu motor care s-ar fi apropiat prea mult de dig. În afara acestor lucruri mărunte, războiul nu părea să fi afectat prea mult Puma Lake.

Mai multe canoe își mișcau vâslele pe apa albastră, bărci cu motor se fâțâiau de ici-colo iar alte bărci de curse își arătau aroganța ca niște puști obraznici, aruncând în aer jerbe de spumă și făcând viraje bruște. Fetele din bărci scoteau țipete de veselie și își înmuiau mâinile în apa lacului. În urma bărcilor de curse, oameni care plătiseră doi dolari ca să obțină un permis de pescuit încercau să amortizeze cheltuiala scoțând la suprafață câte un pește obosit.

Drumul se continua pe lângă o stâncă înaltă de granit și cobora apoi într-o vale cu iarbă aspră, în care creșteau iriși, catifelute albe și purpurii, vineriță, căldărușe, ca și flori de deșert. Pini înalți și galbeni cercetau cerul albastru. Șoseaua cobora din nou la nivelul lacului și peisajul se anima de fete în șorturi bătătoare la ochi, cu plase de păr, batiste colorate, peruci, sandale cu tălpi groase și șolduri late și albe. Bicicliștii se bălăbăneau pe șosea și uneori câte un tip c-o mutră preocupată trecea vârtej pe un motoscuter.

La un kilometru și jumătate de sat șoseaua se unea cu un drum vicinal care suia în serpentină pe munte. Un anunț pictat pe un lemn grosolan sub numărul șoselei anunța: „*Fawn Lake, la doi kilometri de aici*”. Pe povârnișul primului kilometru și jumătate se aflau căsuțe risipite peste tot, iar apoi nimic. În curând, un alt drum foarte strâmt se făcea din acesta cu un alt anunț, pe lemn aspru: „*Little Fawn Lake. Drum privat. Trecerea interzisă*”.

Am întors Chryslerul pe acest drum și am înaintat încet și cu grijă, ocolind stânci masive de granit, și trecând apoi printr-un labirint de stejari, fagi și desișuri de flori sălbatice, totul cufundat în tăcere. O

gaiță cu creasta roșie se rățoi la mine de pe o cracă, o veveriță mă dojeni lovind furioasă cu laba conul de pin pe care îl ținea, o ciocănitore se opri din cercetarea adâncurilor ca să-mi arunce o privire cu un ochi sticlos, pentru ca apoi să se ascundă în dosul pomului și să mă spioneze cu celălalt. Am ajuns la o poartă închisă, făcută din cinci stinghii, și la un alt anunț.

În dosul porții drumul se continua în serpentină pentru alte câteva sute de metri și brusc am văzut dedesubt un lac mic și oval, ascuns printre pomi, stânci și iarbă sălbatică, asemeni unei picături de rouă, prinsă într-o frunză încovoiată. La capătul lacului se ridica un dig de beton nefinisat cu un parmalâc de sfoară și cu un vechi scripete la margine. Alături se afla o mică baracă din lemn de brad cu scoarța încă pe el.

Dincolo de lac, departe dacă o luai pe drum, dar aproape dacă mergeai pe dig, se afla o cabană mare din lemn de brad roșu, dominând lacul iar mai încolo, alte două cabane, complet separate. Toate trei erau încuiate și tăcute, cu perdelele trase. Cabana mare avea jaluzele portocalii și o fereastră despărțită în douăsprezece ochiuri, cu vedere spre lac.

La capătul opus al lacului din direcția digului se afla ceva ce semăna cu un mic ponton și un pavilion de muzică. Un anunț pe lemn curbat și scris cu litere albe te informa că aici era „Domeniul Kilkare”. Anunțul nu avea sens în aceste împrejurimi, așa că am coborât din mașină și-am apucat-o spre cabana cea mai apropiată. De undeva din dosul ei mi-a parvenit zgomotul unei securi ce spărgea lemne.

Am bătut tare în ușă. Zgomotul încetă. O voce strigă ceva de undeva. M-am așezat pe o stâncă și mi-am aprins o țigară. Pași răsunară din dosul cabinei, pași neregulați. Un bărbat cu o mutră aspră și brunet la față apărui ținând în mână o secure cu două tăișuri.

Era un om bine clădit și nu foarte înalt, care șchiopăta, trăgând piciorul drept și descriind cu el un arc mic. Bărbia întunecată era nebărbierită, ochii albaștri mă priveau ferm iar părul albit i se ridica în bucle peste urechi și avea mare nevoie să fie tuns. Purta pantaloni albaștri din bumbac gros și o cămașă de un albastru deschis, lăsând să se vadă un gât mușchiulos și bronzat. În colțul gurii îi atârna o țigară. Mi se adresă cu o voce dură și hotărâtă, de om de la oraș.

— Ce dorești?

— Domnul Bill Chess?

— Chiar el.

M-am ridicat, am scos din buzunar scrisoarea lui Kingsley și i-am dat-o. Clipi la citirea ei, apoi intră bălăbănindu-se în casă și ieși cu ochelari pe nas. Citi nota cu grijă și apoi o reciti. O vârî în buzunarul de la piept și îmi întinse mâna.

— Încântat de cunoștință, domnule Marlowe.

Ne-am dat mâna. Avea o mână ca o menghină.

— Doriți să vedeți locuința domnului Kingsley? V-o arăt cu plăcere. Sper că n-o vinde, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă privi atent și arătă cu degetul dincolo de lac.

— S-ar putea s-o vândă, am spus. Totul e de vânzare în California.

— Aveți mare dreptate. Asta-i casa lui, din brad roșu. E căptușită cu pin noduros, are acoperiș de gresie, o fundație și o verandă de piatră, cameră de baie, și closet, jaluzele de jur-împrejur, cămin mare, sobă de ulei în dormitorul mare – și vă asigur că ai nevoie de ea primăvara și toamna – mașină de gătit cu gaze și lemne, totul de cea mai bună calitate. A costa vreo opt mii de dolari și asta e foarte mult pentru o cabană la munte. Are și rezervorul de apă sus pe deal.

— Ce se întâmplă cu lumina electrică și telefonul? a întrebat ca să fiu amabil.

— Firește, are lumină electrică. Dar nu și telefon. Nu poți obține telefon astăzi. Dacă reușești, te costă o groază de bani ca să tragă firele până aici.

Mă privi cu ochii lui albaștri fermi și i-am întors privirea. În ciuda înfățișării lui sănătoase, avea aerul că bea. Avea o piele lucioasă și îngroșată, vene foarte vizibile și un licăr viu în ochi.

— Locuiește cineva acolo? am întrebat.

— Nu. Doamna Kingsley a fost aici acum câteva săptămâni. A coborât la oraș. Se poate întoarce în orice clipă. Domnul Kingsley n-a spus nimic despre asta?

Am părut surprins.

— De ce? Doamna Kingsley ține de cabană?

Se strâmbă, apoi își relua expresia de mai înainte și izbucni în râs. Râsul lui suna ca un rateu de tractor. Sfârâma tăcerea pădurii.

— La naiba, ce glumă grozavă! spuse el gâfâind. „Ține de...” Scoase un alt hohot de râs și își închise gura ca o cursă de animale. Mda, e o locuință frumoasă, zise el privindu-mă atent.

— Are paturi confortabile? l-am întrebat.

Se aplecă înainte și zâmbi.

— Cum ți-ar plăcea să te pocnesc? spuse el.

L-am privit mirat.

— Mă tem că n-am înțeles gluma. Nu știu ce vrei să spui.

— De unde vrei să știu dacă sunt confortabile? se răsti el, aplecându-se nițel ca și cum s-ar fi pregătit să-mi tragă un pumn, dacă ar fi reușit.

— Nu știu de ce n-ai ști, am spus. Dar n-am să insist. Pot să aflu singur.

— Mda, răspunse el supărat. Cred că sunt încă în stare să miros un polițist când văd unul. Am jucat leapșa cu ei în fiecare stat din țara asta. N-ai decât să te duci dracului! Ca și Kingsley! Așadar a angajat

un detectiv ca să vină aici și să vadă dacă-i port pijamalele. Ascultă, tipule, am eu un picior țeapăn, dar femeile pe care...

I-am întins mâna cu speranța că n-avea să mi-o smulgă din umeri și s-o arunce în lac.

— Nu m-ai înțeles, i-am spus. N-am venit aici ca să-ți spionez viața amoroasă. N-am văzut-o niciodată pe doamna Kingsley. Pe domnul Kingsley l-am văzut prima oară azi-dimineață. Ce se întâmplă cu dumneata?

Își lăsă privirea în jos și își frecă dosul mâinii de gură, ca și cum ar fi dorit să-și facă rău. Apoi îmi întinse mâna, mi-o strânse solid, o descleștă și se uită fix la degete. Degetele îi tremurau ușor.

— Îmi pare rău, domnule Marlowe, spuse el încet. Am băut aseară și sunt foarte mahmur. Sunt aici de-o lună și am ajuns să vorbesc de unul singur. Nu știu ce s-a petrecut cu mine.

— Crezi că o dușcă poate ajuta?

Își concentra privirea asupra mea și ochii îi sclipiră.

— Ai ceva de băut?

Am scos sticla de whisky din buzunar și i-am întins-o ca să poată vedea eticheta verde de pe dop.

— Nu-mi merit soarta, spuse el. Zău că n-o merit. Așteaptă s-aduc niște pahare sau poate vrei să intri în casă?

— Îmi place aici. Admir priveliștea.

Își zvâcni piciorul țeapăn și intră în cabană de unde se întoarse cu niște păhărele. Se așează lângă mine. Mirosea a transpirație uscată.

Am deșurubat dopul de metal și i-am turnat o dușcă bună și mie una mai mică. Am ciocnit și am băut. Plimbă alcoolul pe limbă și un zâmbet slab îi însenină puțin fața.

— Grozavă băutură, spuse el. Nu știu de ce sunt așa de nervos. Te-apucă pandaliile aici de unul singur. Fără alți oameni, fără nici un prieten apropiat, fără măcar o nevastă. Se opri și mă privi pieziș. Mai ales fără nevastă.

Am continuat să mă uit la apa albastră a lacului. De sub o stâncă de deasupra lacului am văzut un pește care descrie o traiectorie de lumină iar apoi una de ondulații tot mai mari pe apă. O briză ușoară mișcă vârfurile brazilor cu un sunet de val delicat.

— M-a părăsit, spuse el încet. M-a părăsit acum o lună. La 12 iunie, într-o vineri. N-am să uit ziua aceea.

Am tresărit, dar asta nu m-a împiedicat să-i mai torn o dușcă de whisky în pahar. Vineri 12 iunie era ziua când doamna Crystal Kingsley era așteptată la o petrecere în oraș.

— Sunt sigur că nu te interesează, spuse el.

În ochii lui de un albastru decolorat lucii dorința de a discuta despre plecarea soției cât se putea de simplu.

— E un lucru care nu mă privește, am răspuns. Dacă însă asta are să

te faci fericit...

Dădu din cap violent.

— Doi oameni se întâlnesc pe o bancă într-un parc, spus el, și încep imediat să vorbească despre Dumnezeu. Ai observat asta? Oameni care altminteri nu discută despre Dumnezeu nici cu cei mai buni prieteni.

— Știu asta, am zis.

Bău și se uită peste lac.

— Era o ființă minunată, spuse el încet. Cam rea de gură uneori, dar o ființă minunată. Muriel și cu mine ne-am îndrăgostit la prima vedere. Am întâlnit-o la un bar în Riverside, acum un an și trei luni. Nu era genul de bar în care te-ai aștepta să întâlnești o fată ca Muriel, dar așa s-a întâmplat. Ne-am căsătorit. Am iubit-o. Dar am fost prea ticălos ca să fiu cinstit cu ea.

M-am tras lângă el ca să-i arăt că eram încă acolo, dar n-am vorbit de teamă de-a nu rupe vraja. Am rămas cu paharul neatins în mână. Îmi place să beau dar nu atunci când oamenii mă folosesc drept jurnal intim. Continuă trist:

— Știți însă ce se întâmplă în căsătorii, în orice căsătorie. După o vreme, un om ca mine, un terchea-berchea ca mine, vrea să aibă și alte femei. Poate că-i urât, dar n-am ce-i face.

Mă privi și i-am răspuns c-am mai auzit această părere.

Dădu pe gât și cel de-al doilea pahar. I-am dat sticla. O gaiță zbura într-un brad, sărind de pe o cracă pe alta, fără să dea din aripi sau să se oprească pentru a-și recăpăta echilibrul.

— Mda, zise Bill Chess. Toți oamenii ăștia simpli de pe aici sunt pe jumătate țicniți, și eu le urmez exemplul. Uită-te la mine, am aici un aranjament grozav, nu plătesc chirie, o pensie în fiecare lună, jumătate din economii în certificate de război, căsătorit cu o blondă nostimă, cum nu vezi în fiecare zi, iar pe de altă parte m-am prostit și nu-mi mai dau seama de ce se întâmplă. Mă leg de astfel de femei. Făcu un semn clar cu mâna în direcția cabanei de pini roșii de dincolo de lac. Lemnul începuse să devină de un roșu închis în lumina târzie a după-amiezii. Chiar acolo, în fața casei, spuse el, chiar sub ferestre, cu o damă infectă, care nu înseamnă nimic pentru mine. Doamne, ce proști pot fi unii oameni!

Bău și cel de-al treilea pahar și așeză sticla pe o stâncă. Își scoase o țigară din buzunarul cămășii, aprinse un chibrit pe unghia degetului mare și începu să pufăie repede. Am respirat în tăcere, ca un spărgător în dosul unei perdele.

— La dracu, zise el, ai crede că dacă ar trebui să alerg după alte femei, ar trebui cel puțin să n-o fac pe lângă casă, și mai ales să caut un alt tip. Dar damele din oraș nu sunt nici măcar diferite. Cea cu care m-am înhăitat e tot blondă ca Muriel, aceeași talie și același gabarit, cu ochii aproape de aceeași culoare. Dar te asigur că e foarte diferită.

E nostimă, nici vorbă, dar nu mai nostimă ca cele mai multe dame, și nici măcar pe jumătate atât de drăguță ca nevastă-mea. Într-o dimineață, eram ocupat să ard gunoiul și îmi vedeam de treabă, ca de obicei. Iar dama asta apare la ușa din spatele casei, într-o pijama transparentă, de puteai să-i vezi sfârcul roz al sânilor. Și îmi spune cu vocea ei leneșă și vulgară:

„Hai să bei ceva, Bill, nu mai munci așa de mult într-o dimineață așa de frumoasă ca asta”. Iar eu, mare amator de-o băutură mă duc la ușa de la bucătărie și iau băutura. Apoi o alta și o alta și iată-mă în casă. Și cu cât mă apropiu de ea, cu atât ochii ei devin mai îmbietori. Se opri și mă privi direct.

— M-ați întrebat dacă paturile din casă sunt confortabile și m-am supărat. Nu cred c-ai vrut să mă insulti. Atât că mi-a amintit de prea multe lucruri. Mda, patul în care am fost era confortabil.

Se opri din nou din vorbit și cuvintele plutiră în aer. Apoi căzură încet, lăsând tăcere în urma lor. Se aplecă să ia sticla de pe stâncă și se uită fix la ea. Părea că dezbate ceva. Whiskyul câștigă, ca întotdeauna. Bău din nou, o înghițitură lacomă, lungă, apoi înșuruba strâns dopul, ca și cum gestul ar fi avut o semnificație. Luă o pietricică și o aruncă în lac.

— M-am întors acasă pe dig, spuse el încet și cu o voce îngroșată de alcool. M-am simțit ca un nou-născut. Am scăpat fără nici un risc. Oamenii ca mine se pot înșela asupra unor fleacuri, nu-i așa? Ei bine, m-am înșelat când am crezut că nu risc nimic. M-am înșelat rău de tot. Am ascultat-o pe Muriel vorbind, fără ca măcar să ridice vocea. Mi-a spus însă lucruri despre mine pe care nu le-am știut niciodată. Mda, n-am riscat nimic.

— Așa că te-a părăsit, am spus când el a tăcut.

— În aceeași noapte. N-am fost nici măcar aici. M-am simțit așa de prost, încât n-am reușit să nu mă îmbăt. Am sărit în Fordul meu, și m-am dus în partea de nord a lacului și m-am încurcat cu niște păcătoase ca mine, și m-am îmbătat criță. Asta nu mi-a fost de nici un folos. Pe la ora patru dimineața, m-am întors acasă și Muriel plecase, își făcuse bagajele și plecase, nu-mi lăsase decât o notă pe birou și niște cremă de față pe pernă.

Scoase o bucată de hârtie uzată dintr-un portvizit mizerabil și mi-o dădu. Nota era scrisă cu creionul pe hârtie albastră liniată, scoasă dintr-un caiet. Iată cuprinsul:

„Îmi pare rău, Bill, dar prefer să mor decât să continui să mai trăiesc cu tine. Muriel”.

I-am dat-o înapoi.

— Ce-i acolo acum? am întrebat, arătând cu privirea peste lac.

Bill Chess luă o pietricică plată și încercă s-o arunce pe suprafața lacului, dar piatra refuză să sară.

— Nu-i nimeni. Și-a făcut bagajele și-a plecat și ea în aceeași noapte. N-am mai văzut-o. Și nici nu vreau s-o mai văd. De-o lună n-am mai auzit nimic despre Muriel, nici măcar un cuvânt. N-am nici cea mai vagă idee unde e. Poate c-a găsit pe altcineva. Sper că se poartă mai bine cu ea decât am făcut-o eu.

Se sculă, scoase cheile din buzunar și le scutură.

— Așadar, vrei să mergi dincolo și te uiți la casa lui Kingsley. Nu văd de ce nu. Îți mulțumesc c-ai ascultat romanul meu ieftin. Îți mulțumesc și pentru băutură.

Luă sticla și mi-o dădu cu ce mai rămăsese înăuntru.

Am coborât panta până la malul lacului și la vârful strâmt al digului. Bill Chess își aruncă piciorul țeapăn în fața mea, ținându-se de parmalâcul de frânghie susținut de bare de fier. La un moment dat, apa lacului acoperi suprafața digului cu valuri mici și leneșe.

— Am să ridic digul mâine dimineată, îmi spuse el peste umăr. De-asta avem acest scripet. O companie cinematografică l-a instalat acum câțiva ani. Au făcut un film aici. Micul ponton de la celălalt capăt al lacului e tot opera lor. Mai tot ce-au construit s-a dărâmat când s-a terminat filmatul și-a fost luat, dar Kingsley i-a convins să lase pontonul și scripetele. Dau locului un fel de culoare locală.

L-am urmat pe niște trepte mari și grele de lemn până la pragul cabanei lui Kingsley. Descuie ușa și am intrat în tăcerea caldă. Camera închisă devenise fierbinte. Lumina care străbătea prin jaluzelele trase lăsa dungi subțiri pe dușumea. Camera de zi era lungă și cu un aspect vesel, având pe jos covoare țesute de indieni, mobilă grea pentru cabane de munte, cu bucăți de metal la încheieturi, perdele de bumbac cu flori, o dușumea de scânduri, o mulțime de lămpi, și un bar în colțul camerei, cu scaune rotunde alături. Odaia era curată, în ordine și nu părea să fi fost abandonată în mare grabă.

Am intrat în dormitoare. Două dintre ele aveau paturi de o persoană, iar cel de-al treilea un pat dublu cu o cuvertură crem, cu un desen mov cusut în țesătură.

— Acesta era dormitorul principal, spuse Bill Chess.

Pe o măsuță din lemn vopsit se găseau diferite articole de toaletă și alte accesorii emailate într-un verde-jad, sau în oțel inoxidabil, ca și un sortiment de cosmetice. Mai multe cutii de cremă de față aveau pe ele marca aurie și ondulată a companiei Gillerlain. Un întreg perete al încăperii era un dulap de haine ale cărui uși se mișcau pe șine. Am împins una din ele și-am aruncat o privire scurtă înăuntru. Părea plin de rochii în stilul celor ce se poartă în stațiunile de munte. Bill Chess mă privi acru în timp ce le pipăiam. Am împins ușa la loc și-am deschis sertarul de pantofi de dedesubt. Înăuntru se aflau cel puțin șase perechi de pantofi ce păreau noi. Am împins sertarul la loc și mi-am îndreptat spatele.

Bill Chess stătea crăcănat în fața mea, cu bărbia înaintea și cu mâinile lui noduroase pe șolduri.

— Și de ce, mă rog ai vrut să te uiți la lucrurile astea de damă? mă întreba el furios.

— Am motivele mele, i-am răspuns. De pildă, doamna Kingsley nu s-a dus acasă când a plecat de aici. Soțul n-a mai văzut-o din ziua aceea. Nu știe unde se află.

Își lăsa să-i cadă mâinile și apoi începu să le încleșteze încet.

— Așadar, ești polițai, mă repezi el. Prima impresie e întotdeauna corectă. Am încercat să mă conving că nu ești. Doamne, ce prostie am făcut când m-am destăinuit. Mă plâng tot timpul. Ce dobitoc sunt!

— Sunt în stare să păstrez confidențele ce mi se fac, i-am spus și am trecut pe lângă el în bucătărie.

Înăuntru se găsea o sobă mare în verde și alb, o chiuvetă de lemn de pin lăcuit galben iar pe veranda din spate un încălzitor de apă automat. De cealaltă parte a bucătăriei se afla o cameră de luat masa de dimineață, destul de veselă, plină de ferestre, cu o masă și scaune scumpe din material plastic. Rafturile aveau un aer nostim, fiind pline de farfurii colorate, pahare și de un serviciu de farfurii de cositor.

Totul era în perfectă ordine. Nici urmă de câni murdare, farfurii pe marginea chiuvetei, pahare cu ruj pe margine sau sticle goale de alcool. Nici urmă de furnici sau de muște. Indiferent de viața ei destrăbălată, doamna Derace Kingsley reușea să trăiască ordonat, fără să lase în urmă o mizerie boemă.

M-am întors în camera de toate zilele, am ieșit pe veranda din față și l-am așteptat pe Bill Chess să încuie. Când a terminat și s-a întors spre mine cu un rânjel pe buze, i-am spus:

— Nu ți-am cerut să-ți storci inima în fața mea, dar nici n-am încercat să te opresc. Kingsley nu e cazul să știe că nevastă-sa ți-a făcut avansuri, afară de cazul că e ceva mai serios decât apare la prima vedere.

— Să te ia dracu, spuse el cu rânjelul încă pe buze.

— Foarte bine, să mă ia dracu. Ia spune, ar fi cu puțință ca soția dumitale și soția lui Kingsley să fi plecat împreună?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise el.

— După ce-ai plecat să-ți îneci neplăcerile în alcool, s-ar fi putut să se fi luat la ceartă și pe urmă să se fi împăcat și să fi plâns una pe umărul celeilalte. După aceea, doamna Kingsley ar fi putut s-o ducă pe soția dumitale cu ea jos, în oraș. Muriel trebuie să fi avut un mijloc de transport.

Suna ridicol, dar el o luă în serios.

— Nici vorbă. Muriel n-avea obiceiul să plângă pe umărul nimănui. Nu știa să plângă. Iar dacă ar fi avut chef să plângă pe umărul cuiva, n-ar fi ales-o pe cocota asta. Iar în ce privește transportul, avea un Ford al ei. Nu știa să conducă mașina mea din cauză că transmisia e pe partea opusă ca să mă ajute la piciorul meu țeapăn.

— Mi-a trecut ideea asta prin minte, am spus.

— Dacă îți mai trec și alte idei ca astea, lasă-le să treacă, a răspuns el.

— Pentru un om care își povestește viața unui necunoscut ești foarte sensibil, am zis.

Făcu un pas spre mine.

— Vrei să faci un caz din asta?

— Ascultă, amice, am spus. Mă chinui să-mi spui că ești în fond un om cumsecade. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Respiră adânc o clipă, apoi își lăsă să-i cadă mâinile pe lângă trup cu un gest resemnat.

— Ah, văd că mai sunt în stare să distrez pe cineva după-amiază. Vrei să te întorci pe lângă lac?

— Firește, dacă te ține piciorul, am spus.

— M-a ținut deseori mai înainte.

Am pornit-o unul alături de celălalt, prieteni din nou. Prietenia avea să țină probabil vreo cincizeci de metri. Drumul era larg cât să treacă o mașină pe el și se întindea deasupra lacului, șerpuiind printre stânci înalte. Pe la jumătatea drumului până la celălalt, am zărit o altă căsuță clădită pe stâncă. Cea de-a treia cabană se afla dincolo de capul lacului pe un petec de pământ la nivelul solului. Ambele case erau încuiate și aveau aerul că sunt nelocuite de mult.

După câteva minute, Bill Chess spuse:

— Acea damă infectă a dispărut așadar?

— Așa se pare.

— Ești polițist sau detectiv particular?

— Doar detectiv particular.

— Deci a întins-o cu altul?

— Mi se pare posibil.

— Sigur c-a făcut-o. Nici vorbă. Kingsley ar fi trebuit să-și dea seama. Nevastă-sa avea o groază de prieteni.

— Aici sus?

Nu-mi răspunse.

— Unul din ei se numea cumva Lavery?

— N-am de unde să știu, zise el.

— Nu-i nici un secret în ce-l privește pe el, am spus. Nevasta lui Kingsley i-a trimis soțului o telegramă din El Paso spunându-i că ea și Lavery treceau granița în Mexico. Am scos telegrama din buzunar și i-am întins-o. Bâjbâi după ochelari în buzunarul de la cămașă și se opri ca s-o citească. Apoi mi-o dădu înapoi și se uită lung peste lacul albastru.

— Asta-i o confidență ca să-ți mulțumesc pentru unele din lucrurile pe care mi le-ai destăinuit, i-am spus.

— Lavery a fost aici o dată, zise el încet.

— Recunoaște c-a văzut-o acum câteva luni, probabil aici la cabană. Pretinde că de-atunci n-a mai văzut-o. Nu știm dacă să-l credem. Nu există nici un motiv ca s-o facem, și nici un motiv ca să n-o facem.

— Așadar, nu-i cu el acum?

— Așa zice el.

— Nu cred că dama și-ar pierde timpul cu astfel de detalii minore

cum ar fi căsătoria, spuse el sobru. O lună de miere în Florida e mai pe gustul ei.

— Dar nu-mi poți da nici un fel de informație exactă, nu-i așa? N-ai văzut-o când a plecat și nici n-ai auzit ceva care ar putea fi adevărat.

— Nu, zise el. Și dacă-aș ști ceva, nu cred c-aș spune. Sunt un ticălos, dar nu mă pretez la așa ceva.

— Îți mulțumesc că cel puțin ai încercat, am spus.

— Nu-ți datorez nimic, spuse el. Du-te la dracu, împreună cu toțiăștia care vin să scormonească.

— Văd c-o iei de la început, am zis.

Am ajuns la capătul lacului. L-am lăsat acolo și am pășit pe micul ponton. M-am sprijinit de balustrada de lemn de la cap și-am văzut că pavilionul de muzică nu era altceva decât doi pereți proptiți unul de altul, într-un unghi îndreptat spre dig. Pe pereți atârnav un acoperiș de vreo șaizeci de centimetri, ca o creastă. Bill Chess se apropie și se aplecă și el pe balustradă.

— Asta nu înseamnă că nu vreau să-ți mulțumesc pentru whisky, zise el.

— Mda. Sunt pești în lac?

— Niște păstrăvi șmecheri. N-au mai adus pești noi. Pescuitul nu mă atrage prea mult. Nu-mi bat capul cu peștii. Îmi pare rău că m-am enervat din nou.

Am rânjit și m-am aplecat peste balustradă și m-am uitat în apa adâncă, liniștită. Când te uitai în adâncul ei era verde. În adâncimi se petrecu un fel de mișcare și o formă verzuie și rapidă se mișcă prin apă.

— Asta e bătrânul, zise Bill Chess. Ar trebui să-i fie rușine că s-a îngrașat așa de mult.

În fundul apei se vedea ceva ce aducea a dușumea. Nu mi-am dat seama la ce folosea. L-am întrebat pe Bill.

— A fost un debarcader acolo mai înainte de-a se construi digul. Au ridicat nivelul apei, așa că debarcaderul a rămas la doi metri sub lac.

O barcă cu fundul plat era legată cu o frânghie uzată de un stâlp al pontonului. Stătea pe apă aproape nemișcată. Aerul era calm, plăcut și însorit și avea o tăcere pe care n-o găsești la oraș. Aș fi fost în stare să stau acolo ore întregi fără să fac ceva și să uit totul despre Derace Kingsley, soția lui și amicii ei.

Lângă mine avu loc o mișcare bruscă și Bill Chess spuse:

— Uită-te acolo! cu o voce care suna ca un tunet.

Degetele lui tari se înfipseră în brațul meu până când am început să mă supăr. Se aplecase mult peste balustradă și se uita în adâncul lacului, ca un nebun, alb la față cât îi îngăduia bronzul de vânt. M-am uitat în apă împreună cu el, privind lacul la marginea podelei scufundate.

La marginea acestei suprafețe de lemn, în apă se agită leneș ceva, intrând și ieșind din bezna fundului, ezitând și oscilând înainte și înapoi sub podea.

Acel ceva semăna mult prea mult cu un braț omenesc.

Bill Chess își îndreptă trupul cu o mișcare rigidă. Se întoarse fără să facă zgomot și o apucă pe ponton. Se aplecă peste o grămadă de pietriș și își trase răsuflarea. Gâfâitul lui ajunse până la mine. Luă un bolovan, îl ridică la piept și se întoarse cu el pe ponton. Bolovanul putea să atârne cincizeci de kilograme. Mușchii gâtului i se reliefa ca niște frânghii sub pielea lui întinsă și bronzată. Își încleștase dinții și respiră șuierător printre ei.

Ajunse la capătul pontonului, își recapătă echilibrul și ridică în sus bolovanul. Rămase o clipă cu el în aer, uitându-se la adâncime și calculând. Un sunet de durere îi ieși de pe buze, corpul i se aplecă înainte, proptindu-se de balustradă, și bolovanul căzu în apă.

Apa ne-a udat pe amândoi. Bolovanul căzuse drept la fund, cu precizie, dar lovise marginea dușumelei scufundate chiar în locul unde văzusem acel lucru balansându-se înainte și înapoi.

O clipă, apa se agită confuz, apoi valurile se destinseseră în depărtare, devenind tot mai mici și lăsând doar cu o urmă de spumă la mijloc. Se auzi un zgomot surd, ca al lemnului care se sparge sub apă, un sunet ce părea să ne parvină mult după ce se produsese. O platformă putredă și veche sălta brusc din apă, își scoase afară o parte dintr-un colț ascuțit și se prăbuși la loc cu o plescăitură, pentru ca să se îndepărteze apoi de noi.

Adâncurile se limpeziră din nou. Ceva se mișca acolo, ceva care nu era o planșă. Se ridică lent, cu o nepăsare infinită și, leneșă, ceva lung, întunecat și răsucit, care se rostogolea alene în apă în timp ce urca. Ajunse cu ușurință, și fără nici o grabă la suprafață. Am văzut lâna înmuiată de apă și înnegrită, a unei jachete mai neagră decât cerneala și o pereche de pantaloni. Am văzut pantofi și ceva ce se mișca oribil între pantofi și manșeta pantalonilor. Am văzut o masă de păr blond și lipit pe cap rămânând în suspensie o clipă în apă, ca un fel de efect căutat, iar apoi prăbușindu-se într-o altă sarabandă de mișcări.

Acel lucru se mai rostogoli o dată în apă și un braț ieși puțin deasupra iar brațul se termină cu o mână umflată, mâna unui monstru. Apoi, apărură fața. O masă descompusă, umflată, cenușie și albă, fără trăsături, fără ochi și fără gură. O masă de cocă cenușie, un coșmar cu păr omenesc pe el.

Pe ceea ce fusese odinioară gâtul se afla un colier greu de pietre verzi, pe jumătate îngropate în carne, pietre mari, nefinisate și ținute la un loc de ceva care sclipea.

Bill Chess înșfacă balustrada și încheieturile mâinii lui păreau oase lustruite.

— Muriel! strigă el cu o voce înfundată. Dumnezeuule, e Muriel!
Vocea lui părea să vină de foarte departe, de peste deal, prin tăcerea densă a pomilor.

În dosul ferestrei cabanei de lemn se vedea un capăt al biroului plin de dosare prăfuite. Partea de sus a ușii de sticlă avea pe ea scris cu litere negre cojite: „Șeful poliției. Șeful pompierilor. Procuror. Polițistul orașului. Camera de comerț”. Un anunț de la USO⁽³⁾ și o emblemă de la Crucea Roșie erau lipite pe geam în colțurile de jos.

Am intrat. Într-un colț se afla o sobă burtoasă, iar într-altul un birou cu cilindru, în dosul camerei de primire. Pe zid atârna o hartă mare, albastră a regiunii și alături de ea o planșetă cu patru agățători, dintre care una ținea un impermeabil jerpelit. Pe marginea biroului, alături de dosarele prăfuite, se aflau obișnuitele tocuri stricate, sugative uzate și o sticlă murdară de cerneală groasă. Zidul din fund, de lângă birou avea numere de telefon scrise apăsate, care aveau să rămână acolo cât va exista peretele.

La birou stătea un bărbat într-un fotoliu de lemn cu picioarele din față și din spate fixate pe o scândură lată, ca niște schiuri. O scui pătoare, destul de mare ca să pui un furtun în ea, se sprijinea de piciorul drept al bărbatului. Omul purta pe cap o pălărie Stetson, pătată de sudoare, iar mâinile lui mari și fără păr erau încleștate confortabil pe burtă, deasupra unei perechi de pantaloni kaki care se subțiaseră de atâta spălat. Cămașa i se asorta cu pantalonii, atât că era și mai decolorată. Era încheiată strâns la nasturi până la gâtul gros și fără a fi împodobită cu o cravată. Părul îi era de un cafeniu spre gri, mai puțin la tâmpile unde avea culoarea zăpezii vechi. Stătea sprijinit mai mult pe șoldul stâng, pentru că din fundul buzunarului drept ieșea tocul unei arme de calibrul 45, ce îi intra în spatele masiv. Steaua de pe buzunarul stâng avea un colț îndoit.

Avea urechi mari, ochi prietenoși iar fălcile îi mestecau încet, părând la fel de primejdios ca o veveriță și mult mai puțin nervos ca ea. Mi-a plăcut înfățișarea lui. M-am sprijinit de marginea biroului, m-am uitat la el, el s-a uitat la mine, a dat din cap și a scuipat o groază de tutun de mestecat în scui pătoarea de lângă picior. Tutunul făcu un zgomot urât, ca ceva care cade în apă.

Mi-am aprins o țigară și m-am uitat după o scrumieră.

— Folosește dușumeaua, fiule, zise bărbatul masiv și prietenos.

— Dumneata ești șeful Patton?

— Polițist și șerif. Indiferent de legea de aici, eu o reprezint. În orice caz, până la alegeri. De data asta, doi băieți buni candidează împotriva mea și s-ar putea să pierd. Slujba prețuiește optzeci de dolari pe lună și include casă, lemn de foc și lumină electrică. Nu-i de disprețuit în acești munți vechi.

— Nimeni n-are să te învingă în alegeri, am spus. Ai să ai o groază de publicitate.

— Serios? mă întrebă el indiferent și ochi din nou scuipătoare.
— Da, dar cu condiția ca jurisdicția dumată să se întindă și asupra lui Little Fawn Lake.

— Locuința lui Kingsley. Te deranjează ceva acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

Asta l-a zdruncinat rău. Și-a descleștat mâinile și s-a scărpinat după ureche. S-a ridicat în picioare, apucând brațele fotoliului, și dându-i un șut în spate. O dată în picioare, am văzut că era un bărbat voinic și dur. Grăsimea lui era doar bună-dispoziție.

— E cineva pe care-l cunosc? se interesă el neliniștit.

— Muriel Chess. Bănuiesc că o cunoști. E nevasta lui Bill Chess.

— Mda, îl cunosc pe Bill.

Vocea i se înăsprise puțin.

— Arată a sinucidere. A lăsat o notă care sună de parcă ar fi plecat doar de acasă. Nu-i un spectacol plăcut cum arată. A stat în apă mult timp, vreo lună, judecând după împrejurări.

Se scarpină după urechea cealaltă.

— Despre ce împrejurări e vorba?

Ochii lui mă cercetau încet și calm, dar mă cercetau. Nu părea deloc grăbit să dea alarma.

— S-au certat acum o lună. Bill s-a dus în partea de nord a lacului și-a lipsit de acasă câteva ore. Când s-a întors, ea plecase. N-a mai văzut-o de atunci.

— Înțeleg. Și dumneata, fiule, cine ești?

— Mă numesc Marlowe. Sunt din Los Angeles și am venit ca să mă uit la proprietate. Am avut un bilet de la Kingsley pentru Bill Chess. Bill m-a condus în jurul lacului și-am mers până la micul ponton clădit de cinești. Stăteam aplecați peste balustradă și ne uitam în apă, când ceva care arăta a braț ne-a făcut semn de sub o planșă scufundată lângă vechiul debarcader. Bill a aruncat cu un bolovan mare în apă și corpul a ieșit la suprafață.

Patton mă privi fără să miște un mușchi.

— Ascultă, șerifule, nu crezi c-ar fi mai bine să dăm o fugă până acolo? Bill e pe jumătate înnebunit de șoc și e singur.

— Cât whisky avea el?

— Foarte puțin când am plecat. Aveam un sfert de litru, dar l-am băut pe când discutam.

Se deplasă la biroul cu cilindru și descuie un sertar. Scoase de acolo trei sau patru sticle și le ținu în direcția luminii.

— Sticla asta-i aproape plină, zise el, mângâind una din ele. *Mount Vernon whisky*. Asta cred c-ar putea să-l țină în frâu. Șefii nu-mi dau bani pentru whisky în situații de urgență, așa că mai confisc câte puțin pe ici, pe colo. Eu nu beau. N-am putut să înțeleg niciodată oamenii care se îmbată cu whisky.

Puse sticla la șoldul stâng, și încuie biroul. Luă un anunț și-l vârî în spatele geamului de la ușă. În timp ce ieșeam, m-am uitat la anunț. Spunea că: „*Mă întorc în douăzeci de minute. Poate*”.

— Am să dau o fugă să aduc pe doctorul Hollis, zise el. Mă întorc imediat și te iau și pe dumneata. Asta-i mașina dumitale?

— Da.

— Atunci ține-te după mine când mă întorc, zise el.

Se sui în mașina care avea o sireună pe acoperiș, două faruri roșii, două faruri de ceață o placă roșie și albă de înmatriculare, un dispozitiv nou de alarmă sus, trei securi, două suluri grele de frânghie și un stingător de incendiu pe scaunul din spate, benzină în canistre, ulei, bidoane de apă într-o ladă de pe scara mașinii și un cauciuc legat de cel de rezervă. Umplutura scaunelor ieșea în smocuri urâte iar un centimetru de praf acoperea ce mai rămăsese din vopsea mașinii.

În partea de jos a parbrizului se afla un carton alb pe care era scris cu litere de tipar:

„CETĂȚENI! ATENȚIE! REALEGEȚI PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÂN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ”.

Porni motorul și o luă pe stradă într-un nor de praf alb.

Se opri în fața unei clădiri de lemn vizavi de autogara. Intră în clădirea albă și în curând ieși întovărășit de un bărbat care se urcă în spate, lângă securi și frânghii. Mașina poliției porni și eu după ea. Am trecut pe strada principală, virând printre pantaloni de damă, șorturi, jerseuri de marinari francezi, baticuri înnodate, genunchi noduroși și buze roșii. Dincolo de sat, am urcat un deal prăfuit și ne-am oprit la o cabană. Patton dădu drumul discret la sirenă și un om într-o salopetă albastră decolorată deschise ușa.

— Suie-te în mașină, Andy. Avem treabă.

Omul în salopetă albastră dădu din cap plictisit și se repezi înapoi în casă. Reveni purtând o șapcă de vânătoare de un cenușiu deschis, și luă loc la volan, în timp ce Patton se mută alături. Omul avea vreo treizeci de ani. Era brunet, subțire și părea cam murdar și cam înfometat.

Am mers la Little Fawn Lake, înghițind destul praf ca să fac plăcinte din el. La gardul cu cinci scânduri, Patton se dădu jos și ne făcu drum. Am început să coborâm spre lac. Patton coborî din nou, se apropie de marginea apei și se uită spre micul ponton. Bill Chess stătea gol pe ponton cu capul în mâini. Alături de el se afla ceva întins pe scândurile umede.

— Ne putem continua drumul cu mașina, spuse Patton.

Cele două mașini merseră până la capătul lacului și toți patru am coborât până la ponton, venind din spatele lui Bill. Doctorul se opri ca să tușească urât într-o batistă pe care apoi o examină. Era un tip cu o față osoasă, cu ochi bulbucăți și cu o figură tristă și bolnavă.

Ceea ce fusese odinioară o femeie zăcea cu fața în jos pe scânduri, având o frânghie la subsuoară. Hainele lui Bill Chess erau alături. Piciorul lui țeapăn, plat și plin de cicatrice până la genunchi era întins în față în timp ce celălalt stătea cu genunchiul în sus; Bill își sprijinea fruntea de el. Omul nu se mișcă și nici nu ne privi când am ajuns lângă el venind din spate.

Patton luă sticla de whisky *Mount Vernon* de la coapsă, îi deșurubă dopul și i-o întinse.

— Ia o înghițitură bună, Bill.

În aer plutea un miros oribil, grețos. Bill nu părea să-l observe, ca și Patton și doctorul. Omul numit Andy aduse din mașină o pătură cafenie prăfuită și o aruncă peste cadavru. Apoi, fără să scoată o vorbă, se îndepărtă și vomă sub un brad.

Bill Chess luă o înghițitură bună și rămase cu sticla lângă genunchiul lui îndoit și gol. Începu să vorbească cu o voce rigidă, plată, fără să privească pe cineva și fără să se adreseze cuiva îndeosebi. Pomeni de cearta cu nevastă-sa, dar nu și de ce se certaseră.

Nu spuse nimic de doamna Kingsley, nici măcar în treacăt. Ne spuse că după ce eu plecasem, luase o frânghie, se dezbrăcase, intrase în lac și scosese cadavrul. Îl trăsese la mal și apoi îl dusesse pe ponton. Nu știa de ce-o făcuse. Apoi intrase din nou în lac. Nu trebuia să ne spună motivul.

Patton luă o porție de tutun și începu să-l mestece tăcut, cu ochii calmi și lipsiți de orice expresie. Pe urmă strânse din dinți și se aplecă să tragă pătura de pe cadavru. Întoarse trupul cu grijă, ca și cum ar fi putut să se rupă în bucăți. Soarele târziu de după-amiază clipi pe colierul de pietre verzi, mari, îngropate parțial în gâtul umflat al femeii. Pietrele mate erau tăiate grosolan părănd de steatită sau de jad fals. Un lăntișor de aur cu o închizătoare împodobită cu mici diamante, susținea colierul. Patton își îndreptă spinarea lată și își suflă nasul într-o batistă crem.

— Ce părere ai, doctore?

— În ce privință?

— Cauza și timpul morții.

— Nu fi caraghios, Jim Patton.

— Nu poți să-mi spui absolut nimic?

— Uitându-mă la asta? Sfinte Dumnezeule!

Patton suspină.

— Pare că s-a înecat, de acord, recunosc el. Dar nu poți să fii complet sigur niciodată. Am auzit de cazuri când victima a fost înjunghiată sau otrăvită, sau mai știu eu ce, iar apoi cadavrul a fost aruncat în apă ca să pară c-a murit de altceva.

— Ai multe cazuri de tipul ăsta pe aici? se interesă doctorul malițios.

— Singura crimă adevărată pe care am avut-o vreodată aici, răspunse Patton, privindu-l pe Bill Chess cu coada ochiului, a fost bătrânul Dad Meacham, în partea de nord a lacului. Avea o cocioabă în Sheedy Canyon se spăla nisip aurifer vara într-un loc pe care-l avea în vale, lângă Belltop. Oamenii i-au pierdut urma o vreme toamna trecută, apoi a nins solid și acoperișul casei lui s-a prăbușit într-un colț. Așa că ne-am dus acolo să punem acoperișul la loc, închipuindu-ne că Dad coborâse în vale ca să petreacă iarna acolo și fără să-i spună cuiva, cum aveau obiceiul vechii căutători de aur. Culmea, bătrânul Dad nu coborâse deloc în vale. Era în patul lui cu o secure înfiptă în țeastă. N-am descoperit niciodată cine l-a omorât. Cineva și-a închipuit că Dad avea un săculeț cu aur, strâns din spălatul nisipului vara și ascuns în cabană.

Se uită gânditor la Andy. Tipul cu șapca de vânătoare își pipăia o măsea cu limba. Spuse:

— Firește c-am știut cine-i vinovatul. Guy Pope îl omorâse. Atât că Guy murise de nouă zile de-o pneumonie înainte de-a găsi cadavrul lui

Dad Meacham.

— De unsprezece zile, spuse Patton.

— De nouă zile, spuse tipul cu șapca de vânătoare.

— Asta s-a întâmplat acum șase ani, Andy. Așa să fie cum spui tu, fiule. Cum ai descoperit că Guy Pope l-a omorât?

— Am găsit câteva grame de aur în cabana lui Guy, împreună cu niște praf aurifer. Guy n-a avut niciodată grăunțe mai mari ca nisipul. Dad avea piese de aur de mărimea unui bănuț, grozav de multe.

— Așa s-au întâmplat lucrurile, spuse Patton și îmi zâmbi vag. Oamenii uită întotdeauna câte ceva, nu-i așa? Indiferent cât sunt de grijulii.

— Baliverne de polițai, spuse Bill Chess dezgustat.

Își îmbracă pantalonii și se așează din nou ca să-și pună cămașa și pantofii. Când termină de îmbrăcat, se aplecă să ia sticla de whisky, dădu pe gât o înghițitură solidă și o puse pe scânduri cu mare grijă. Apoi își ridică încheieturile mâinilor păroase spre Patton.

— Dacă vă închipuiți c-așa s-au întâmplat lucrurile, puneți-mi cătușele și să terminăm cu asta, zise el cu o voce firoasă.

Patton îl ignoră, se apropie de balustradă și se uită în jos.

— Ce loc ciudat pentru un cadavru, spuse el. Nu sunt curenți pe aici, și dacă există vreunul l-ar fi împins spre dig.

Bill Chess își coborî mâinile și spuse încet:

— Și-a făcut-o singură, prostule. Muriel înota foarte bine. A sărit în lac, s-a vârat sub acea planșă, și-a tras apă pe nări. Sunt sigur. Nu văd cum ar fi altfel.

— N-aș spune asta, Bill, răspunse Patton politic.

Figura lui era la fel de inexpresivă ca farfuriile noi.

Andy dădu din cap. Patton îl privi cu un rânet șiret.

— Ai început să bați câmpii din nou, Andy?

— Vă spun că n-au fost decât nouă zile. Le-am numărat din nou, răspunse tipul cu șapca de vânător pe un ton prost dispus.

Doctorul își ridică mâinile în semn de disperare și se îndepărtă cu mâna la cap. Tuși din nou și se uită iar în batistă cu o atenție concentrată.

Patton îmi făcu cu ochiul și scuipă peste balustradă.

— Hai să ne-apucăm de treaba, Andy.

— Ai încercat vreodată să scoți la suprafață un cadavru care a stat la doi metri sub apă?

— Nu, nu pot să spun c-am încercat, Andy. De ce crezi că n-ar fi trebuit fi scos cu frânghii?

Andy dădu indiferent din umeri.

— Dacă s-au folosit de o frânghie are să rămână urme pe cadavru. Dacă te dai de gol în felul ăsta, ce sens mai are să ascunzi crima?

— O chestiune de timp, zise Patton. Poate că ucigașul a avut de

făcut unele aranjamente.

Bill Chess rânji la ei și se aplecă să ia sticla de whisky. M-am uitat la fețele lor solemne, de oameni de munte, și nu mi-am putut da seama ce gândeau.

Patton spuse distrat:

— Cineva a pomenit de-un bilet...

Bill Chess scormoni în portvizit și scoase o bucată de hârtie liniată și o scutură în aer. Patton o luă și o citi încet.

— Nu pare să aibă vreo dată, observă el.

Bill Chess dădu din cap trist.

— Nu. A plecat acum o lună, pe 12 iunie.

— Te-a părăsit și mai înainte, nu-i așa?

— Mda. Bill Chess îl privi fix. M-am îmbătat și-am petrecut, cu o damă. Înainte de prima zăpadă, anul trecut în decembrie. Nevastă-mea a plecat pentru o săptămână și s-a întors binedispusă. Mi-a spus că a trebuit să plece pentru o vreme și că stătuse c-o fată cu care lucrase la Los Angeles.

— Și cum se numea acea fată? întrebă Patton.

— Nu mi-a spus și nici eu n-am întrebat-o. Eram de acord cu tot ce făcea Muriel.

— Firește. Nota e de atunci, Bill? îl întrebă Patton degajat.

— Nu.

— Nota asta mi se pare foarte veche, zise Patton ridicând-o în aer.

— O duc cu mine de-o lună, gemu Bill Chess. Cine ți-a spus că m-a părăsit și mai înainte?

— Am uitat, răspunse Patton. Știi cum se întâmplă într-un sătuc ca ăsta. Oamenii bagă de seamă aproape orice. Mai puțin poate în timpul verii, când sunt pe aici o groază de necunoscuți.

O vreme nimeni nu vorbește, apoi Patton relua distrat:

— Ai spus că a plecat pe 12 iunie? Sau c-ai crezut că a plecat atunci? Ai spus cumva că locatarii de vizavi de lac erau și ei aici?

Bill Chess se uită la mine și fața i se întuneacă din nou.

— Întreabă-l pe tipul ăsta care se vâză în toate, dacă între timp nu ți-a spus totul.

Patton nu se uită la mine. Se uită în schimb la coamele munților de dincolo de lac. Apoi spuse blând:

— Bill, domnul Marlowe, care e aici, nu mi-a spus absolut nimic în afara faptului că un cadavru a ieșit la suprafață și cine era. Și că Muriel a plecat, așa cum ai crezut și tu, și c-a lăsat un bilet pe care i l-ai arătat. Nu văd ce-i rău în asta, nu-i așa?

Urmă o altă tăcere și Bill Chess se uită în jos la corpul acoperit cu pătura de lână el. Își încleșta mâinile și o lacrimă mare i se scurse pe obraz.

— Doamna Kingsley a fost aici, spuse el. A coborât în vale în aceeași

zi. În celelalte cabane n-a mai fost nimeni. Familiile Perry și Farquar n-au fost aici sus anul asta.

Patton dădu afirmativ din cap și rămase tăcut. În aer plutea un fel de tensiune, ca și cum ceva care nu fusese rostit ar fi fost limpede pentru toți, și nu mai trebuia amintit.

Apoi Bill Chess izbucni:

— Arestați-mă, ticăloșilor! Da, eu am făcut-o! Am înecat-o! Era nevasta mea și-am iubit-o! Sunt o canalie, am fost întotdeauna o canalie, și-am să fiu o canalie, dar cu toate astea, am iubit-o! Poate că unii ca voi n-au cum s-o înțeleagă. Arestați-mă, lua-v-ar dracu!

Nimeni n-a vorbit.

Bill Chess se uită fix la pumnul lui dur și bronzat. Îl ridică și-și trase un pumn în față cu toată puterea.

— Sunt un mizerabil! șuieră el aspru.

Nasul începu să-i sângereze încet. Se ridică și sângele i se scurse pe buză, pe lângă gură și ajunsese la bărbie. O picătură căzu leneș pe cămașa lui.

Patton spuse calm:

— Va trebui să te duc jos, în oraș pentru interogatoriu, Bill. Știi asta. Nu te acuzăm de nimic, dar cei din oraș trebuie să stea de vorbă cu tine.

Bill Chess spuse opintit:

— Pot să mă duc să mă schimb?

— Firește. Andy, mergi cu el. Vezi dacă găsești ceva în care să înfășurăm ce-avem aici.

Se îndepărtară pe poteca de la marginea lacului. Doctorul înghiți în sec, privi peste lac și oftă.

— Va trebui să trimiți cadavrul la oraș într-o ambulanță, nu-i așa, Jim?

Patton clătină din cap.

— Nu. Asta-i un district sărac, doctore. Am socotit că doamna poate călători mai ieftin, decât dacă am chema o ambulanță.

Doctorul se îndepărtă de el furios, spunându-i peste umăr:

— Anunță-mă dacă ai chef să plătesc eu înmormântarea.

— De ce vorbești așa? spuse Patton și oftă.

9

Hotelul „Indian Head” era o clădire cafenie pe un colț de stradă, vizavi de noua sală de dans. Am parcat în fața lui și m-am dus la toaletă ca să mă spăl pe față și pe mâini și să mă pieptăn ca să scot din păr acele de pin, mai înainte de-a intra în sufrageria hotelului, alături de holul principal. Încăperea era plină până la refuz de bărbați în

haine ușoare și mirosind a alcool și de femei ce râdeau strident și aveau unghii de un roșu închis și încheieturile de la mâini murdare. Patronul localului, un tip de duzină cu o expresie dură, îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte și mestecând o țigară de foi, dădea târcoale și cerceta din ochi încăperea. La casă, un bărbat cu păr decolorat se căznea să prindă știrile de pe front la un radio mic care era la fel de plin de paraziți cum e piureul de cartofi plin de apă. În colțul îndepărtat al restaurantului, o orchestră de mitocani, formată din cinci muzicieni, îmbrăcați în jachete albe ce le veneau prost, și în cămăși mov, încerca să se facă auzită prin tapajul de la bar și zâmbea forțat în norul de fum de țigară și în gălăgia vocilor cherchelite. La Puma Point, vara, acel anotimp încântător, era în toi.

Am înghițit în grabă mâncarea pe care restaurantul o numea „masa obișnuită”, am băut un coniac ca să stea pe mâncare și s-o țină pe loc, și-am ieșit pe strada principală. Era încă lumină, deși unele din reclamele de neon se aprinseseră, iar seara răsună de zgomotul vesel al claxoanelor, al urletelor copiilor, al popicelor ce cădeau, al mingiilor de cauciuc aruncate la țintă, al puștilor din sălile de tir, al tonomatelor ce cântau nebunește, iar peste toate acestea, de vâjâitul bărcilor cu motor și al celor de curse, zburând aiurea, într-o aparentă întrecere cu moartea.

În Chryslerul meu, o fată blondă, subțirică și cu o expresie serioasă, îmbrăcată în pantaloni închiși la culoare, stătea comod și fuma o țigară, discutând cu un cowboy ce se sprijinea de scara mașinii. Am ocolit mașina și m-am suit în ea. Cowboy-ul se îndepărtă, trăgându-și în sus blugii. Fata nu se clinti.

— Sunt Birdie Keppel, spuse ea veselă. De profesie coafeză aici, dimineața, iar seara gazetară la „Stindardul”, ziarul din Puma Point. Mă scuz c-am luat loc în mașina dumitale.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Vrei să stai aici sau dorești să te duc undeva?

— Mă poți duce mai încolo pe șosea, unde-i mai liniștit, domnule Marlowe. Dacă ești atât de amabil ca să discuți cu mine...

— Ai o bună sursă de informații, i-am răspuns și-am pornit mașina.

Am trecut de Oficiul Poștal și-am ajuns la un colț de stradă unde o săgeată albastră și albă, având pe ea cuvântul „Telefon”, arăta direcția spre un drum strâmt spre lac. Am luat-o pe acel drum, am trecut de Oficiul Telefonice, care era o cabană de bușteni cu o curte mică, înconjurată de un gard în față, am depășit o altă căsuță și ne-am oprit în fața unui stejar enorm care își întindea brațele nu numai peste drum, dar și pe o bună distanță mai încolo.

— Aici e bine, domnișoară Keppel?

— Doamna Keppel. Dar spune-mi Birdie. Toți îmi spun Birdie. Aici e perfect. Încântată să te cunosc, domnule Marlowe. Văd că vii de la

Hollywood, acel loc de pierzanie.

Îmi întinse o mână fermă și bronzată, pe care am strâns-o. Tot punând bigudiuri în părul unor blonde grase, se alesese cu o mână puternică, asemenea unui clește de mutat blocuri de gheață.

— Am vorbit cu doctorul Hollis despre biata Muriel Chess. Am crezut că-mi poți da niște amănunte. Am auzit că dumneata ai găsit cadavrul.

— De fapt, Bill Chess l-a descoperit. Eram cu el. Ai vorbit cu Jim Patton?

— Nu încă. A coborât jos în vale. Dar nu cred că Jim are să-mi spună mare lucru.

— Candidează din nou la alegeri, am spus. Iar dumneata ești ziaristă.

— Jim nu-i politician, domnule Marlowe, iar eu nu prea mă pot numi ziaristă. Ziarul mic pe care îl publicăm aici e ceva destul de primitiv.

— Foarte bine atunci. Ce vrei să afli?

I-am oferit o țigară și i-am aprins-o.

— Ai putea să-mi spui ce se întâmplă.

— Am venit aici cu o scrisoare de la Derace Kingsley ca să mă uit la proprietatea lui. Bill Chess m-a condus pretutindeni, a început să discute cu mine, mi-a spus că nevasta lui l-a părăsit, și mi-a arătat biletul pe care l-a lăsat. Aveam o sticlă de whisky cu mine și Bill a terminat-o. Era foarte deprimat. Alcoolul l-a mai destins, se simțea singur și ardea de dorința să vorbească cu mine. Asta s-a întâmplat. Nu-l cunoșteam. Întorcându-ne pe la capătul lacului, am mers pe ponton, și Bill a zărit un braț ce se mișca sub o planșă de lemn de pe fundul lacului. Apartinea trupului care mai rămăsese din Muriel Chess. Cred că asta-i tot.

— Am înțeles de la doctorul Hollis că trupul a fost în apă multă vreme. Că era foarte descompus, și așa mai departe.

— E adevărat. Stătuse în apă probabil o lună de când credea el c-a plecat. N-avea nici un motiv să creadă altfel. Biletul e un bilet de sinucigașă.

— Ai vreo îndoială în această privință, domnule Marlowe?

M-am uitat pieziș la ea. Ochii închiși și gânditori mă priveau de sub părul șaten. Înserarea începuse să se lase foarte lent. Nu era decât o ușoară schimbare în nuanța luminii.

— Bănuiesc că poliția are întotdeauna îndoieli în asemenea cazuri, am spus.

— Care e părerea dumatăle?

— Părerea mea nu face doi bani.

— Atât cât face.

— L-am întâlnit pe Bill Chess prima oară azi după-amiază, am spus.

Mi-a lăsat impresia unui om cu temperament focos și cu apucături dubioase. Se pare însă că își iubise soția. Și nu mi-l pot închipui rămânând acolo o lună de zile, știind că ea putrezește în apa de sub ponton. Închipuie-ți-l ieșind din cabană la lumina soarelui, uitându-se de-a lungul lacului plăcut și albastru, și știind tot timpul că ea se află la fund și ce se întâmplă. Și știind pe deasupra că el a aruncat cadavrul acolo.

— Nici eu nu-mi pot închipui, așa ceva, spuse Birdie Keppel molatec. Nimeni nu-și poate închipui. Și, totuși, știm că asemenea lucruri se pot petrece și se vor petrece din nou. Te ocupi cumva cu vânzări de case, domnule Marlowe?

— Nu.

— Îmi pot îngădui atunci să te întreb cu ce te ocupi?

— Aș prefera să nu spun.

— Asta-i la fel de clar ca atunci când ai fi zis, zise ea. În afară de asta, doctorul Hollis te-a auzit când i-ai dat numele întreg lui Jim Patton. Avem la birou un anuar al orașului Los Angeles cu toate profesiunile. N-am pomenit la nimeni ce-am aflat.

— Ce amabil din partea dumitale.

— Și, pe deasupra, nici n-am intenția s-o fac dacă așa dorești.

— Și cât mă costă?

— Nimic, spuse ea. Nici un sfanț. N-am pretenția că sunt o ziaristă foarte bună. Și nici n-o să publicăm ceva care l-ar putea jigni pe Jim Patton. Jim e pâinea lui Dumnezeu. Atât că nu-i foarte deschis, nu-i așa?

— Nu te grăbi să tragi concluzii greșite, am spus. N-am nici cel mai mic interes în privința lui Bill Chess.

— N-ai interes nici în privința lui Muriel Chess?

— De ce să mă intereseze Muriel Chess?

Își stinse țigara cu grijă în scrumiera de sub panoul de comenzi.

— Cum vrei, spuse ea. Iată însă ceva la care ai putea să reflectezi, presupunând că n-ai făcut-o. Acum vreo șase săptămâni a venit aici un polițai numit De Soto, un mitocan voinic și cu proaste maniere. Nu ne-a plăcut, și nu i-am spus mare lucru. Vreau să spun, noi trei de la ziarul „*Stindardul*” nu i-am spus nimic. Avea o fotografie cu el, și pretindea că e în căutarea unei femei numită Muriel Haviland. Era trimis de poliție. Era o poză obișnuită, făcută la minut și mărită, dar nu o poză ca la poliție. Ne-a spus că avea informații că femeia locuia undeva pe aici. Poza semăna grozav cu Muriel Chess. Părul părea mai roșcat și era coafat altfel decât îl purta ea, iar sprâncenele erau smulse, lăsând doar niște curbe subțiri, iar asta schimbă înfățișarea unei femei mult de tot. Arăta însă destul de mult ca nevasta lui Bill Chess.

Am răpăit pe ușa mașinii și, după o clipă, i-am spus:

— Și ce i-ai spus?

— Nu i-am spus nimic. Mai întâi, nu eram sigură. În al doilea rând, nu ne-a plăcut purtarea lui. În al treilea rând, chiar dacă am fi fost sigure și ne-ar fi plăcut purtarea lui, n-aveam de gând s-o dăm de gol. De ce s-o facem? Toată lumea a făcut ceva care acum regretă. Ia cazul meu. Am fost căsătorită odinioară cu un profesor de limbi clasice la Redlands University.

Râse ușor.

— Ai putea să folosești asta drept inspirație pentru un articol, am spus.

— Mda. Dar aici, pe munte, suntem oameni simpli.

— Acest De Soto a apucat să vorbească cu Jim Patton?

— Sunt sigură c-a făcut-o. Jim n-a pomenit însă nimic.

— Ți-a arătat cumva insigna lui de polițist?

Reflectă și clătină capul.

— Nu țin minte s-o fi făcut. L-am crezut pe cuvânt, din cele ce spunea. S-a purtat ca un polițai dur de oraș.

— Asta mă face să cred că nu era polițai. I-a spus cineva lui Muriel despre el?

Ezită, apoi se uită calmă prin parbriz o vreme, înainte de-a întoarce capul spre mine cu o mișcare afirmativă.

— Eu i-am spus. Nu era treaba mea, nu-i așa?

— Și ea ce-a zis?

— N-a zis nimic. A râs jenată și ciudat, ca și cum aș fi făcut o glumă proastă, apoi a plecat. Am avut însă impresia că avea o expresie stranie în privire, doar o clipă. Ești încă neinteresat de Muriel Chess, domnule Marlowe?

— De ce să fiu? N-am auzit de ea până am venit aici azi după-amiază. Pe cuvânt de onoare. Și n-am auzit nici de cineva numit Mildred Haviland. Să te duc înapoi în oraș?

— Oh, nu, mulțumesc. Am să mă întorc pe jos. Nu-i departe. Îți rămân recunoscătoare. Aș vrea să sper că Bill n-o să aibă neplăceri. Mai ales într-o istorie murdară ca asta.

Ieși din mașină și rămase într-un picior, apoi își lăsa capul pe spate și râse.

— Se spune că sunt o bună coafeză, zise ea. Sper să fiu. Dar sunt îngrozitoare atunci când iau interviuri. Noapte bună.

I-am spus noapte bună și a dispărut în întunericul serii. Am rămas pe loc urmărind-o până a ajuns la strada principală, și am pierdut-o din vedere. Apoi, m-am dat jos din Chrysler și m-am îndreptat spre clădirea rustică a companiei de telefoane.

O căprioară domesticită, c-o zgardă de piele la gât, îmi apăru în faţă pe şosea. I-am mângâiat gâtul păros şi aspru, şi-am intrat în clădirea oficiului de telefoane. O fată de statură micuţă, îmbrăcată în pantaloni, stătea la un birou mic şi lucra la nişte hârtii. Îmi spuse cât costa un telefon până la Beverly Hills şi îmi dădu mărunţiş. Cabina se afla afară, lângă faţada clădirii.

— Sper c-o să vă placă aici, spuse ea. E foarte liniştit şi odihnitor.

M-am încuiat în cabină. Pentru nouăzeci de cenţi puteam să vorbesc cu Derace Kingsley cinci minute. Era acasă şi legătura se făcu imediat, deşi pe linie erau tot felul de paraziţi.

— Ai găsit ceva acolo? mă întreba el cu vocea unuia care a băut trei pahare cu whisky.

Părea serios şi stăpân pe situaţie.

— Am descoperit prea multe. Şi deloc ce căutam. Sunteţi singur?

— Ce importanţă are?

— Nici una pentru mine. Dar eu ştiu ce-am să spun, pe când dumneata nu ştii.

— Dă-i drumul, indiferent ce e.

— Am avut o lungă discuţie cu Bill Chess. Era singur. Nevastă-sa l-a părăsit acum o lună. S-au luat la ceartă, iar el a plecat şi s-a îmbătat criţă şi când s-a întors, ea plecase. A lăsat o scrisoare spunând că mai bine moare decât să continue să trăiască cu el.

— Ştiu că lui Bill îi place să bea vârtos, spuse vocea lui Kingsley, sunând foarte îndepărtată.

— Când s-a întors, ambele femei pleaseră. N-are idee unde a plecat doamna Kingsley. Lavery a fost acolo în mai, dar n-a mai apărut de atunci. A recunoscut asta. Lavery ar fi putut, fireşte, să vină când Bill era beat, deşi ipoteza nu are prea mult sens, iar apoi ar fi avut nevoie de două maşini ca să coboare în vale. Mi-am spus că poate Muriel şi doamna K, ar fi putut pleca împreună, atât că Muriel avea maşina ei. Dar această posibilitate, deşi nu e grozavă, a fost sugerată şi de un alt eveniment. Muriel Chess n-a plecat nicăieri. A plecat în fundul lacului dumitale. S-a întors de acolo ieri. Eram de faţă.

— Dumnezeule! Kingsley părea sincer îngrozit. Vrei să spui că s-a sinucis înecându-se?

— E cu putinţă. Scrisoarea pe care a lăsat-o ar putea fi o scrisoare de adio. O poţi citi în mai multe sensuri. Trupul s-a înţepenit sub vechiul ponton. Bill a fost cel care a zărit un braţ mişcându-se în apă, în timp ce stăteam pe ponton şi ne uitam la lac. El a scos-o la suprafaţă. Sărmanul om e distrus.

— Dumnezeule! repetă Kingsley. Fireşte că-i distrus. Lasă cumva impresia că el ar fi...

Se opri căci operatoarea intră pe fir și îmi solicită alți patruzeci de cenți. Am mai pus două monezi de douăzeci și cinci de cenți și legătura s-a restabilit.

— Ce fel de impresie?

Brusc, vocea lui Kingsley sună foarte limpede:

— C-ar fi omorât-o?

— Foarte mult, am spus. Jim Patton, polițistul de aici, nu e încântat de faptul că scrisoarea nu-i dată. Se pare că Muriel l-a mai părăsit o dată din cauza unei femei. Patton se pare că-l bănuiește pe Bill c-a păstrat vechiul bilet. În orice caz, l-au dus pe Bill la San Bernadino pentru interogatoriu. Au luat și cadavrul pentru autopsie.

— Și care e părerea dumitale?

— Hm. Bill a găsit cadavrul. Nu era obligat să mă ducă la ponton. Muriel ar fi putut să zacă în apă multă vreme, chiar veșnic. S-ar putea ca acel bilet să fie vechi pentru că Bill îl căra cu el în portvizit și îl citea din când în când cu tristețe. Putea să aibă orice dată pe el. După mine, astfel de bilete n-au date de cele mai multe ori. Cei care le scriu sunt grăbiți, și nu-și pierd timpul cu date.

— Corpul trebuie să fi fost descompus rău. Cum pot să afle cum a murit?

— Nu știu de ce echipament dispun. Cred că pot să afle dacă a murit înecată. Dacă sunt urme de violență, apa și descompunerea trupului nu le pot ascunde. Se poate afla dacă a fost împușcată sau înjunghiată. Dacă articulația hioidă din gât a fost ruptă, se poate presupune c-a fost strangulată. Lucrul important pentru noi e că va trebui să spun de ce m-am dus acolo. Va trebui să fiu martor la anchetă.

— Nu-mi place asta, bombăni Kingsley. Nu-mi place deloc. Ce intenționezi să faci acum?

— În drum spre casă, am să mă opresc la Prescott Hotel să văd dacă aflu ceva acolo. Soția dumitale și Muriel erau cumva prietene?

— Bănuiesc că da. Crystal era o persoană cu care te înțelegeai ușor mai tot timpul. N-am cunoscut-o bine pe Muriel Chess.

— Ați cunoscut o persoană numită Mildred Haviland?

— Cum anume?

Am repetat numele.

— Nu, spuse el. De ce s-o cunosc?

— La fiecare întrebare pe care vi-o pun, răspundeți cu o altă întrebare, am răspuns. Nu, nu există nici un motiv ca s-o fi cunoscut pe Mildred Haviland, mai ales dacă n-ați cunoscut-o vag decât pe Muriel Chess. Am să vă telefonez mâine dimineață.

— Fă-o neapărat, spuse el și ezită. Îmi pare rău c-ai intrat în această încurcătură, adăugă el și ezită din nou.

Apoi îmi ură noapte bună și închise telefonul.

Telefonul sună imediat și operatoarea de convorbiri interurbane îmi

spuse aspru c-am pus cu cinci cenți mai mult. I-am răspuns cum merita în astfel de împrejurări. Nu i-a plăcut.

Am ieșit afară din cabină și-am tras aer curat în piept. Căprioara domesticită, cu zgardă de piele, stătea într-o spărtură din gardul de la capătul drumului. Am încercat s-o împing la o parte, dar s-a lipit de mine și n-a vrut să se miște. Așa c-am trecut peste gard, m-am întors la Chryslerul meu și-am plecat în sat.

La cartierul general al lui Patton ardea o lumină, dar cocioaba era goală iar semnul cu „*Mă întorc în douăzeci de minute*” atârna încă pe partea dinăuntru a geamului ușii. Mi-am văzut de drum până la debarcader și de acolo până la marginea plajei pustii. Câteva bărci cu motor și altele de curse răpăiau încă pe apa mătăsoasă. De partea cealaltă a lacului, lumini mici și galbene începură să sclipească în cabanele cocoțate pe pantele minuscule. O stea izolată lucea jos la orizontul din nord-est, deasupra coamei munților. Un prihor stătea pe vârful ascuțit al unui brad înalt de treizeci de metri și aștepta să se întunece destul ca să-și cante cântecul de noapte bună.

În curând, se întunecă destul, prihorul începu să cante, și apoi dispăru în adâncurile nevăzute ale cerului. Am aruncat țigara în apa nemișcată de lângă mine, m-am suit la loc în mașină și-am luat-o din nou în direcția lui Little Fawn Lake.

Poarta de pe drumul privat era încuiată cu lacăt. Am parcat Chryslerul între doi brazi, am sărit gardul și-am mers pe furiș pe marginea drumului până când am zărit brusc, la picioare, strălucirea lacului. Cabana lui Bill Chess era cufundată în întuneric. Cele trei cabane de cealaltă parte a lacului deveniseră umbre abrupte pe masa palidă de granit. Pe vârful digului apa sticlea albă în timp ce șiroia și cădea aproape fără zgomot pe panta din spate, în pâraul de dedesubt. Am tras cu urechea și n-am auzit nici un zgomot.

Ușa de la intrare a cabanei lui Chess era încuiată. Am mers tiptil până în spatele casei și-am descoperit un alt lacăt nesuferit și la acea ușă. Am apucat-o pe lângă ziduri, pipăind ferestrele cu plasă. Erau toate zăvorâte. O fereastră nu avea plasă, o fereastră dublă, nu prea sus, în partea de nord a casei. Dar și această fereastră era încuiată. Am rămas pe loc și-am început să reflectez. Briza nu mai sufla și arborii erau tăcuți ca și umbrele lor.

Am vârât lama briceagului între cele două părți ale ferestrei mai mici. Nimic de făcut. Cârligul refuză să se miște. M-am sprijinit de zid și-am reflectat, apoi am luat o piatră mare și-am dat cu ea între cele două ferestre. Zăvorul sări din lemnul uscat cu un zgomot de lemn spart. Fereastra se deschise în întunericul dinăuntru. M-am săltat pe muchea ferestrei, am ridicat un picior țeapăn și m-am pregătit să mă strecur prin deschizătură. M-am făcut ghem și m-am avântat în cameră. M-am sucit, gemând nițel din cauza căzăturii de la acea înălțime, și-am tras din nou cu urechea.

Lumina orbitoare a unei lanterne îmi lucii direct în ochi. O voce calmă spuse:

— Eu unul, aș rămâne pe loc. S-ar putea să te fi rănit.

Lanternă mă țintuia de perete ca pe o muscă strivită. Apoi am auzit clinchetul unui întrerupător și o lampă se aprinse pe masă. Lanterna se stinse. Jim Patton stătea într-un fotoliu larg de lângă masă. Un fular maron cu franjuri atârna peste marginea mesei și îi atinge genunchiul solid. Purta aceleași haine de după-amiază, având în plus o jachetă de piele care trebuie să fi fost nouă cam pe vremea primei președinții a lui Grover Cleveland⁽⁴⁾. În mână nu ținea decât lanterna. Privirea îi era goală. Fălcile i se mișcau într-un ritm blând.

— Ce planuri ai mai avut, fiule, în afară de spargere?

Am tras un scaun, m-am așezat călare pe el, mi-am sprijinit mâinile de spatele lui și m-am uitat prin cabană.

— Am avut un plan, am spus, și-o vreme mi s-a părut destul de bun, dar cred că va trebui să renunț la el.

Cabana era mai încăpătoare decât părea pe dinafară. Mă aflu în camera de zi. Conținea câteva piese de mobilă modestă, un covor de

cărpă pe dușumeaua de brad, o masă rotundă la peretele îndepărtat, cu două scaune alături. Printr-o ușă deschisă se vedea colțul unei mașini de gătit mari și negre.

Patton dădu din cap și mă privi fără supărare.

— Am auzit o mașină, zise el. Știam c-are să vină aici. Trebuie să recunosc că mergi fără zgomot. Nu te-am auzit venind. Am fost cam curios să aflu cine ești, fiule.

Am tăcut.

— Sper că nu te superi că-ți spun „fiule”. N-ar trebui să fiu atât de intim, dar am acest obicei și nu mă pot dezbăra de el. Oricine n-are barbă albă lungă și artrita e „un fiu” pentru mine.

I-am spus că mă putea numi cum voia. Nu eram supărăcios. Mi-a rânjit.

— Sunt foarte mulți detectivi în cartea de telefon din L.A.⁽⁵⁾, zise el. Bill Chess mi-a spus ieri că ești un fel de detectiv. Dar n-ai catadicsit să-mi spui.

— Aș fi făcut-o mai devreme sau mai târziu. Îmi pare rău că te-a supărat.

— Nu m-a supărat deloc. Nu mă supăr așa de ușor. Ai vreun act de identitate?

Am scos portvizitul și i-am arătat mai multe acte.

— Păi, ești potrivit acestei ocupații, zise el satisfăcut. Iar fața dumitale nu spune prea multe. Bănuiesc că intenționei să cercetezi cabana?

— Mda.

— Am făcut-o eu pe îndelete între timp. De-abia m-am întors și m-am și repezit aici. Mai exact, m-am oprit acasă câteva minute, și apoi am venit aici. Nu cred că te pot lăsa să cercetezi casa. Se scărpină la ureche. La dracu, dacă știu dac-ar trebui sau nu. Îmi spui și mie cine te-a angajat?

— Derace Kingsley. Ca să-i gădesc nevasta. L-a abandonat acum o lună. A plecat de aici. Așa c-am pornit ancheta tot de aici. Se bănuiește c-a plecat cu un bărbat. Bărbatul însă o neagă. Mi-am închipuit c-am să gădesc ceva aici care să mă ajute.

— Și-ai găsit ceva?

— Nimic. Am dat de urma ei până la San Bernadino, și de acolo la El Paso. Urma să termine acolo. Dar de-abia am început ancheta.

Patton se sculă din fotoliu și descuie ușa cabanei. Parfumul brazilor năvăli înăuntru. Scurpă afară, se așează din nou și își trecu mâna prin părul șaten deschis de sub pălărie. Fără pălărie capul lui avea expresia indecentă a capetelor care sunt doar rareori fără pălărie.

— N-ai nici un fel de interes atunci la Bill Chess?

— Absolut nici unul.

— Bănuiesc că sunteți ocupați cu multe probleme de divorț, zise el.

O muncă destul de împuțită, după părerea mea.

Nu i-am răspuns.

— Kingsley a refuzat să ceară ajutorul poliției ca să-i găsească nevasta, nu-i așa?

— Cam așa. Își cunoaște bine soția, am spus.

— Nimic din ce-mi spui nu explică de ce voiai să cercetezi cabana, spuse el cu înțelepciune.

— Sunt un om căruia îi place să-și bage nasul peste tot.

— Prostii, zise el. Caută o altă explicație.

— Să spunem atunci că mă interesează Bill Chess. Mai ales fiindcă e în încurcătură și e un tip demn de milă, în ciuda faptului că e, de asemenea, o mică lepră. Dacă și-a omorât soția, atunci există ceva în cabană care să-l trădeze. Dacă nu și-a omorât-o, atunci e exact același lucru.

Își ținea capul aplecat într-o parte, ca o pasăre care pândește.

— La ce te-ai gândit, de pildă?

— Haine, bijuterii, articole de toaletă, orice fel de lucruri pe care o femeie le ia atunci când pleacă și nu intenționează să se întoarcă.

Se lăsă pe spate încet.

— Dar n-a plecat nicăieri, amice.

— Atunci toate aceste articole ar trebui să fie încă aici. Iar dacă mai sunt încă aici, Bill ar fi observat că n-a luat nimic cu ea. Ar fi știut că n-a plecat.

— La naiba, nu-mi place nici una din alternative, zise el.

— Dacă însă a omorât-o, atunci ar fi trebuit să se descotorosească de toate lucrurile pe care Muriel le-ar fi luat cu ea, dacă ar fi plecat cu adevărat.

— Și cum ți-ai închipuit c-a făcut asta, fiule?

Lumina galbenă a lămpii făcea ca o parte a feței lui să pară de bronz.

— Am înțeles că avea o mașina Ford a ei. Exceptând mașina, m-aș fi așteptat ca Bill să ardă tot ce putea și să îngroape în pădure ce nu reușea să ardă. Aruncatul în lac ar fi putut fi primejdios. Dar nu putea să-i ardă sau să-i îngroape mașina. Putea oare s-o conducă?

Patton păru surprins.

— Nici vorbă. Nu-și poate îndoi piciorul drept de la genunchi, așa că nu poate să folosească frâna de picior. Dar ar fi putut folosi frâna de mână. Fordul lui Bill nu se deosebește decât prin faptul că frâna de picior e pe partea cealaltă, aproape de accelerator, ca să le poată folosi pe amândouă cu același picior.

Am scuturat cenușa țigării într-un borcan mic, albastru, care conținuse odinioară o jumătate de kilogram de miere de portocale, judecând după eticheta lui mică și aurie.

— Marea lui problemă ar fi fost să scape de mașină, am zis.

Indiferent unde ar fi dus-o, trebuia să se întoarcă și, pur și simplu, n-ar fi voit să fie văzut. Iar dacă ar fi abandonat-o pe stradă, să zicem, în centrul din San Bernadino, mașina avea să fie găsită și identificată foarte repede. N-ar fi voit să se întâmple nici asta. Cea mai bună idee ar fi fost s-o vândă unuia care cumpără mașini furate, dar probabil că nu cunoaște un asemenea om. Așa că există șansa s-o fi ascuns undeva în pădure, la o mică distanță de aici, unde să se poată întoarce pe jos. Iar o astfel de distanță, în cazul lui, nu poate fi prea mare.

— Pentru un om care pretinde că nu-i interesat, toate aceste deducții nu sunt rele, zise Patton sec. Așadar, avem mașina ascunsă în pădure. Ce se întâmplă mai departe?

— Bill trebuie să ia în considerație posibilitatea că va fi găsită. Pădurea e un loc fără multă lume, doar agenții silvici și tăietorii de lemne mai merg din când în când pe acolo. Dacă dau de mașina lui Muriel, ar fi preferabil ca lucrurile lui Muriel să fie înăuntru. Acest lucru i-ar da lui Bill două posibilități de scăpare, nici una grozavă, dar fiecare oarecum acceptabilă. Prima, că Muriel a fost ucisă de un necunoscut care a aranjat lucrurile în așa fel încât să-l implice pe Bill, când se va găsi cadavrul. A doua, că Muriel s-a sinucis cu adevărat, dar a avut grijă mai înainte să aranjeze ca tot el să fie blamat de moartea ei. O sinucidere din răzbunare.

Patton reflectă la toate acestea cu calm și grijă. Se îndreptă spre ușă și o descuie din nou. Se așează la loc și își plimbă mâna prin păr. Părea pradă unui scepticism serios.

— Prima e doar o posibilitate, cum ai spus, recunosc el. Doar atât, și nu am pe cine să folosesc în această afacere. Trebuie să lămuresc acea mică poveste cu scrisoarea lăsată.

Am clătinat din cap.

— Să presupunem că Bill a păstrat scrisoarea de la o altă plecare. Să presupunem că Muriel l-a abandonat, așa cum a crezut el, fără să lase un rând. După o lună de la plecarea ei, și fără să primească ceva de la ea, ar fi putut deveni destul de îngrijorat și de nesigur și să înceapă să arate vechea scrisorică crezând că-i va oferi protecție în cazul că s-a întâmplat ceva lui Muriel. N-a spus nimic de asta, dar se poate să fi reflectat la ea.

Patton dădu negativ din cap. Nu-i plăcea alternativa. Nu-mi plăcea nici mie. Spuse încet:

— În ce privește cealaltă posibilitate, e pur și simplu stupidă. Să te sinucizi și să aranjezi lucrurile în așa fel ca cineva să fie acuzat că te-a omorât nu se potrivește deloc cu ideile mele simple asupra naturii umane.

— Atunci ideile dumitale asupra naturii umane sunt prea simple, i-am răspuns. Pentru că astfel de lucruri s-au petrecut și, din câte s-au petrecut, au fost opera unei femei.

— Nu cred, spuse el. Sunt un om de cincizeci și șapte de ani, și-am văzut o puzderie de țicniți, dar nu-mi vine să cred ce mi-ai spus. Eu unul cred că Muriel a plănuit să plece și c-a scris biletul, dar că Bill a prins-o mai înainte de-a putea pleca, s-a înfuriat, și-a omorât-o. Apoi ar fi trebuit să facă toate lucrurile de care am discutat.

— N-am întâlnit-o niciodată, am spus. Așa că n-am nici cea mai vagă idee de ce-avea de gând să facă. Bill mi-a spus c-a întâlnit-o într-un bar la Riverside, cam acum un an. S-ar putea ca Muriel să fi avut un trecut lung și complicat până atunci. Ce fel de femeie era?

— O blondă foarte nostimă când se aranja cum trebuie. Se cam delăsase de când era cu Bill. O fată liniștită, care știa să păstreze secrete. Bill spune că era nervoasă, dar n-am văzut-o niciodată nervoasă. L-am văzut în schimb pe el deseori foarte nervos.

— Crezi că semăna cu poza unei anume Mildred Haviland?

Fălcile încetară să mai mestece și gura i se închise strâns.

Apoi își reluă mestecatul încet.

— La naiba, zise el, va trebui să am mare grijă astă-seară mai înainte de-a mă sui în pat. Ca să fiu sigur că nu ești ascuns acolo. De unde ai primit această informație?

— De la o fată foarte simpatică numită Birdie Keppel. Mi-a luat un interviu în timpul când lucra ca jurnalistă la un ziar local. S-a întâmplat să pomenească de un polițai din L.A., numit De Soto care i-a arătat o poză prin orășel.

Patton se lovi cu palma peste genunchiul solid și se aplecă înainte.

— Am greșit acolo, zise el cu seriozitate. Am făcut o mare greșală. Polițaiul de la oraș a arătat poza la aproape toată lumea din orășel mai înainte să mi-o arate mie. Asta m-a cam supărat. Poza semăna cu Muriel, dar nu atât încât să poți fi absolut sigur. L-am întrebat de ce-o căuta. Mi-a spus că era o treabă de poliție. I-am răspuns că eram și eu în poliție, deși pe scară mai mică și cam ignorat, la țară. Mi-a spus că avea instrucțiuni s-o găsească pe doamnă, și că nu știa mai mult. Poate c-a făcut o greșală că s-a purtat așa de urât cu mine. Bănuiesc c-am făcut o greșală când i-am spus că nu cunoșteam pe nimeni care arăta ca acea poză mică.

Omul vânjos și calm zâmbi vag în direcția unui colț al tavanului, apoi își coborî privirea și mă aținti cu ea.

— Am să-ți fiu recunoscător dacă ai să păstrezi acest lucru confidențial, domnule Marlowe. Mi-a plăcut cum ai judecat cazul. Ai fost vreodată la Coon Lake?

— N-am auzit niciodată de Coon Lake.

— Înapoi, cam o jumate de kilometru, zise el, arătând cu degetul mare peste umăr, drumul strâmt și mic din pădure o ia spre apus. Poți să treci cu mașina pe lângă el și să nu vezi pomii. De acolo, drumul urcă vreo trei sute de metri și ajunge la Coon Lake. E un loc foarte

frumos. Oamenii se duc uneori acolo la un picnic, dar nu prea des. Drumul e rău pentru cauciucurile de mașină. Sunt și vreo două-trei lacuri mici, pline de trestie. E zăpadă acolo chiar și acum, în locurile umbrite. Mai sunt și niște cabane de brad vechi, tăiat de mână, pe cale să se prăbușească de când țin minte, apoi o clădire dărăpănată, tot de lemn, pe care Montclair University o folosea acum zece ani pentru vacanța de vară a studenților. Clădirile n-au mai fost folosite de foarte mult timp. Clădirea universității e mai retrasă de la lac, într-o zonă foarte împădurită. În spatele ei se află o spălătorie cu un încălzitor de apă ruginit, și alături o magazie mare pentru lemne de foc, cu o ușă ce alunecă pe roțile. A fost construită drept garaj, dar au ținut lemn de foc înăuntru, și-au încuiat-o în restul timpului. Oamenii de pe acolo mai fură lemne de foc, dar una e să le iei dintr-o grămadă, și alta să forțezi un lacăt. Cred că bănuiești ce-am descoperit în magazie.

— Am crezut că te-ai dus jos la San Bernadino.

— M-am răzgândit. Nu mi s-a părut o idee bună să-l las pe Bill să meargă în oraș împreună cu cadavrul soției pe locurile din spate ale mașinii. Așa c-am trimis cadavrul la oraș cu ambulanța doctorului, și Andy l-a luat pe Bill în mașina lui. Mi-am spus însă că merita să mai arunc o privire pe aici mai înainte ca să înștiințez șeriful și procurorul.

— Mașina lui Muriel era în garaj?

— Mda, cu două geamantane pline de haine și împachetate cam grăbit, mi s-a părut. Îmbrăcămintă de damă. Vreau să spun, fiule, că un necunoscut n-ar fi știut de acea magazie.

I-am dat dreptate. Își vârî mâinile în buzunarele oblice ale jachetei de piele și scoase dinăuntru un mic ghem de hârtie satinată. Îl netezi în palmă și îmi întinse palma deschisă.

— Uită-te la asta.

M-am apropiat și m-am uitat. În hârtie se afla un lăntișor de aur subțire cu o închizătoare doar puțin mai mare ca lanțul. Lanțul fusese tăiat, dar închizătoarea rămăsese neatinsă. Era lung de vreo cincisprezece centimetri. O pudră albă se lipise de lanț și de hârtie.

— Unde crezi c-am găsit asta? mă întrebă Patton.

Am luat lanțul și-am încercat să potrivesc cele două capete la un loc. Nu se potriveau. N-am comentat, dar mi-am umezit un deget, am atins pudra și-am gustat-o.

— Într-un borcan sau o cutie de zahăr pudră. Lanțul e de tipul purtat la gleznă. Unele femei nu le scot niciodată, ca verighetele. Cine l-a scos pe asta, n-a avut cheie.

— Și ce părere ai de acest lucru?

— N-am o părere prea clară, am răspuns. N-avea sens ca Bill să taie lanțul de pe glezna lui Muriel și să lase acel colier verde la gâtul ei. N-are, de asemenea, nici un sens să crezi că Muriel l-a tăiat – presupunând că ar fi pierdut cheia – iar apoi l-a ascuns pentru a fi

găsit. Nimeni n-ar fi întreprins o cercetare atât de asiduă, dacă trupul ei n-ar fi fost găsit mai întâi. Dacă Bill l-a tăiat, l-ar fi aruncat în lac. Dacă Muriel dorea să-l țină și, în același timp să-l ascundă de Bill, atunci locul unde l-a ascuns are sens.

Patton păru uimit de data asta.

— Cum adică?

— Pentru că e ascunzătoarea preferată a femeilor. Zahărul pudră e folosit la glanțul tortului. Un bărbat n-ar căuta niciodată în cutia cu zahăr. Foarte isteț din partea dumatăle, șerifule, ca să-l descoperi.

Îi zâmbi modest.

— La naiba, am răsturnat cutia din greșală și zahărul s-a risipit pe jos, spuse el. Dacă nu se întâmpla asta, nu l-aș fi găsit. Făcu hârtia sul din nou și o vârî înapoi în buzunar. Se sculă cu un aer hotărât. Vrei să rămâi aici sau să te întorci în oraș, domnule Marlowe?

— Mă întorc în oraș. Până când ai să mă chemi la anchetă. Presupun că va trebui s-o faci.

— E hotărârea procurorului, firește. Dacă ai să închizi fereastra prin care ai dat buzna aici, am să sting lampa și-am să încui ușa.

Am făcut ce-mi ceruse, iar el își aprinse lanterna și stinse lampa. Am ieșit din cabană și el încercă ușa în urmă ca să fie sigur că e încuiată. Închise și ușa de plasă și rămase pe loc, uitându-se la lacul luminat de lună.

— Nu cred că Bill a avut intenția s-o omoare, spuse el trist. E în stare să strângă de gât o femeie până o omoară, dar fără intenție. Are mâini foarte puternice. Acum va trebui să-și folosească mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să acopere crima. Îmi pare tare rău, dar nu pot să schimb nici faptele și nici probabilitățile. E un lucru simplu și natural, și lucrurile simple și naturale de obicei se dovedesc adevărate.

— Eu unul aș crede că Bill ar fi putut să fugă. Nu văd cum a rezistat să rămână pe loc.

Patton scuiă în umbra catifelată și întunecată a unui tufiș de *manzanita*. Răspunse încet:

— Primește pensie de la guvern și-ar fi însemnat să renunțe la ea. Iar cei mai mulți oameni sunt în stare să facă față la ce au de făcut față, atunci când sunt confrunțați cu o problemă. Așa cum o fac toți oamenii în lume astăzi. Noapte bună, acum. Am să cobor până la acel mic ponton și-am să stau acolo la lumina lunii, și-am să mă simt prost. Ce noapte frumoasă, și trebuie să discutăm despre crime.

Se pierdu încet în umbră și se contopi cu ea. Am rămas pe loc până l-am pierdut din vedere, apoi m-am întors la gardul încuiat și l-am sărit din nou. Am intrat în mașină și-am apucat-o în jos pe drum, căutând un loc unde să mă ascund.

La trei sute de metri de la poartă se făcea o cărare acoperită cu frunze de stejar din toamna trecută, care șerpuia pe lângă un masiv de granit și se pierdea din vedere. Am luat-o pe acolo și-am mers hurducăind peste pietre și rădăcini de pom cam vreo treizeci de metri, apoi am întors mașina în dosul unui pom și-am lăsat-o cu fața în direcția din care venisem. Am stins farurile și-am rămas pe loc, așteptând.

Trecu o jumătate de oră. Fără tutun, mi s-a părut un timp nesfârșit. Apoi, în depărtare, am auzit o mașină pornind și zgomotul motorului apropiindu-se în timp ce razele albe ale farurilor trecură pe drumul de mai jos de mine. Zgomotul se pierdu și în aer pluti o vreme, după trecerea mașinii, un miros uscat de praf.

M-am dat jos din mașină și m-am dus înapoi la poartă și la cabana lui Bill Chess. Am împins ușor cu mâna și fereastra s-a deschis de data asta. Am încălecat pervazul și-am ajuns în odaie, îndreptând lanterna spre lampa de pe masă. Am aprins lampa, am tras o clipă cu urechea, fără să aud ceva, și m-am dus în bucătărie. Am aprins becul de deasupra chiuvetei.

Cutia de lemne de foc de lângă sobă era plină cu lemne tăiate. În chiuvetă nu erau farfurii murdare, iar pe sobă nici urmă de crătiți răumirosoare. Fie că se simțea singur sau nu, Bill Chess își ținea casa în ordine. Din bucătărie o ușă dădea în dormitor, iar de acolo o altă ușă, foarte strâmtă, dădea într-o cameră de baie micuță, care, evident, părea adăugată recent. Dovadă, dalele de plastic noi de pe pereți. Camera de baie nu mi-a furnizat nici un indiciu.

Dormitorul conținea un pat dublu, o comodă de pin cu oglindă rotundă pe zidul de deasupra, un birou, două scaune cu spătar drept și un coș de hârtii minuscul. Pe podea se aflau două covoare ovale de cârpă, câte unul de fiecare parte a patului. Pe pereți, Bill Chess prinsese cu pioaneze două hărți de război din „*National Geographic*”. Pe masa de toaletă se afla un volan caraghios, roșu și alb.

Am căutat prin sertare. O cutie de bijuterii din imitație de piele, conținând un asortiment de fleacuri bătătoare la ochi; rămăsese acolo. Apoi, lucrurile obișnuite pe care le folosesc femeile pe față și pe mâini, pe unghii și pe sprâncene, și-am avut impresia că era prea mult. Dar nu era decât o impresie. În sertarele biroului se aflau puține lucruri de îmbrăcăminte de damă și bărbătească. Printre altele, Bill Chess avea o cămașă în pătrate stridente, cu gulere asortat și apretat. Sub o acoperitoare de hârtie fină, albastră, am găsit ceva care nu mi-a plăcut. O pereche de chiloți de damă crem, aparent nou-nouți. Împodobiți cu dantelă. Chiloții de mătase nu erau un articol pe care o femeie să-i abandoneze în aceste vremuri, nu o femeie în toate

mințile.

O altă dovadă împotriva lui Bill Chess. M-am întrebat ce gândise Patton de chiloți.

M-am dus în bucătărie și-am cercetat rafturile deschise de lângă chiuveță. Erau pline de cutii și borcane, ca și de obiecte casnice. Zahărul pudră era într-o cutie pătrată albastră, cu un colț rupt. Patton încercase să curețe zahărul risipit pe raft. Lângă zahăr se găseau sare, borax, bicarbonat de sodiu, amidon, zahăr cafeniu și așa mai departe. Ceva putea fi ascuns în oricare din borcane.

Un obiect tăiat dintr-un lanț de gleznă, ale cărui capete nu se potriveau.

Am închis ochii și-am pipăit la întâmplare, ajungând în cele din urmă la cutia cu bicarbonat. Am luat un ziar din dosul cutiei cu lemne de foc, l-am întins și-am deșertat bicarbonatul pe el. L-am mestecat cu o lingură. Părea să fie o cantitate enormă de bicarbonat, dar nimic altceva. Am făcut o pâlnie din ziar și l-am turnat la loc în cutie. Am încercat apoi cutia cu borax. Nimic în afară de borax. La a treia încercare ar fi trebuit să am noroc. Am deșertat amidonul. Pe ziar s-a răspândit o groază de pudră fină, dar nimic în afară de amidon.

Zgomotul unor pași îndepărtați mi-a înghețat sângele în vine. Am întins mâna și-am stins lumina, apoi m-am furișat la loc în camera de zi, întinzând mâna după comutatorul lămpii. Mult prea târziu pentru a-mi mai fi de folos. Pașii răsunară din nou, încet și prudent. M-a cuprins groaza.

Am așteptat în beznă, cu lanterna în mână. Două minute nesfârșite trecură. Am continuat să respir, deși nu tot timpul.

Nu putea fi Patton. Dacă ar fi fost, s-ar fi dus direct la ușă, ar fi deschis-o și mi-ar fi ordonat să ies afară. Pașii grijulii și tăcuți păreau să se miște în toate direcțiile, urmați de o pauză, o altă mișcare, și o altă pauză. Am dat ușa de perete și-am împuns bezna cu lanterna.

În lumina ei apărură scânteile aurite ale unor ochi. Urmă un salt și bocăneală surdă a unor copite printre pomi. Fusesse doar o căprioară curioasă.

Am închis ușa și-am urmat lumina lanternei până în bucătărie. Raza rotundă se opri direct pe cutia de zahăr pudră.

Am aprins iar lumina, am luat cutia de pe raft, și-am golit-o pe ziar.

Patton n-o cercetase destul de bine. După ce găsisse ceva printr-un accident, își închipuisse că asta era tot. Nu păruse să observe c-ar fi trebuit să mai fie ceva.

Un alt ghem de hârtie satinată apărură în pudra albă și fină a zahărului. Am luat hârtia, am scuturat-o și-am netezit-o. Conținea o inimioară de aur, cât unghia de la degetul mic al unei femei.

Am pus cu lingura zahărul în cutie, am așezat cutia la loc pe raft, și-am aruncat ziarul mototolit în sobă. M-am dus în camera de zi și-am

aprints lampa de pe mäsută. În lumina ei vie, mica gravură de pe dosul inimioarei de aur se putea citi fără ajutorul unei lupe.

Era scris de mână: „*De la Al lui Mildred. 28 iunie, 1938. Cu toată dragostea.*”

De la Al lui Mildred. Un Al oarecare lui Mildred Haviland. Mildred Haviland era Muriel Chess. Muriel Chess era moartă – la două săptămâni după ce un polițai numit De Soto o căutase.

Am rămas pe loc, întrebându-mă ce legătură putea să aibă cu investigația mea. M-am tot întrebat și n-am găsit nici cel mai vag răspuns.

Am împachetat inimioara în foiță, am părăsit cabana și-am plecat jos în oraș.

Patton se afla în biroul lui, vorbind la telefon, când am ajuns acolo. Ușa era încuiată. A trebuit să aștept până a terminat de vorbit. După o vreme, a închis telefonul și-a venit să descuie ușa.

Am trecut pe lângă el, am pus ghemul de foiță pe biroul lui și l-am deschis.

— N-ai scormonit destul de bine în zahărul pudră, am spus.

Se uită la inimioară, apoi la mine, ocoli biroul și luă de pe el o lupă ieftină. Studie spatele inimioarei. Apoi puse lupa pe birou și se încruntă la mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că dacă intenționei să cercetezi cabana, aveai s-o faci, se răsti el. Sper să nu am greutăți cu tine, fiule, nu-i așa?

— Ar fi trebuit să fi observat că cele două capete ale lanțului nu se potrivesc.

Mă privi trist.

— Fiule, eu n-am ochii tăi.

Dădu la o parte inimioara cu degetele lui scurte și boante. Mă aținti cu privirea și nu vorbi.

— Dacă îți închipui că acea inimioară putea fi un motiv de gelozie pentru Bill Chess, trebuie să-ți spun că și eu am crezut la fel, cu condiția ca Bill să fi știut de ea. Dar la rezezeală, sunt gata să fac pariu că n-a văzut-o niciodată și că nici n-a auzit vreodată de Mildred Haviland.

Patton spuse încet:

— Se pare că-i datorez scuze acestui De Soto, nu-i așa?

— Dac-ai să-l mai vezi vreodată.

Se uită lung și absent la mine, și i-am întors la rândul meu privirea.

— Nu-mi spune, fiule. Sunt aproape sigur că ai o nouă idee.

— Mda. Bill nu și-a omorât soția.

— Ah, nu?

— Nu. A fost omorâtă de către cineva din trecutul ei. Cineva care i-a pierdut urma, apoi a regăsit-o căsătorită cu altcineva și lucrul nu i-a

plăcut. Cineva care cunoaște regiunea – cum ar fi sute de oameni care nu locuiesc aici – și care știa un loc bun unde să ascundă mașina și hainele. Cineva care urăște și știe să-și ascundă sentimentele. Cineva care a convins-o să plece cu el și, când totul a fost gata, și biletul a fost scris, a înșfăcat-o de gât și-a pedepsit-o așa cum credea el, iar apoi a aruncat-o în lac și și-a văzut de treabă. Cum îți place teoria mea?

— Mi se pare că într-un fel complică lucrurile, zise el cu înțelepciune, nu-i așa? Dar nu mi se pare deloc imposibilă. Cătuși de puțin.

— Când ai să te plictisești de ea, anunță-mă, i-am spus. Am să vin cu altceva.

— Sunt convins c-ai să vii, spuse el și, pentru prima oară de când ne întâlnisem, râse.

I-am urat din nou noapte bună și-am ieșit, lăsându-l să reflecteze cu încăpățânarea tenace a unui proprietar de casă care se luptă să scoată un buștean din pământ.

În jurul orei unsprezece, am coborât la poala muntelui și-am parcat mașina într-unul din spațiile în diagonală din marginea hotelului Prescott, la San Bernadino. Am scos un geamantan mic din portbagaj și urcasem trei trepte când un băiat de serviciu de la hotel, în pantaloni cu vipușcă, cămașă albă și papion negru, îmi smulse geamantanul.

Funcționarul de la recepție era un tip de intelectual lipsit de orice interes față de mine sau de orice altceva. Purta o parte dintr-un costum de pânză de in și căscă în timp ce-mi înmână stiloul de pe contuar privind pierdut în gol, ca și cum ar fi încercat să-și amintească anii copilăriei.

Împreună cu băiatul de serviciu am suit într-un lift de un metru și jumătate pe un metru și jumătate, apoi am mers cam o jumătate de stradă, tot dând la colțuri. În timp ce mergeam, se făcu din ce în ce mai cald. Băiatul descuie o ușă într-o cămăruță cu o fereastră spre o curte interioară. Aparatul de climatizare dintr-un colț al tavanului era de mărimea unei batiste de damă. O panglică agățată de el flutura slab, atât cât să arate că ceva se mișca.

Băiatul de serviciu era înalt, slab și galben la față, și nu prea tânăr, calm ca o bucată de friptură de pui în aspic. Își morfoli guma de mestecat, îmi puse valiza pe un scaun, se uită la climatizor și rămase în picioare cu ochii la mine. Avea ochii de culoarea apei.

— Poate c-ar fi trebuit să cer o cameră mai ca lumea, am spus. Asta mi se pare foarte mică.

— Cred c-ați avut noroc s-o găsiți și pe asta. Orașul geme de vizitatori.

— Adu-ne niște „*ginger ale*”⁽⁶⁾, pahare și gheață, am spus.

— Adică și pentru mine?

— Exact, dacă se întâmplă să-ți placă să bei.

— Cred că merită să risc la o oră atât de târzie.

Ieși din cameră. Mi-am scos haina, cravata, cămașa, tricoul de trup și m-am fâțâit de colo-colo în curentul de aer cald ce venea de la ușa deschisă. Mirosea a fier de călcat încins. Am intrat pieziș în camera de baie – atât era de strâmtă ușa – și m-am stropit pe față cu apă rece stătută. Respiram ceva mai liber când tânărul înalt și apatic se întoarse cu o tavă. Închise ușa în urmă și scoase o sticlă de whisky. Amestecă două băuturi, ne-am zâmbit nesincer unul altuia, și-am băut. Transpirația începu să-mi curgă pe spatele gâtului, să se prelingă pe șira spinării și era la jumătatea drumului spre șosete când am apucat să pun paharul jos. M-am simțit totuși mai bine. M-am așezat pe pat și m-am uitat la tânăr.

— Cât timp poți să stai aici?

- În ce scop?
- Ca să-ți amintești.
- Nu-s deloc bun la asta, zise el.
- Am bani de cheltuit pe unele lucruri ciudate.

Mi-am scos portvizitul din buzunarul din spate al pantalonilor și-am întins niște hârtii obosite de un dolar pe pat.

- Vă cer iertare, zise băiatul. Am crezut că sunteți polițist.
- Nu fi caraghios. Ai văzut vreodată un polițai făcând pasențe pe pat cu hârtii de un dolar? Ai putea să spui că sunt un investigator.
- Mă interesează. Whisky-ul mă ajută să gândesc.

I-am dat un dolar.

- Vezi cum îți ajută mintea. Și pot să-ți spun Big Tex din Houston?
- Sunt din Amarillo, spuse el. Nu c-ar conta. Cum vă place felul meu de-a vorbi trăgănat? Pe mine mă dezgustă, dar am descoperit că unora le place.

- Nu renunța la el. N-am pierdut încă un dolar.

Rânji și vârî dolarul împăturit în buzunarul de la ceas al pantalonilor.

- Mai ții minte ce făceai vineri 12 iunie? l-am întrebat. După-amiază târziu sau chiar seara. Era într-o vineri.

Sorbi din băutură și se gândi, mișcând cubul de gheață în gură încet și bând pe lângă guma de mestecat.

- Am fost aici, în turul de la șase la douăsprezece.

— O femeie subțirică, o blondă nostimă, a tras la hotel și-a rămas aici până a venit timpul să ia trenul de noapte spre El Paso. Cred c-a luat acel tren, căci era un El Paso duminică dimineață. A sosit aici într-un Packard Clipper, înregistrat ca fiind al lui Crystal Grace Kingsley, Carson Drive, numărul 965, în Beverly Hills. S-ar fi putut să se fi prezentat la hotel sub acest nume sau sub un altul. Mașina ei e încă în garajul hotelului. Aș vrea să vorbesc cu băieții care au fost acolo când a sosit și a plecat. Mai câștigi un dolar dacă încerci să-ți amintești.

Am despărțit un alt dolar de amicii lui pe pat și l-a vârât în buzunar cu zgometul omizilor care se luptă între ele.

- Pot să vă ajut, zise el calm.

Puse paharul jos și ieși din cameră, închizând ușa în urmă. Mi-am terminat băutura și mi-am turnat o alta. Am intrat în camera de baie și m-am stropit din nou cu apă caldă pe spinare. În timpul acestei operații, sună telefonul de pe perete și m-am vârât cu greu în spațiul restrâns dintre telefon și ușa camerei de baie ca să răspund.

Vocea din Texas spuse:

— A fost Tony. Atât c-a fost luat la armată săptămâna trecută. Un alt băiat, căruia îi zicem Les, a fost de serviciu când a plecat. E aici.

- În regulă. Vrei să-l trimiți la mine?

Mă delectam cu cea de-a doua băătură și mă gândeam la o a treia, când am auzit o bătaie în ușă. Am deschis-o și în față mi-a apărut un șoricel cu ochii verzi și cu o gură strânsă de fetiță.

Intră în cameră aproape dansând și mă privi cu o expresie vag batjocoritoare.

— Vrei o băătură?

— Sigur, răspunse el cu răceală.

Își turnă o dușcă bună, adăugă puțin „ginger ale”, dădu totul pe gât, dintr-o înghițitură, apoi își vârî o țigară între buzele lui lungi și catifelate, și aprinse un chibrit în timp ce-l scotea din buzunar. Suflă fumul și continuă să se uite fix la mine. Văzu banii cu colțul ochilor, fără să se uite direct la ei. Deasupra buzunarului de la cămașă, în locul unui număr, era brodat: „Căpitan”.

— Tu ești Les? l-am întrebat.

— Nu. Se opri. Nu ne plac copiii pe aici, adăugă el. Avem unul la hotel și n-avem chef să ne pierdem timpul cu cei care lucrează pentru alții.

— În regulă, i-am răspuns. Asta-i tot.

— Ce?

Gura lui mică se strâmbă neplăcut.

— Întinde-o!

— Am crezut că vreți să stați de vorbă cu mine, mârâi el.

— Ești șeful băieților de serviciu?

— Corect.

— Am voit să-ți ofer o băătură. Am voit să-ți dau un dolar. Uite, am spus, și i-am întins unul. Îți mulțumesc că te-ai deranjat.

Luă dolarul și-l băgă în buzunar, fără un cuvânt de mulțumire. Rămase pe loc, cu fumul țigării ieșindu-i pe nas și, privindu-mă cu ochii lui mici și răi.

— Eu dau ordine aici, zise el.

— Atât cât îți poți întinde plapuma, am răspuns. Adică, nu foarte mult. Ți-ai băut băutura și ți-ai primit bacșișul. Așa că fă bine și întinde-o.

Făcu stânga împrejur rapid, dădu din umeri, și ieși din cameră pe tăcute.

După patru minute se auzi o nouă bătaie la ușă, foarte discretă. Băiatul înalt intră cu un zâmbet ironic. M-am depărtat de el și m-am așezat din nou pe pat.

— Nu v-ați înțeles cu Les, nu-i așa?

— Nu grozav de bine. E mulțumit?

— Așa cred. Știți cum sunt căpitani. Vor o parte din bacșișuri. Eu sunt Les, domnule Marlowe.

— Așadar tu ai fost de serviciu și-ai făcut formele de plecare?

— Nu, n-a fost decât un truc. Nu s-a înregistrat niciodată jos la

recepție. Dar îmi amintesc de Packard. Mi-a dat un dolar ca să parchez mașina și să am grijă de bagaje până la plecarea trenului. A luat aici masa de seară. Un bacșiș de un dolar te face să ții minte în orașul ăsta. Apoi au fost și discuții despre mașină, care a fost lăsată aici atât de mult.

— Ce părere ți-a făcut doamna?

— Purta un taior în alb și negru, dar mai ales alb, o pălărie de paie cu o panglică alb și neagră. Era o doamnă nostimă, cum ați spus. Mai târziu, a luat un taxi ca să meargă la gară. I-am pus bagajele în taxi. Aveau inițiale pe ele, dar nu mi le mai amintesc.

— Mă bucur că nu ți le poți aminti, i-am spus. Ar fi greu de crezut. Mai ia o băutură. Ce vârstă crezi că avea?

Clăti celălalt pahar și își amestecă o băutură ca lumea.

— Greu de spus vârsta unei femei astăzi. Aș zice că avea vreo treizeci de ani, poate mai mult, poate mai puțin.

Am vârât mâna în haină după poza lui Crystal cu Lavery pe plajă și i-am întins-o.

O privi cu atenție, o îndepărtă de ochi, apoi o apropie.

— Nu va trebui să juri la tribunal dacă o recunoști sau nu, am zis.

— Nu va fi cazul, zise el dând din cap. Blondele astea micuțe seamănă așa de mult, încât chiar dacă se îmbracă diferit, le privești într-o altă lumină, sau le vezi cu alte machiaje, arată la fel, ori nu seamănă deloc.

— Ce te deranjează? l-am întrebat.

— Mă gândeam la tipul din poză. Are vreo legătură cu cazul?

— Spune-mi ce știi, i-am răspuns.

— Cred că ăsta e tipul care i-a vorbit în holul hotelului și-a luat apoi masa de seară cu ea. Un crai înalt și bine, cu trupul unui boxer de categorie ușoară. Au plecat împreună cu taxiul.

— Ești absolut sigur?

Se uită la banii de pe pat.

— Foarte bine, cât mă costă? am întrebat plictisit.

Se îmbătoșă, puse poza pe masă și scoase din buzunar cele două hârtii de un dolar împăturite și le aruncă, pe pat.

— Mulțumesc pentru băutură, zise el, și să te ia dracu!

Se îndreptă spre ușă.

— Ascultă, stai jos și nu mai fi așa de susceptibil! am bombănit.

Se așază și mă privi cu ochi duri.

— Și renunță la manierele astea din sud, am spus. Am cunoscut băieți de serviciu la hoteluri de ani și ani. Dacă-am dat de unul care n-a încercat să mă tragă pe sfoară, e în regulă. Dar să nu-ți închipui că am să cred că exista vreunul care să nu încerce să mă tragă pe sfoară.

Zâmbi vag și dădu din cap. Luă poza din nou și mă privi peste ea.

— Tipul ăsta arată grozav în poză, zise el. Mult mai bine ca

doamna. Dar mai există ceva care m-a făcut să-mi amintesc de el. Am avut impresia că doamna nu fusese prea încântată când el a întâmpinat-o în hol.

Am reflectat la cele spuse de el și-am tras concluzia că nu însemnau mare lucru. Ar fi putut să fi întârziat sau să fi ratat întâlniri mai devreme. Am spus:

— Există un motiv pentru asta. Ai băgat cumva de seamă ce bijuterii purta doamna? Inele, cercei, orice ar fi bătut la ochi sau părea scump?

Îmi spuse că nu băgase de seamă.

— Avea păr scurt sau lung, lins, cârlionțat sau ondulat? Era o blondă naturală sau avea părul vopsit?

— Nu-i ușor să răspunzi la ultima întrebare, domnule Marlowe, zise el râzând. Când părul e blond natural, femeile îl vor și mai deschis la culoare. În ce privește restul de întrebări, țin minte că părul era cam lung, așa cum se poartă acum, ondulat jos și pieptănat lins. Dar s-ar putea să mă înșel. Se uită din nou la poză. Aici are părul legat la spate, zise el. Greu de spus.

— Ai dreptate. Singurul motiv pentru care te-am întrebat a fost ca să mă asigur că nu exagerezi în observații. Cel care observă prea multe detalii prezintă la fel de puțină încredere ca și martorul care n-a remarcat nimic. Unii inventează jumătate din amănunte. Te-am verificat, și ai trecut cu bine examenul, ținând seama de împrejurări. Mii de mulțumiri.

I-am dat înapoi cei doi dolari ai lui și-am mai adăugat o hârtie de cinci ca să le țină companie. Mi-a mulțumit, și-a terminat băutura și-a plecat discret. Am dat și eu paharul pe gât, l-am spălat din nou și-am hotărât că făceam mai bine dacă mergeam acasă decât să dorm în acel hotel. Mi-am îmbrăcat cămașa și haina din nou și am coborât la parter cu geamantanul. Șobolanul roșcat care făcea pe căpitanul era singurul băiat de serviciu în hol. Mi-am dus singur geamantanul la biroul recepției, iar tipul nu schiță nici un gest ca să mi-l ia din mână. Recepționistul cu aer de intelectual mă despărți de doi dolari, fără ca măcar să-mi arunce o privire.

— Doi dolari ca să petreci o noapte în mizeria asta, am spus, când aș fi putut să dorm pe gratis într-o ladă de gunoi bine aerisită și frumoasă.

Recepționarul căscă, nu reacționa la spusele mele imediat și zise:

— Se răcorește destul de bine și aici pe la ora trei dimineața. De la acea oră și până la opt, sau chiar nouă, e destul de agreabil.

Mi-am șters transpirația de pe ceafă și-am ieșit împleticindu-mă la mașină. La miezul nopții până și scaunul mașinii era fierbinte.

Am ajuns acasă pe la trei fără un sfert noaptea și Hollywoodul mi s-a părut o ghețarie. Până și în Pasadena simțisem răcoarea.

Am visat că mă aflu în adâncurile înghețate și verzi ale unei ape, cu un cadavru sub braț. Cadavru avea păr blond și lung, care plutea în fața mea. Un pește enorm, cu ochi bulbucați, umflați și cu solzi lucid de putreziciune, înota pe lângă mine, rânjind ca un bătrân pervers. Exact în clipa când eram gata să explodez din cauza lipsei de aer, trupul de la subsuoară căpătă viață și se îndepărtă de mine. În minutul următor, mă luptam cu peștele, în timp ce cadavru se rostogolea întruna în apă, învârtindu-și părul lung.

M-am trezit cu cearceaful în gură și cu mâinile încheștate de rama patului, de care trăgeam violent. Când i-am dat drumul, mușchii au început să mă doară, așa că m-am sculat, m-am plimbat prin cameră și-am aprins o țigară, călcând pe covor în picioarele goale. Când mi-am terminat țigara, m-am dus la loc la culcare.

Era ora nouă când m-am trezit iar. Soarele mă lovea în față. Camera era fierbinte. Am făcut un duș, m-am bărbierit și, îmbrăcat numai pe jumătate, am pregătit pâinea prăjită și-am făcut niște ouă jumări și o cafea în bucătărie. Când eram pe cale să-mi termin micul dejun, am auzit o bătaie în ușa apartamentului.

M-am dus să deschid cu gura încă plină de pâine prăjită. În ușă se afla un tip subțirel, serios la vedere și îmbrăcat într-un costum gri sever.

— Floyd Greer, locotenent la Biroul Central de Detectivi, spuse el și intră în odaie.

Îmi întinse o mână uscată pe care i-am strâns-o. Se așeză pe marginea unui scaun, așa cum fac oamenii ca el de obicei, își învârti pălăria în mână și mă privi fix și calm, cum le e obiceiul.

— Am primit un telefon de la San Bernadino în legătura cu afacerea de la Puma Lake. Femeia înecată. Se pare că erai acolo când a fost descoperit cadavru.

Am dat afirmativ din cap și i-am spus:

— Vrei o ceașcă de cafea?

— Nu, mulțumesc. Mi-am luat micul dejun acum două ore.

Mi-am luat cafeaua și m-am așezat în colțul opus al camerei.

— Ni s-a cerut să te cercetăm, zise el. Să le dăm informații despre dumneata.

— Firește.

— Așa c-am făcut-o. Se pare că ai o bună reputație. În ce ne privește. Ce coincidență ciudată că un om cu meseria dumitale să se afle acolo când se descoperă un cadavru.

— Așa sunt eu, i-am răspuns. Norocos din fire.

— Mi-am zis c-ar fi bine să vin să te văd și să te salut.

— Perfect. Încântat de cunoștință, locotenente.

— O coincidență ciudată, repetă el, dând din cap. Te aflai acolo în exercițiul funcțiunii; cum se spune?

— Dacă mă aflu, am răspuns, funcțiunea mea n-avea nimic de-a face cu fata care s-a înecat, din câte îmi dau seama.

— Dar nu poți fi complet sigur?

— Până nu termini un caz, nu poți să fii nici sigur de ramificațiile lui, nu-i așa?

— Ai dreptate.

Își plimbă degetul de jur împrejur panglicii de la pălărie, ca un cowboy timid. Ochii lui nu aveau însă nimic timid.

— Aș dori să fiu sigur că dacă ramificațiile de care ai pomenit se întâmplă să te amestece în cazul femeii înecate, ai să ne ții la curent.

— Sper că te poți bizui pe asta, am răspuns.

— Am dori ceva mai substanțial decât o speranță. N-ai chef să ne spui nimic mai mult în clipa de față?

— În clipa de față nu știu nimic mai mult decât știe Patton.

— Cine-i Patton?

— E polițistul de la Puma Point.

Tipul subțirel zâmbi îngăduitor. Își pocni încheietura mâinii și vorbi după o pauză:

— Procurorul din San Bernadino ar dori să vorbească cu dumneata, înainte de anchetă. Dar ancheta nu va fi foarte curând. Acum încercăm să obținem niște amprente. Le dăm unui specialist.

— Asta are să fie greu de făcut. Cadavrul e într-o stare înaintată de descompunere.

— E o operație care se face acum curent. Au descoperit un sistem la New York, unde scot tot timpul cadavre din apă. Taie bucăți din pielea degetelor, le întăresc într-o soluție de tanin și le transformă în amprente. De obicei, reușesc destul de bine.

— Crezi că femeia asta a avut vreun cazier judiciar?

— Noi luăm întotdeauna amprente de pe cadavre, zise el. Ar fi trebuit să știi asta.

— N-o cunosc pe doamna. Dacă îți închipui c-am cunoscut-o și că de-asta m-am dus acolo, te înșeli.

— Dar n-ai chef să ne spui ce făceai acolo, persistă el.

— Așadar, îți închipui că mint.

Își roti pălăria pe degetul arătător osos.

— Nu m-ai înțeles bine, domnule Marlowe. Noi nu credem nimic. Noi doar cercetăm și descoperim lucruri. E o operație obișnuită. Ar fi trebuit să știi. Ești de destulă vreme în branșa asta. Se ridică și își puse pălăria pe cap. Anunță-mă dacă pleci din oraș. Îți rămân îndatorat.

I-am promis c-am s-o fac și l-am întovărașit până la ușă. Ieși cu o ușoară plecăciune a capului și cu un surâs discret și trist. L-am urmărit cum mergea alene pe coridor și cum a chemat liftul.

M-am întors la masa din bucătărie să văd dacă mai aveam cafea. Mai era cam două treimi de ceașcă. Am pus lapte și zahăr în ea și-am luat ceașca cu mine la telefon. Am chemat cartierul general al Poliției din centru și-am cerut să-mi dea legătura cu Biroul de Detectivi, iar apoi cu locotenentul Floyd Greer.

— Locotenentul Greer nu-i în birou acum, spuse o voce. Vrei să vorbești cu altcineva?

— De Soto e acolo?

— Cine?

Am repetat numele.

— Ce rang are și în ce secție lucrează?

— În secția de detectivi în civil, sau așa ceva.

— Așteaptă o clipă.

Am așteptat. Vocea graseiată se întoarse în curând și spuse:

— Ce fel de glumă e asta? N-avem nici un De Soto aici. Cine e la telefon?

Am închis telefonul, mi-am băut cafeaua și-am format numărul de telefon al biroului lui Derace Kingsley. Calmă și politicoasă, domnișoara Fromsett îmi spune că tocmai sosise și îmi dădu legătura cu el fără să murmure.

— Aha, zise el cu o voce puternică și decisă, ca la începutul unei zile proaspete, ce-ai aflat la hotel?

— A fost într-adevăr la hotel. Și Lavery a întâlnit-o acolo. Băiatul de serviciu care mi-a dat informațiile l-a pomenit pe Lavery fără să-l fi îndemnat eu. Lavery a luat masa de seară cu ea apoi au plecat împreună în mașina care a dus-o la gară.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că minte, spuse Kingsley încet. Mi-a făcut impresia că e surprins când i-am spus de telegrama din El Paso. M-am lăsat convins de impresiile mele. Altceva?

— Nimic altceva la hotel. M-a vizitat un polițist azi-dimineață. M-a examinat cum au obiceiul, și m-a prevenit să nu plec din oraș fără să-l anunț. A încercat să afle de ce m-am dus la Puma Point. Nu i-am spus și întrucât nu părea nici măcar să știe despre existența lui Jim Patton, e clar că Patton n-a spus nimic nimănui.

— Jim are să încerce să facă tot posibilul și să se poarte frumos, zise Kingsley. De ce m-ai întrebat aseară despre un nume... Mildred sau așa ceva?

I-am spus pe scurt. I-am spus despre mașina lui Muriel Chess și despre hainele ei, cât și unde fuseseră găsite.

— Asta-i rău pentru Bill, zise el. Cunosc Coon Lake bine, dar nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să folosesc acea veche magazie... sau măcar să mă gândesc la ea. Nu numai că-i rău, dar pare premeditat.

— Nu sunt de acord. Dacă ar fi cunoscut regiunea destul de bine, nu i-ar fi luat mult să caute un ascunziș potrivit. Bill era limitat în acțiuni

de distanță.

— S-ar putea. Ce intenționezi să faci acum? m-a întrebat el.

— Să-l iau din nou la rost pe Lavery, firește.

Se declară de acord că era singurul lucru de făcut. Apoi adăugă:

— Această istorie, tragică cum este, nu ne privește, nu-i așa?

— Afară de cazul când soția dumneavoastră știa ceva despre ea.

Vocea îi deveni tăioasă când îmi răspunse:

— Ascultă-mă, Marlowe, cred că pot să înțeleg că instinctele dumitale de detectiv te împing să faci legătura între tot ce s-a întâmplat într-un caz, dar nu te lăsa dus de asta. Viața nu e deloc așa... cel puțin nu viața pe care am trăit-o eu. E mai bine să lași afacerile familiei Chess pe seama poliției și să-ți folosești creierii lucrând pentru familia Kingsley.

— În regulă, am răspuns.

— N-am avut intenția să fiu arogant, zise el.

Am râs din toată inima, mi-am luat rămas bun și-am închis telefonul. Am terminat cu îmbrăcatul și-am coborât la garaj ca să-mi iau Cryslerul. Am apucat-o din nou spre Bay City.

Am trecut de intersecția cu Altair Street și-am continuat să merg până când strada care o intersectase ajungea la marginea canionului și se termina într-un spațiu de parcare semicircular, având în jur un trotuar și un gard alb de lemn. Am rămas în mașină o vreme reflectând, uitându-mă la ocean și admirând desfășurarea gri și albastră a munților ce se întindeau spre Pacific.

Încercam să mă decid cum să-l tratez pe Lavery, delicat ca pe un fulg sau să-l pleznesc peste mutră și să-i fac scandal. Am hotărât că n-aveam nimic de pierdut dacă foloseam metoda blândă. Dacă nu mergea – și nu credeam c-avea să meargă – aveam să las natura să-și urmeze cursul și să demolăm mobilierul.

Aleea pavată care mergea prin spatele casei vreo jumătate de stradă, pe partea abruptă a străzii, era pustie. Dedesubtul ei, pe strada următoare de pe deal, câțiva copii se jucau cu un bumerang, alergând în urma lui, îmbrâncindu-se și urlând unii la alții, cum fac de obicei. Mai jos, pe deal, se afla o casă înconjurată de pomi și de un zid de cărămidă roșie. În curtea din spate se zăreau rufe puse la uscat iar pe acoperiș doi porumbei se fâțâiau de colo-colo, dând din cap. Un autobuz albastru și crem se urni din greu pe stradă și ajunsese în fața casei de cărămidă unde se opri. Un om foarte bătrân se dădu jos cu mare grijă, se îndreptă din spate și bătu de câteva ori în pământ cu un baston greu, înainte de-a începe urcușul pe pantă.

Aerul era mai curat ca ieri. Dimineața era calmă. Am lăsat mașina pe loc și am mers pe Altair Street la casa cu numărul 623.

Jaluzelele erau lăsate la ferestrele din față și locuința avea un aer adormit. Am călcat pe mușchiul de pe peluză și-am sunat. Am observat că-ușa era întredeschisă. Ieșise puțin din balamale, ca multe uși, și zăvorul se afla puțin deasupra spațiului unde ar fi trebuit să fie. Mi-am amintit că ieri, când plecasem de acolo, ușa se înțepenea.

Am împins-o ușor, și ușa s-a deschis înăuntru cu un clic slab. Camera din dosul ei era în întuneric, deși câteva raze de lumină pătrundeau de la ferestrele ce dădeau spre apus. Nimeni nu răspunse la sunetul soneriei. Deci n-am mai sunat din nou. Am împins ușa puțin mai mult și-am pășit înăuntru.

Odaia mirosea a cald și a stătut, mirosul de dimineață într-o casă unde nu s-au deschis încă geamurile. Sticla de coniac *Vat 69*, de pe masa rotundă de lângă sofa, era aproape goală și o alta plină aștepta alături. Vasul de bronz în care se ținea gheața avea la fund puțină apă. Se folosiseră două pahare și o jumătate de sifon.

Am închis ușa la loc, așa cum o găsisem, și-am tras cu urechea. Dacă Lavery era plecat, m-am gândit să risc și să cercetez casa. N-aveam nici un fel de dovezi împotriva lui, dar ce aveam era destul ca să-l

împiedice să cheme poliția.

Timpul trecu în tăcere. Trecu în bâzâitul monoton al unui ceas electric de pe consolă, în zgomotul unui claxon îndepărtat pe Aster Drive, în zumzăitul de viespe al unui avion dincolo de dealuri și deasupra canionului, în huruitul brusc al frigiderului din bucătărie.

Am înaintat în cameră și am rămas pe loc, uitându-mă în jur și trăgând cu urechea fără să aud altceva decât acele zgomote obișnuite ale casei care nu au nimic de-a face cu oamenii care locuiesc acolo. Am pornit-o pe covor spre arcada din spatele casei.

O mână înmănușată apăru pe grilajul alb de metal de la capătul arcadei, unde scările începeau să coboare. Apăru și se opri.

Se mișcă și se văzu o pălărie de damă, apoi un cap. Femeia coborî calm scările. Ajunse în cameră, intră prin arcadă și încă nu păru să mă vadă. Era o femeie subțirică la trup, de o vârstă incertă, cu păr șaten în dezordine, o gură rujată neglijent într-un roșu-aprins, cu prea mult fard pe obraji și cu ochii înnegriți de rimel. Un taior albastru de lână aspră arăta ca dracu împreună cu pălăria mov care se chinuia să-și mențină echilibrul pe marginea capului ei.

Mă văzu dar nu se opri și nici nu-și schimbă expresia câtuși de puțin. Înainta încet în încăpere, ținându-și mâna dreaptă departe de trup. Mâna stângă purta mănuașă cafenie pe care o văzusem pe grilaj. Mănuașă de pe mâna dreaptă era încheștată de patul unui revolver mic.

Apoi se opri, trupul i se curbă și un sunet rapid și trist îi scapă de pe buze. Chicoti, un chicotit nervos și ascuțit. Înainta hotărâtă cu arma îndreptată spre mine.

Am continuat să privesc revolverul și să nu urlu.

Femeia se apropie. Când se află destul de aproape ca să poată vorbi confidențial, îndreptă arma spre stomacul meu și spuse:

— N-am venit decât să-mi încasez chiria. Casa pare să fie bine îngrijită. Nu-i nimic spart. A fost întotdeauna un chirieș ordonat. N-am vrut să rămână prea mult în urmă cu chiria.

Un om cu o voce crispată și nefericită o întrebă politicos:

— Cu câte luni e în urmă?

— Cu trei luni. Două sute patruzeci de dolari. Optzeci de dolari pe lună e o chirie foarte rezonabilă pentru o locuință atât de frumos mobilată ca asta. Am avut unele mici probleme cu primirea chiriei mai înainte, dar s-au încheiat întotdeauna foarte bine. A promis că-mi dă un cec azi-dimineață. La telefon. Vreau să spun c-a promis că mi-l dă azi-dimineață.

— La telefon, am zis. Azi-dimineață.

M-am fâțâit nițel, fără ca ea să observe. Mă gândeam să mă apropii destul de ea ca să-i dau una peste mână, s-o fac să schimbe traiectoria armei iar apoi să mă reped la ea mai înainte ca să aibă timp să îndrepte din nou revolverul spre mine. N-am avut niciodată mare

noroc cu manevra asta, dar merita s-o încerc din când în când. Acum mi se părea ocazia cea mai bună.

M-am tras mai aproape de ea cu vreo zece centimetri, dar nu destul de aproape ca să încerc ceva.

— Sunteți proprietara? am întrebat.

Nu m-am uitat direct la armă. Aveam o speranță, o foarte vagă speranță că doamna nu-și dădea seama că avea revolverul îndreptat spre mine.

— Firește. Sunt doamna Fallbrook. Cine-ai crezut că sunt?

— Mi-am închipuit eu că sunteți proprietara, am răspuns. Pomenind de chirie și de altele. Dar n-am știut cum vă numiți.

M-am mai apropiat cincisprezece centimetri. O manevră abilă. Ar fi păcat să nu-mi încerc tehnica.

— Pot să te întreb cine ești dumneata?

— Am venit în legătura cu ratele de la mașină. Ușa era întredeschisă și-am împins-o. Nu știu de ce-am făcut-o..

Am încercat să iau aerul unuia care vine de la întreprinderea de credit ca să încaseze rata la mașină. Puțin dur, dar gata să zâmbesc încântător.

— Vrei să spui că domnul Lavery a rămas în urmă cu plata ratelor la mașină? mă întrebă ea părând neliniștită.

— Nu prea mult, am răspuns consolator.

Eram gata acum. Puteam să ajung până la ea și puteam să dispun de iuțeala necesară. Nu-mi rămânea decât să-i dau una peste mână și să schimb direcția armei. Am început să-mi ridic piciorul de pe covor.

— Știi ceva? zise ea. Uite ce armă ciudată am găsit pe scări... Oribilă și uleioasă, nu-i așa? Iar mocheta de pe scări e de lână gri. Foarte scumpă.

Și îmi întinse arma.

Mâna mi s-a îndreptat spre revolver, țepăună cum e coaja oului și la fel de fragilă. Am luat arma. Doamna mirosi cu greată mănășa care fusese încheștată în jurul patului armei. Continuă să vorbească pe același ton de logică dementă. Mi-am auzit genunchii troznind când m-am destins.

— Firește că-i mult mai simplu pentru dumneata. Vreau să spun în legătură cu mașina. O poți lua înapoi oricând, dacă n-ai altă cale. Dar nu-i deloc așa de ușor să iei cu tine o casă frumos mobilată. Îți ia timp și bani ca să evacuezi un chirieș. Iar apoi s-ar putea să fie la mijloc și mult sânge-rău, când lucrurile încep să se spargă, uneori intenționat. Covorul de pe mocheta asta mă costa două sute de dolari, luat de ocazie. Nu-i decât un covor de iută, dar ce nuanță superbă, nu-i așa? Nimeni n-ar bănuși că-i de iută sau de ocazie. Ce caraghios, fiindcă după ce-l folosești, orice obiect devine de ocazie. Culmea e că-am venit pe jos ca să economisesc cauciucurile de la mașină, cum ne cere

guvernul. Aș fi putut să iau autobuzul pentru o jumătate de drum, dar blestemata de mașina nu sosește niciodată, afară de cazul când merge în direcția opusă.

Nu i-am dat prea mare atenție. Suna ca valurile mării care se spărgeau undeva departe, într-un loc invizibil. Mă preocupa arma.

I-am scos încărcătorul. Era gol. Am întors-o și m-am uitat pe țeava. Era și ea goală. Am mirosit țeava. Mirosea urât.

Am vârât arma în buzunar. Un revolver automat, cu șase gloanțe, calibrul 25, acum gol. Toate gloanțele trase. Gol, dar nu de mult timp. Nu de mai mult de-o jumătate de oră.

— Arma a fost folosită? Întrebă doamna Fallbrook pe un ton agreabil. Sper sincer că nu.

— Există vreun motiv ca să fi fost folosită? am întrebat-o.

Vocea îmi era calmă, dar mintea îmi era confuză.

— Am găsit-o pe scară, zise ea. La urma urmei, oamenii folosesc arme de foc.

— Ce mare adevăr. Probabil că domnul Lavery avea o gaură în buzunar. Deci nu-i acasă?

— Oh, nu. Clătină din cap și părul decepționată. Și nu găsesc că-i foarte frumos din partea lui. Mi-a promis cecul și apoi a plecat...

— Când i-ați telefonat? am întrebat-o.

— Păi, aseară.

Se încrunță, căci întrebările repetate nu-i plăceau.

— Trebuie să fi fost chemat undeva, am zis.

Își aținti privirea în spațiul dintre sprâncenele mele șatene.

— Ascultă, doamnă Fallbrook, am spus. Hai să lăsăm gluma, doamnă Fallbrook. Nu că nu m-ar amuza. Și nu că mi-ar face plăcere. Sper că nu l-ai împușcat, fiindcă a rămas trei luni în urmă cu chiria, nu-i așa?

Se așază pe marginea unui scaun, își mișcă vârful limbii pe buzele rujate ale gurii subțiri.

— Vai, ce sugestie oribilă, răspunse ea mânioasă. Nu cred că ești un om simpatic. Ai zis că arma n-a fost folosită?

— Toate armele au fost folosite cândva. Toate revolverele au fost încărcate odinioară. Acesta nu e încărcat acum.

— Păi, în acest caz... făcu un gest de nerăbdare și își mirosi din nou mâna cu mănuașă pătată de ulei.

— Foarte bine, să zicem că m-am înșelat. N-a fost decât o glumă. Domnul Lavery nu era acasă și ai cercetat locuința. Fiind proprietara, ai o cheie. E adevărat ce spun?

— N-am avut intenția să mă amestec, zise ea, mușcându-și un deget. Poate că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar cred că am dreptul să știu cum stau lucrurile.

— Perfect, ai văzut. Și ești sigură că nu e aici?

— Nu m-am uitat sub pat și nici în răcitor, răspunse ea rece. L-am strigat din capul scărilor când n-a răspuns la sonerie. Apoi am coborât în holul de jos și l-am strigat din nou. Am aruncat până și o privire în dormitor.

Își coborî ochii timid și își suci mâna pe genunchi.

— Atunci așa stau lucrurile, am zis. Dădu din cap fericită.

— Chiar așa. Și cum ai spus că te cheamă?

— Vance, am spus. Philo Vance⁽⁷⁾.

— Și pentru ce companie lucrezi, domnule Vance?

— Momentan sunt șomer. Până când șeful poliției intră din nou la apă.

Păru surprinsă.

— Dar mi-ai spus c-ai venit pentru o rată la mașină.

— Asta nu-i decât o ocupație suplimentară. Ca să-mi ocup timpul.

Se ridică în picioare și mă privi ferm. Îmi spuse pe un ton rece.

— În acest caz, cred c-ai face bine dacă ai pleca.

— M-am gândit să arunc o privire prin casă, dacă nu te deranjează. S-ar putea să descopăr ceva care ți-a scăpat.

— Nu cred că va fi nevoie, răspunse ea. Asta-i casa mea. Și-am să te rog să pleci acum, domnule Vance.

— Și dacă nu plec, o să chemi pe cineva care are s-o facă. Ia loc, doamna Fallbrook. Am să arunc doar o privire. Arma asta, știi, mi se pare ciudată.

— Dar ți-am spus c-am găsit-o pe scară, replică ea furioasă. Nu știu nimic altceva în legătură cu ea. Nu știu absolut nimic despre arme de foc. N-am folosit niciodată una.

Deschise o poșetă mare, albastră, scoase o batistă din ea și se șterse la nas.

— Asta-i povestea dumitale, am zis. Nu sunt obligat s-o cred.

Îmi întinse mâna stângă cu un gest patetic, asemenea soției necredincioase din vechile melodrame.

— Ah, n-ar fi trebuit să vin niciodată! strigă ea. A fost îngrozitor ce-am făcut! Îmi dau acum seama. Domnul Lavery are să fie furios.

— N-ar fi trebuit să-mi îngădui să descopăr că arma e goală. Până atunci aveai toate atuurile.

Bătu cu piciorul în podea. Era exact gestul care lipsea. Scena era perfectă.

— Ești un tip absolut oribil! zbieră ea. Să nu îndrăznești să mă atingi! Să nu faci un singur pas spre mine! N-am să mai rămân un minut în această casă împreună cu dumneata! Cum îți permiți să mă insulti așa...

Își ridică vocea în aer și o întinse ca pe un elastic. Apoi își lăsa capul în jos, cu pălăria mov pe el, și o rupse la fugă spre ușă. În timp ce trecea pe lângă mine întinse un braț, ca și cum ar fi voit să mă

imobilizeze, dar nu era destul de aproape, iar eu am rămas nemișcat. Trânti ușa de perete și ieși în trombă din casă, luând-o în sus pe stradă. Ușa se mișcă încet la loc și i-am auzit zgomotul de pași rapizi când ușa s-a închis în clănță.

Mi-am pipăit cu unghia dinții și mi-am dat un pumn încet în bărbie, trăgând în continuare cu urechea. N-am auzit nimic care să merite să mai trag cu urechea. Un revolver automat cu șase gloanțe, toate trase.

— Ceva, am zis eu cu voce tare, e în neregulă în scena asta.

Casa mi se părea anormal de liniștită. Am pășit pe covorul roz prin arcadă ca să ajung la capul scărilor. Am rămas pe loc și-am tras iar cu urechea.

Am dat resemnat din umeri și-am început să cobor încet scările.

Holul de jos avea câte o uşă la fiecare capăt şi alte două la mijloc, una lângă alta. Prima era a unui dulap de rufe, iar cealaltă era încuiată. Am mers până la capătul coridorului, şi am intrat în dormitorul de oaspeţi, cu jaluzelele lăsate, având aerul că nu fusese folosit. M-am întors la celălalt capăt al coridorului şi am intrat în celălalt dormitor, care avea un pat dublu, un covor bej, mobilă dreaptă dintr-un lemn uşor, o oglindă rotundă deasupra unei măsuţe de toaletă, şi cu o lampă cu lumina fluorescentă deasupra. Într-un colţ, pe o măsuţă cu suprafaţa de oglindă, se găseau un ogar de cristal iar alături o cutie, tot de cristal, cu ţigări.

Pe măsuţa toaletei era presărată pudră. Pe prosopul care atârna peste coşul de hârtii se vedeau petele lăsate de un ruj de culoare închisă. Pe pat se aflau perne cu adâncituri lăsate probabil de capete. De sub o pernă trăgea cu ochiul batista unei doamne. La capătul patului atârna o pijama neagră dintr-un material transparent. Un parfum de *chypre*, cam persistent, plutea în aer.

M-am întrebat ce părere trebuie să fi avut doamna Fallbrook de aceste lucruri.

M-am întors şi m-am privit în oglinda lungă a unui dulap în perete. Uşa era vopsită în alb şi avea o clanţă de cristal. Am întors clanţa cu batista şi m-am uitat înăuntru. Dulapul căptuşit de lemn de cedru era aproape plin cu haine bărbăteşti. Am detectat un miros plăcut şi prietenos de haine de tweed. Dulapul nu era totuşi plin până la refuz cu haine bărbăteşti.

Înăuntru atârna şi un taior de damă în alb şi negru, dar mai ales alb, pantofi albi cu negru, dedesubt, iar pe un raft deasupra o pălărie de pai cu o panglică în alb şi negru. Mai erau şi alte haine de damă, dar nu mi-am bătut capul cu ele.

Am închis uşa dulapului şi-am ieşit din dormitor, cu batista încă în mână pentru alte clanţe de dulap.

Uşa de lângă dulapul de rufe, cea încuiată, trebuie să fi dat în baie. M-am aplecat şi-am observat că în mijlocul clanţei era o deschizătură mică şi strâmtă. Mi-am amintit că astfel de uşi se încuiiau împingând un buton care se afla în mijlocul clanţei dinăuntru, şi că deschizătura strâmtă era pentru o cheie de metal fără dinţi, care deschidea uşa pe dinafară dacă cineva ar fi leşinat în baie sau copiii se încuiiau înăuntru şi se apucau de năzbâtii.

Cheia de la camera de baie se afla de obicei pe pervazul de sus al uşii de la dulapul de rufe. Dar nu de data asta. Am încercat cu briceagul, dar era prea subţire. M-am înapoiat în dormitor şi-am luat o pilă de unghii de pe măsuţa toaletei. S-a potrivit. Am deschis uşa camerei de baie.

Pijamalele crem ale unui bărbat zăceau peste un coș de rufe murdare. Pe jos am văzut o pereche de papuci verzi fără spate. Pe marginea chiuvetei se aflau o lamă de bărbierit și un tub deschis cu cremă de ras. Fereastra de la camera de baie era închisă și în aer plutea un miros puternic care nu semăna cu nici un alt miros.

Pe dalele vernil ale camerei de baie luceau viu și metalic trei cartușe goale iar în fereastra cu geam givrat se vedea o gaură clară. La stânga și puțin deasupra ferestrei erau două zgârieturi în zid unde se zărea albul de sub vopsea și unde ar fi putut pătrunde ceva, cum ar fi, de pildă, un glonț.

Perdeaua din mătase impermeabilă verde și albă de la cabina dușului atârna pe inele lucioase de crom și era închisă. Am tras-o iar inelele au scos un sunet neplăcut, de zgârietură, care, nu știu de ce mi s-a părut scandalos de tare.

În timp ce mă aplecam, am simțit că-mi trosnește ușor gâtul. Era acolo, n-avea unde să fie în altă parte. Ghemuit în colț, sub două robinete lucioase, iar apa îi picura încet pe piept din dușul cromat de deasupra.

Ținea genunchii îndoiți, dar destinși. Pe pieptul gol se vedeau două găuri albastru-închis, ambele destul de aproape de inimă pentru a-l ucide. Sângele părea să se fi dus prin gaura de scurgere a apei.

Ochii aveau o expresie ciudat de vie și de plină de așteptări, ca și cum ar fi mirosit cafeaua de dimineață și ar fi ajuns la concluzia că avea să fie bună.

O operație curată și efectivă. Tocmai ai terminat de bărbierit și te-ai dezbrăcat ca să faci un duș, și te sprijini de perdeaua de la cabină, potrivit temperatura apei. Ușa din spate se deschide și cineva intră în camera de baie. Acel cineva putea fi o femeie cu o armă. Te uiți la armă și doamna te împușcă.

Primele trei gloanțe ratează ținta. Pare imposibil la o distanță atât de mică, dar s-a întâmplat. Poate că se întâmplă tot timpul. Nu prea sunt la curent.

N-ai unde să fugi. Poți să te repezi la ea și să-ți încerci norocul, dacă ești acel gen de om și dacă ai practică. Aplecat însă peste robinetul de la duș, ținând perdeaua închisă, n-ai cum să-ți menții echilibrul. Există de asemenea posibilitatea să îngheți de frică, dacă ești ca toți ceilalți oameni. Așa că n-ai unde să te ascunzi, afară de cabina de duș.

Așa că te ascunzi acolo. Te ascunzi cât poți de adânc, dar locul e foarte mic și aluneci când te sprijini de pereții acoperiți cu faianță. N-ai mult spațiu ca să te miști și nu mai ai mult de trăit. Apoi alte două împușcături, poate chiar trei, și aluneci pe lângă zid, iar ochii nu-ți mai exprimă frică. Sunt doar ochii pustii ai morților.

Doamna întinde mâna și oprește apa de la duș. Încuie pe dinăuntru camera de baie. În drum spre ieșire, aruncă arma fără gloanțe pe

mocheta scărilor. De ce să-și facă griji? E probabil arma ta.

Adevărat? Trebuie să fie adevărat.

M-am aplecat și l-am tras de braț. Gheața n-ar fi putut fi mai rece sau mai rigidă. Am ieșit din camera de baie, lăsând ușa neîncuiată. Nu mai era nevoie. Le dădea de lucru polițiștilor.

M-am dus în dormitor și-am scos batista de sub pernă. Era o bucățică de linon cu o margine brodată în roșu. Două inițiale mici erau cusute într-un colț: „A.F.”

— Adrienne Fromsett, am spus.

Am râs. Era un râs cam sinistru.

Am scuturat batista ca să scot mirosul de *chypre* din ea, apoi am împăturit-o în foiță și-am băgat-o în buzunar. M-am dus sus în camera de toate zilele și-am căutat prin biroul de lângă perete. Biroul nu conținea scrisori interesante, numere de telefon sau cutii de chibrituri pline de revelații. Sau dacă ar fi conținut, atunci mi-au scăpat vederii.

M-am uitat la telefon. Se afla pe o măsuță lângă peretele unde era căminul. Avea un fir lung așa încât domnul Lavery își putea îngădui să stea pe spate pe sofa, cu o țigară între buzele lui catifelate și bronzate, cu o băutură alcoolică rece pe măsuța de alături, având timp berechet pentru o nostimă, lungă și agreabilă conversație telefonică cu o amică. O discuție alene, destinsă, plină de cochetărie și de glume nevinovate, nici prea subtile, dar nici prea brutale, genul de conversație de care s-ar fi bucurat.

Ce păcat că ratase totul. M-am îndepărtat de telefon și m-am îndreptat spre ușă, am aranjat zăvorul ca să pot intra din nou, am închis ușa ferm, trăgând-o după mine peste prag, până când clanța s-a închis cu un clinchet. Am înaintat pe alee și m-am uitat la locuința doctorului Almore.

Nimeni n-a urlat și n-a ieșit în goană pe ușă. Nimeni n-a fluierat după poliție. Totul era calm, însorit și liniștit. Nici un motiv pentru a te agita. Nu-i decât Marlowe, care a mai dat peste un cadavru. A ajuns s-o facă foarte bine. Marlowe cadavru-pe-zi, așa îl numesc oamenii. Duba morgii se ține după el ca să ridice ce găsește el pe drum.

Un tip destul de nostim, și destul de onest.

M-am înapoiat la intersecție, m-am suit în mașină, am pornit motorul, am dat înapoi, și-am plecat de acolo.

17

Băiatul de serviciu de la Athletic Club se întoarce în trei minute făcându-mi un semn cu capul să-l urmez. Am suit la etajul patru, am dat un colț și mi-a arătat o ușă pe jumătate deschisă.

— La stânga, domnule. Cât se poate de tăcut. Câțiva dintre membrii dorm.

Am pătruns în biblioteca clubului. Avea cărți în spatele unor uși de sticlă și reviste risipite pe o masă lungă în centru, ca și un portret al fondatorului, luminat de un bec. Ocupația principală părea să fie însă dormitul. Biblioteci plasate perpendicular creau mici alcovuri, iar în alcovuri se aflau fotolii de piele cu spătarul înalt, de o mărime și de o moliciune greu de crezut. În multe din aceste fotolii domni bătrâni cu fețe violete din cauza presiunii arteriale ridicate dormeau liniștiți și sforăiau subțire și chinuit prin nările strânse.

Am săltat peste câteva picioare și m-am furișat spre stânga. Derace Kingsley se afla în ultimul alcov în colțul îndepărtat al camerei. Avea două fotolii puse unul lângă altul, cu fața spre colț. Capul lui brunet și mare de-abia se vedea peste spătarul unui fotoliu. M-am lăsat în fotoliul neocupat și l-am salutat rapid.

— Vorbește încet, zise el. Camera asta e pentru odihna de după-amiază. Ce s-a întâmplat? Când te-am angajat, am sperat c-o să mă scutești de probleme, și n-ai să mai adaugi altele la cele pe care le aveam. M-ai făcut să anulez o întâlnire de afaceri importantă.

— Știu, i-am răspuns, și mi-am apropiat fața de-a lui. Mirosea a whisky, un miros plăcut. Ea l-a împușcat.

Sprâncenele i se arcuiră brusc și fața îi deveni impenetrabilă. Dinții îi clănțăniră sec. Răsuflă ușor și își strânse pumnul pe genunchi.

— Continuă, spuse el cu o voce de mărimea unui nasture mic.

M-am uitat înapoi peste spătarul fotoliului. Bătrânelul cel mai apropiat dormea buștean, suflând înainte și înapoi părul fin din nări.

— Nici un răspuns acasă la Lavery, am spus. Ușa ușor deschisă. Ieri am observat însă că se înțepenește în ramă. Am împins-o și s-a deschis. Camera în beznă, două pahare din care s-a băut. Casa foarte liniștită. În momentul următor, o doamnă subțirică și brunetă, care își spune doamna Fallbrook, proprietara casei, a urcat scările, cu un revolver în mână ei înmănușată. A spus că l-a găsit pe scări. A spus c-a venit să ia chiria pe ultimele trei luni. A folosit cheia ei ca să intre. Concluzia e că s-a folosit de prilej ca să-și bage nasul pretutindeni prin casă. I-am luat arma și-am descoperit c-a fost recent folosită, dar nu i-am spus. A spus că Lavery nu era acasă. Am scăpat de ea înfuriind-o, și-a plecat val-vârtej. S-ar putea să cheme poliția, dar e mult mai probabil c-are să se ducă să prindă fluturi și să uite tot ce s-a întâmplat, mai puțin chiria.

M-am oprit. Kingsley își întorsese capul spre mine și-am văzut că fălcile i se încheștaseră la fel ca dinții. Ochii îi păreau bolnavi.

— Am coborât la parter. Semne că o femeie își petrecuse noaptea acolo. Pijama, pudră, și așa mai departe. Ușa de la baie încuiată, dar am deschis-o. Trei cartușe pe jos, două în perete și unul în fereastră.

Lavery în cabina dușului, gol și mort.

— Dumnezeu! șopti Kingsley. Vrei să spui c-a avut o femeie la el așeară și că ea l-a împușcat azi-dimineață în timp ce făcea duș?

— Ce v-ați închipuit că încercam să vă spun? l-am întrebat.

— Vorbește încet, bombăni el. E, firește, un șoc. De ce în cabina de duș?

— Vorbiți încet, i-am spus. De ce nu în cabina de duș? Puteți să vă gândiți la un loc în care un bărbat ar putea fi surprins mai ușor?

— N-ai cum să știi dacă l-a împușcat o femeie, zise el. Vreau să spun, n-ai cum să fii sigur, nu-i așa?

— Nu, am spus. Aveți dreptate. S-ar putea să fie altcineva care a tras intenționat la întâmplare ca să lase impresia c-a fost opera unei femei. Camera de baie e la parter, la strada din spate și nu cred că împușcăturile dinăuntru ar fi putut fi ușor auzite de cineva din casă. Femeia care a petrecut noaptea acolo s-ar fi putut să plece... dar n-ar fi imposibil să nu existe nici o femeie. Aparențele ar fi putut fi măsluite. L-ai fi putut împușca dumneata?

— De ce Dumnezeu să-l împușc? aproape că răcni el, strângându-și genunchii în pumni. Sunt un om civilizat.

Nu mi s-a părut că merită să discutăm asta.

— Soția dumneavoastră posedă o armă? l-am întrebat.

Își întoarce o față trasă și tristă către mine și spuse cu o voce găunoasă:

— Dumnezeu! Nu poți să-ți închipui așa ceva!

— Are armă sau nu?

Pronunță cuvintele fragmentat, aspru și scurt:

— Da. Are. Un revolver automat.

— L-ați cumpărat aici?

— Nu l-am cumpărat. L-am luat de la un tip beat la o petrecere în San Francisco acum doi ani. Îl vântura prin aer, cu convingerea că avea haz. Nu i l-am mai înapoiat. Își ciupi tare bărbia până când încheieturile degetelor să înălbiră. Probabil că nu-și mai amintește cum sau unde l-a pierdut. Atât era de beat.

— Asta-i o poveste mult prea convenabilă, i-am spus. Ați putea recunoaște arma?

Se gândi mult, împingând bărbia înainte și închizând ochii pe jumătate. M-am uitat din nou în spate peste fotolii. Unul din babalâcii ce sforăiau se trezise cu un strănut care aproape că-l aruncase din fotoliu. Tuși, se scarpină la nas cu o mână subțire și uscată și scoase un ceas de aur din buzunarul vestei. Se uită la el trist, îl puse la loc, și își relua somnul.

Am băgat mâna în buzunar și i-am dat lui Kingsley arma. O privi foarte deprimat.

— Nu știu, zise el încet. Seamănă cu ea, dar nu pot să fiu sigur.

— Are un număr de înregistrare pe cealaltă parte, am spus.
— Nimeni nu ține minte numerele de înregistrare ale armelor.
— Am sperat că n-o să vi-l amintiți, am spus. M-ar fi nelineștit foarte tare.

Își încleșta mâna pe revolver și îl puse alături pe fotoliu.

— Canalia, spuse el încet. Presupun că s-a debarasat de ea.
— Nu mai înțeleg nimic. Motivele nu erau satisfăcătoare pentru dumneavoastră fiindcă sunteți un om civilizat. Dar erau satisfăcătoare pentru soție.

— Nu-i vorba de aceleași motive, se răsti el. Iar femeile sunt mult mai impetuoase decât bărbații.

— Așa cum pisicile sunt mai impetuoase decât câinii.

— Ce vrei să spui?

— Că unele femei sunt mai impetuoase decât unii bărbați. Asta-i tot ce voiam să spun. Va trebui să găsiți un motiv mai bun dacă vreți ca soția dumneavoastră să fi săvârșit crima.

Își întoarse capul destul ca să se uite direct la mine fără nici o urmă de amuzament în privire. La colțurile gurii îi apăruseră semicercuri albe.

— Nu cred că e momentul să glumim. Nu putem să dăm poliției această armă. Crystal avea un permis și arma a fost înregistrată. Așa că au să știe numărul, chiar dacă eu nu-l știu. Nu le putem deci da revolverul.

— Dar doamna Fallbrook știe că am revolverul.

Clătină din cap cu încăpățănare.

— Va trebui să riscăm. Da, știu că-ți asumi un risc. Intenționez să te recompensez pentru asta. Dacă condițiile ar fi fost propice unei sinucideri, aș propune să pui arma la loc. Dar din câte îmi spui, nu-i cazul.

— Nu, nu e cazul. Ar însemna că a ratat primele trei gloanțe când a încercat să se sinucidă. Dar nu pot să mușamalizez o crimă, chiar dacă primesc o primă de zece dolari. Arma va trebui să se întoarcă la locul ei.

— Mă gândeam la mai mult decât zece dolari, spuse el calm. Mă gândeam la cinci sute de dolari.

— Și ce vă așteptați să cumpărați cu ei?

Se aplecă spre mine. Ochii îi erau serioși și triști, dar nu duri.

— Mai există ceva în apartamentul lui Lavery, în afara armei, care să indice că soția mea a fost acolo recent?

— O rochie alb cu negru și o pălărie, pe care băiatul de serviciu de la hotelul din San Bernadino a spus că le purta. S-ar putea să mai fie o groază de lucruri de care n-am habar. Vor fi cu siguranță amprente digitale. Spuneți că nu i s-au luat niciodată amprente, dar asta nu înseamnă că n-au să i se ceară ca să le compare. Dormitorul ei de

acasă trebuie să fie plin de ele. Ca și cabana de la Little Fawn Lake. Ca și mașina.

— Ar trebui să luăm mașina... începui să spună.

L-am oprit.

— Nu folosește la nimic. Sunt prea multe locuri. Ce fel de parfum folosește?

Figura îi deveni inexpressivă.

— Oh. „*Gillerlain Regal, Șampania Parfumurilor*”, zise el fără emoție. Uneori *Channel*.

— Dar dumneavoastră?

— Un fel de colonie de *chypre* cu lemn de santal.

— Dormitorul putea a *chypre*. Am avut impresia că e ceva ieftin. Dar nu mă pricep.

— Ieftin? strigă el, profund jignit. Dumnezeuule! Cum poate fi ieftin? Șaizeci de grame costă treizeci de dolari.

— Păi cel din dormitor mirosea a trei dolari cinci kilograme.

Își trânti mâinile pe genunchi și clătină din cap.

— Mă refer la bani, spuse el. Cinci sute de dolari. Îți scriu un cec pe loc.

Am lăsat propunerea să cadă pe podea, învârtindu-se ca un fulg murdar. Unul din babalăcii din spatele nostru se ridică împiedicându-se și ieși bâjbâind obosit din încăpere.

Kingsley spuse grav.

— Te-am angajat să mă ferești de scandal, și firește, s-o ferești și pe soția mea, dacă era nevoie. Fără să fie vina dumitale, șansa de a evita un scandal s-a dus. În momentul de față e în joc viitorul soției mele. Nu cred că ea l-a împușcat pe Lavery. Nu am nici un motiv s-o cred. Absolut nici unul. Sunt perfect convins de ce spun. S-ar putea ca ea să fi fost acolo azi-noapte, iar această armă s-ar putea să-i aparțină. Nu înseamnă însă că ea l-a ucis. E la fel de neglijentă cu armele cum e cu toate celelalte lucruri. Oricine ar fi putut lua arma.

— Polițiștii din oraș n-au să-și bată capul să creadă asta, am răspuns. Dacă cel pe care l-am întâlnit e un tip onest, atunci au să aresteze prima persoană pe care o bănuiesc și au să tabere pe ea cu bastoanele de cauciuc. Iar capul doamnei Kingsley va fi cu siguranță primul pe care au să-l vadă când au să înceapă să ancheteze cazul!

Își încleșta mâinile. Disperarea lui avea un aer teatral, așa cum are de obicei disperarea adevărată.

— Sunt de acord cu dumneavoastră până la un punct, am spus. Angajamentul din casa lui Lavery e mult prea bun, pentru a fi adevărat, la prima vedere. Soția dumneavoastră și-a lăsat acolo hainele pe care le purta și care probabil pot fi identificate. Și-a lăsat arma pe scară. Greu de crezut c-ar putea fi atât de proastă.

— Mă încurajezi nițel, spuse Kingsley obosit.

— Dar toate astea nu înseamnă nimic, am spus. Pentru că privim crima din punctul de vedere al calculelor, în timp ce oamenii care săvârșesc crime pasionale sau omoară din ură, săvârșesc crima și nu le pasă. Tot ce-am auzit despre doamna Kingsley indică o femeie nehibzuită și ridicolă. În casă nu există nici un indiciu că omorul a fost premeditat. Din contră, totul indică o completă lipsă de premeditare. Dar chiar dacă n-ar exista nimic acolo care s-o implice pe soția dumneavoastră, poliția tot are să facă legătura între ea și Lavery. Au să-i cerceteze trecutul, prietenii, amantele. Numele soției dumneavoastră are să apară cu siguranță la anchetă, și atunci când vor afla că dânsa a dispărut de-o lună, copoi au să-și frece fericiți mâinile slinoase. Firește, au să identifice arma și...

Mâna i se repezi la arma din fotoliul de alături.

— Nu, am spus. Va trebui să le dăm arma. Marlowe s-ar putea să fie un tip foarte deștept și foarte atașat de dumneavoastră personal, dar nu-și poate îngădui să ascundă o dovadă atât de vitală, ca arma crimei. Indiferent de ce fac, totul va decurge din premisa că soția dumneavoastră este evident suspectă, deși s-ar putea ca această evidență să fie falsă.

Gemu și îmi întinse laba lui cu arma în ea. Am luat arma și-am pus-o bine. Apoi am scos-o din nou și i-am spus:

— Dați-mi batista. Nu vreau s-o folosesc pe-a mea. Aș putea fi percheziționat.

Îmi întinse o batistă albă apretată, cu care am șters arma peste tot cu mare grijă, iar apoi am vârât-o la loc în buzunar. I-am înapoiat batista.

— Ampretele mele nu sunt o problemă, am spus. Dar nu vreau ca ale dumneavoastră să rămână pe armă. Iată singurul lucru pe care îl pot face. Să mă întorc acolo, să pun arma la loc și să chem poliția. Îmi asum toate riscurile, și-am să aștept să văd ce-are să se întâmple. Adevărul are să iasă la iveală. De ce mă aflam acolo și ce făceam. În cazul cel mai rău, au s-o găsească pe soția dumneavoastră și-au să dovedească că ea l-a ucis. În cazul cel mai bun, au s-o găsească mai repede decât mine, și-atunci am să-mi folosesc toată energia ca să dovedesc că nu ea l-a ucis, ceea ce, de fapt, înseamnă că va trebui să dovedesc că altcineva a făcut-o. Sunteți de acord până aici?

Clătină încet din cap. Apoi spuse:

— Da, iar oferta de cinci sute de dolari e încă în picioare. Ca să dovedești că nu l-a ucis Crystal.

— Nu mă aștept să-i câștig, i-am răspuns. Ar trebui să înțelegeți asta. Cât de bine îl cunoștea domnișoara Fromsett pe Lavery? În particular?

Fața i se strânse ca un cârcel. Degetele i se încleștară pe coapse. Nu spuse nimic.

— Mi s-a părut cam ciudată când i-am cerut adresa lui ieri dimineață, am zis. Răsuflă încet. Ca un gust prost în gură, am zis. Ca o romanță perimată. Sunt prea brutal?

Nările îi fremătară și răsuflarea lui avea un sunet ciudat. Apoi se destinse și spuse calm:

— L-a cunoscut... destul de bine... Într-o anumită epocă. E o fată care face ce vrea când e vorba de altfel de lucruri. Lavery era un tip fascinant pentru unele femei, bănuiesc.

— Va trebui să vorbesc cu ea.

— De ce? întrebă el brusc.

În obraji îi apărură pete roșii.

— Nu vă privește. E treaba mea să pun tot felul de întrebări la tot felul de oameni.

— Atunci vorbește cu ea, zise el. De altminteri, ea îi cunoștea și pe cei doi Almore. Pe soția lui Almore, cea care s-a sinucis. Lavery o cunoștea și el. Crezi că s-ar putea să existe o legătură cu acest caz?

— Nu știu. Sunteți îndrăgostit de ea, nu-i așa?

— M-aș căsători cu ea mâine, dacă aș putea, spuse el îndârjit.

Am dat din cap și m-am sculat din fotoliu. Am aruncat o privire prin încăpere. La capătul celălalt, alți doi babalâci continuau să sforăie. Restul băieților din fotoliile moi plecaseră la treburile lor.

— Mai e ceva, am spus, uitându-mă la Kingsley. Polițaii devin foarte ostili dacă întârzii să-i chemi când e vorba de-o crimă. Există o întârziere de data asta, și are să existe și altele. Aș vrea să mă întorc acolo, ca și cum m-aș fi dus pentru prima oară. Cred c-am să reușesc dacă nu mă dă de gol dama Fallbrook.

— Fallbrook? Nu-și mai amintea bine la cine mă refeream. Cine dracu e... Ah, da, îmi amintesc.

— Nu-i cazul să vă amintiți. Sunt aproape sigur că n-au să audă un cuvânt de la ea. Nu e genul de femeie care să vrea să aibă de-a face cu poliția din proprie inițiativă.

— Înțeleg, zise el.

— Atunci gândiți-vă cum o să răspundeți la întrebări. Au să vă pună întrebări înainte de-a vă spune că Lavery e mort, înainte de-a mi se îngădui să iau legătura cu dumneavoastră, din câte știu. Nu cădeți în plasa lor. Dacă se va întâmpla astfel, n-am să mai pot descoperi nimic pentru că o să fiu la zdup.

— Ai putea să-mi dai un telefon de acolo, din casă, înainte să chemi poliția, zise el rezonabil.

— Știu, dar faptul că n-am s-o fac va pleda în favoarea mea. Au să verifice imediat toate apelurile telefonice. Iar dacă am să vă chem din altă parte, ar însemna să recunosc c-am venit aici ca să vă previn.

— Înțeleg, spuse el. Te poți bizui pe mine ca să tratez lucrurile cum trebuie.

Ne-am strâns mâna și l-am lăsat acolo, stând în picioare.

Athletic Club se afla la un colț și cam la jumătate de stradă de Treloar Building. Am traversat strada și-am mers în direcția nord spre intrare. Terminaseră cu instalatul dalelor roz de beton pe trotuarul mai înainte acoperit cu bucăți de cauciuc. Zona era înconjurată de un gard, având un pasaj de trecere strâmt care deservea clădirea. Trecerea era ticsită de funcționari care se întorceau la birou după masa de prânz.

Biroul de recepție al lui Gillerlain Company părea mai pustiu ca ieri. Aceași blondă pufoasă opera într-un colț la centrala telefonică. Îmi zâmbi precar; i-am răspuns întinzând un deget spre ea, simulând o armă în mână, în stilul bandiților din filmele western, care își rotesc cocoșul pistolului. Râse copios, dar fără să scoată un sunet. Se distra acum mai bine decât se distrase săptămâna.

Am arătat cu mâna spre biroul domnișoarei Fromsett, iar micuța blondă dădu din cap, vârî o fișă în tablou și vorbi în microfon. O ușă se deschise și domnișoara Fromsett intră balansându-se elegant spre biroul ei unde se așează și de unde mă privi calm și curios.

— Ce dorești, domnule Marlowe? Mă tem că domnul Kingsley nu e aici.

— Tocmai l-am văzut. Unde putem sta de vorbă?

— De vorbă?

— Vreau să vă arăt ceva.

— Ah, da? Se uită la mine gânditoare.

O mulțime de bărbați încercaseră să-i arate ceva, chiar și gravuri. În alte împrejurări, n-aș fi ezitat să-mi încerc norocul, făcându-i curte.

— Treburi, i-am spus. Treburile domnului Kingsley.

Se ridică și deschise porțița care o despărțea de sala de așteptare.

— Am putea atunci să mergem în biroul lui.

Am intrat în birou. Mi-a deschis ușa. În timp ce treceam pe lângă ea, am mirosit parfumul de lemn de santal. Am spus:

— „*Gillerlain Regal, Șampania Parfumurilor*”?

Zâmbi vag și continuă să țină ușa deschisă.

— Din salariul meu?

— N-am pomenit nimic de salariul dumatăle. Nu arăți ca o femeie care trebuie să-și cumpere ea parfumul.

— Ah, deci asta este. Iar dacă vrei să știi, detest să mă parfumez când sunt la birou. El mă obligă.

Am pășit în camera lungă și întunecată, ea s-a așezat într-un fotoliu la capătul biroului. Eu m-am așezat unde mă așezasem ieri. Ne-am privit. Azi purta ceva de culoare crem, cu un jabou plisat la gât. Arăta ceva mai dezghețată, dar departe de-a fi incendiantă.

I-am oferit una din țigările lui Kingsley. A luat-o, a aprins-o cu

bricheta lui și s-a lăsat pe spate.

— N-are sens să ne pierdem timpul încercând să fim șmecheri, am spus. Cred că ai aflat între timp cine sunt și cu ce mă ocup. Dacă n-ai știut-o ieri dimineață e doar fiindcă patronului îi place să facă pe ștabul.

Se uită la mâna care i se odihnea pe genunchi, apoi își ridică privirea și spuse aproape timid:

— E un bărbat foarte bine, în ciuda pozei pe care o arborează, de om important. Și dacă ai ști ce-a avut de suferit de pe urma acelei târfe – descrie un cerc cu țigara – dar mai bine să nu pomenesc de asta. De ce voiai să mă vezi?

— Kingsley mi-a spus că i-ai cunoscut pe cei doi Almore.

— Pe doamna Almore. Am întâlnit-o de două ori.

— Unde ai întâlnit-o?

— În casa unor prieteni. De ce întrebi?

— În casa lui Lavery?

— Cred că n-ai de gând să devii obraznic, domnule Marlowe?

— Nu știi ce vrei să spui. Am să discut doar despre afaceri, și nu pe tonul diplomației internaționale.

— Perfect. Dădu ușor din cap. Da, acasă la Chris Lavery. Obişnuiam să merg acolo... uneori. Când avea câte o petrecere.

— Atunci Lavery îi cunoştea pe cei doi Almore, ori doar pe doamna Almore?

Se roşi ușor la faţă.

— Da, o cunoştea foarte bine.

— Cunoştea de asemenea o mulţime de alte femei... foarte bine. Nici nu mă îndoiesc. O cunoştea și pe doamna Kingsley?

— Da, mai bine ca pe mine. Își spuneau pe numele mic. Știi, doamna Almore s-a sinucis, cam acum un an și jumătate.

— Există vreo îndoială în privința sinuciderii?

Își ridică sprincenele cu un gest ce mi se păru făcut, ca și cum ar fi fost parte din întrebarea pe care i-o pusesem de formă.

— Ai vreun motiv deosebit ca să-mi pui acea întrebare astfel? Cu alte cuvinte, are vreo legătură... cu ceea ce te ocupi?

— Nu cred. Nu știu dacă are sau nu legătură. Ieri însă, doctorul Almore a chemat poliția doar fiindcă m-am uitat la casa lui. Asta după ce-a aflat cu ajutorul plăcii de înmatriculare a mașinii cine eram. Polițaiul s-a purtat foarte urât cu mine doar fiindcă mă aflam acolo. Nu știa ce făceam și nu i-am spus că-l vizitasem pe Lavery. Dar doctorul Almore trebuie s-o fi știut. Mă văzuse în fața casei lui Lavery. Vrei să-mi spui și mie de ce era nevoie să cheme poliția? Și de ce polițaiul s-a crezut dator să-mi spună că ultima persoană care a încercat să-l șantajeze pe Almore a ajuns la pușcărie? Și de ce polițaiul s-a mai crezut dator să mă întrebe dacă rudele ei, adică ale doamnei

Almore, m-au angajat? Dacă ai putea să-mi răspunzi la vreuna din aceste întrebări, aş fi în măsură să judec dacă sunt sau nu treaba mea.

Reflectă la cele spuse, aruncându-mi o privire rapidă în timp ce reflecta, iar apoi se uită în altă parte.

— Am întâlnit-o pe doamna Almore doar de două ori, zise ea încet. Cred că pot însă să-ţi răspund la întrebări, la toate întrebările. Ultima oară când am întâlnit-o, a fost la o petrecere la Lavery acasă, cum am spus, unde era o mulţime de oameni. Se bea mult şi se discuta cu voce tare. Femeile nu erau împreună cu soţii lor, iar bărbaţii nu erau cu soţiile, presupunând că aveau soţii. Am dat acolo, de un tip numit Brownwell, care era foarte beat. Am auzit că e în marină acum. O cicălea pe doamna Almore în privinţa practicii medicale a soţului ei. Se părea că insinua că Almore era unul din acei doctori care aleargă toată noaptea c-o trusă de seringi şi fiole, ajutând beţivii din localitate să nu vadă elefanţi roz la micul dejun. Florence Almore i-a răspuns că nu-i pasă cum îşi câştiga soţul ei banii, atât timp cât avea o groază de bani, şi îi putea cheltui. Era şi ea cam beată şi nu prea simpatcă, după părerea mea. Una din acele femei şirete şi elegante, care râd prea mult, se lăbărtează în fotolii şi îşi expun picioarele până sus. O tipă de un blond foarte deschis şi cu ochii nepermis de albaştri. Brownwell i-a răspuns că să nu-şi facă nici o grijă, o astfel de practică va fi întotdeauna o mină de aur. O vizită de cincisprezece minute la pacienţi şi un venit între zece şi cincizeci de dolari de vizită. Un lucru îl deranja însă, a spus el. Cum putea un doctor să obţină atâtea stupefiante fără să aibă relaţii? A întrebat-o pe doamna Almore dacă aveau mulţi gangsteri simpatici la masă. Florence i-a aruncat un pahar cu vin în faţă.

Am zâmbit acru, dar domnişoara Fromsett s-a reţinut. Îşi stinse ţigara în scrumiera masivă de sticlă şi cupru de pe biroul lui Kingsley şi mă privi grav.

— Mi se pare un gest potrivit, am spus. Afară de cazul că Brownwell avea pumni solizi, nu văd de ce Florence n-ar fi făcut-o.

— Mda. Câteva săptămâni mai târziu, Florence Almore a fost găsită moartă în garaj, la o oră foarte înaintată. Uşa garajului era închisă şi motorul maşinii mergea. Se opri şi îşi umezi discret buzele. Chris Lavery a găsit-o. Se întorcea acasă, la o oră târzie din noapte. Florence zăcea pe podeaua de beton în pijama, cu capul sub o pătură care acoperea şi ţeava de eşapament a maşinii. Doctorul Almore nu era acasă. Nu s-a scris nimic în ziare, afară de faptul c-a murit subit. S-a muşamalizat bine.

Îşi ridică mâinile împreunate şi le lăsa apoi lent în poală. Am spus:

— Atunci a fost ceva în neregulă?

— Aşa s-a crezut, dar oamenii au întotdeauna bănuieli. Mai târziu am auzit ceva care ar fi putut fi o explicaţie. Am dat de acest

Brownwell pe Vine Street, și mi-a oferit să bem ceva. Nu-mi plăcea, dar aveam la dispoziție o jumătate de oră. Am stat în fundul lui Levy's Bar, și m-a întrebat dacă îmi aminteam de dama care îi aruncase băutura în față. Am răspuns că da. În continuare, conversația a mers cam așa. Îmi amintesc foarte bine...

Brownwell: „— Amicul nostru Chris Lavery intră la apă dacă rămâne fără amante pe care le poate storce de bani”.

Am răspuns: „— Nu înțeleg ce vrei să spui”.

El a spus: „— Poate că nu vrei să înțelegi. În noaptea când a murit, doamna Almore fusese mai înainte la tripoul lui Lou Candy unde pierduse masiv la ruletă. S-a înfuriat și-a spus că ruleta e aranjată, și-a făcut scandal. Candy a trebuit s-o ducă cu forța în biroul lui. A luat legătura cu doctorul Almore printr-un serviciu telefonic și, după o vreme, doctorul a sosit. I-a făcut o injecție cu una din siringile lui mici și atât de obișnuite. Apoi a plecat, lăsându-l pe Candy s-o ducă acasă. Se pare că avea un caz foarte urgent. Așa că amicul Candy a condus-o acasă. Infirmiera doctorului a sosit, chemată de acesta. Candy a dus-o pe Florence la etaj, iar infirmiera a pus-o la pat. Candy s-a întors la fisele lui. A trebuit să fie dusă pe sus la pat și, totuși, în aceeași noapte, s-a sculat și-a coborât în garajul casei și și-a încheiat viața, aspirând gazele din țeava de eșapament. Ce părere ai?” m-a întrebat Brownwell.

Am spus: „— Nu știu absolut nimic. Dar dumneata de unde știi?”

A spus: „— Cunosc un ziarist la fițuica locală ce trece drept ziar. N-a avut loc nici o anchetă sau autopsie. Dacă au avut loc teste medicale, nimeni n-a pomenit de ele. N-au un adevărat procuror acolo. Directorii de pompe funebre fac cu schimbul pe procurorii, fiecare câte o săptămână. Firește, sunt cu toții în slujba bandei de politicieni. Nu-i greu de aranjat așa ceva într-un orașel dacă cineva care dispune de influență trage sforile. Iar Candy dispunea de multă în acea vreme. Nu dorea publicitatea unei anchete și nici doctorului nu-i plăcea ideea.”

Domnișoara Fromsett se opri din vorbit și așteptă să spun ceva. Cum am tăcut, a continuat:

— Îmi închipui că-ți dai seama ce înseamnă asta pentru Brownwell.

— Firește. Almore a lichidat-o și apoi, împreună cu Candy au aranjat să mușamalizeze afacerea. S-a făcut și în locuri mai puțin pretențioase în ce privește corectitudinea decât a fost Bay City vreodată. Dar asta nu-i întreaga poveste, nu-i așa?

— Nu. Se pare că părinții doamnei Almore au angajat un detectiv particular. Era un om care avea un birou de paznici de noapte și fusese cel de-al doilea la locul sinuciderii în acea noapte, după Chris. Brownwell a spus că tipul trebuie să fi avut ceva informații, dar că n-a apucat să le folosească. A fost arestat pentru condus mașina în stare de

ebrietate și-a primit o pedeapsă privată de libertate.

— Asta-i tot? am spus.

— Iar dacă te miri de ce-mi amintesc așa de bine, spuse ea, e fiindcă meseria mea îmi cere să țin bine minte conversațiile.

— Mă gândeam doar că tot ce mi-ai spus nu înseamnă mare lucru. Nu pricep cum îl putea afecta pe Lavery, chiar dacă el a fost cel care a găsit-o. Amicul dumitale vorbăreț, domnul Brownwell pare să creadă că ce s-a întâmplat i-a oferit cuiva o șansa să-l șantajeze pe doctor. Trebuie însă să fi existat dovezi, mai ales atunci când încerci să-l șantajezi pe cineva care a fost declarat nevinovat de către justiție.

— Așa cred și eu, răspunse domnișoara Fromsett. Și-aș dori să cred că șantajul n-a fost decât una din micile porcării pe care Chris Lavery avea obiceiul să le facă. Cred că asta aveam să-ți spun, domnule Marlowe. Acum trebuie să plec.

Începu să se scoale de pe scaun. I-am spus:

— Nu încă. Am să-ți arăt ceva...

Am scos din buzunar batista mică și parfumată, care fusese sub perna lui Lavery, m-am aplecat și-am lăsat-o să cadă pe birou în fața ei.

S-a uitat la batistă, apoi la mine, a luat un creion și a împins spre ea bucățica de linon.

— Ce-i pe ea? Otravă de muște? m-a întrebat.

— Am crezut că-i un fel de parfum de lemn de santal.

— O imitație ieftină. Repulsie e un cuvânt prea amabil pentru a o descrie. Și de ce vrei să mă uit la această batistă, domnule Marlowe?

Se lăsă pe spate și mă privi direct și calm.

— Am găsit-o în casa lui Lavery, sub perna din dormitorul lui. Are inițiale pe ea.

Despături batista folosind din nou capătul creionului, fără s-o atingă. Fața i se contractă și deveni gravă.

— Are două litere brodate pe ea, spuse ea cu o voce rece și mândră, care se întâmplă să coincidă cu inițialele mele. La asta te refereai?

— Exact, am spus. Probabil că avea o puzderie de amante cu aceleași inițiale.

— Deci până la urmă, te-ai decis să fii impertinent, zise ea calm.

— E batista dumitale... sau nu?

Ezită. Întinse mâna peste birou foarte calm, luă o altă țigară și o aprinse cu un chibrit. Stinse chibritul scuturându-l ușor, și urmărind flacăra ce înainta pe băț.

— Da, e a mea, spuse ea. Trebuie să-mi fi căzut când am fost acolo. De mult. Te încredințez că n-am pus-o sub perna de pe patul lui. Asta voiai să știi? N-am spus nimic, iar ea a continuat: Trebuie s-o fi împrumutat vreunei femei căreia... căreia îi plăcea acest gen de parfum.

— Mi-am format o imagine a acelei femei. Și nu prea se potrivește cu cea pe care o am despre Lavery.

Și-a arcuit ușor buza superioară. Era o buză superioară destul de lungă. Îmi plăceau buzele superioare lungi.

— Cred, zise ea, c-ar trebui să-ți schimbi puțin ideea pe care o ai despre Chris Lavery. Orice notă de rafinament pe care ai fi putut-o observa e o pură coincidență.

— Văd că nu vorbești prea frumos despre morți, am răspuns.

O clipă rămase nemișcată și mă privi de parcă n-aș fi spus nimic și aștepta să mă audă spunând ceva. Un tremur ușor îi cuprinse gâtul și apoi întregul trup. Măinile i se încleștară și țigara se îndoi. O privi și o aruncă în scrumieră cu o mișcare bruscă.

— A fost împușcat la duș, am spus. Și se pare că e opera unei femei care și-a petrecut noaptea acolo. Tocmai se bărbierise. Femeia a lăsat arma pe scări și această batistă pe pat.

Se mișcă imperceptibil în fotoliul ei. Privirea își pierduse orice

expresie. Fața îi devenise la fel de rece ca o sculptură.

— Și aștepti de la mine să-ți dau informații în această privință? mă întrebă ea decepționată.

— Ascultă, domnișoară Fromsett, aș dori să fiu politicos, distant și subtil în ce privește toate aceste lucruri. Aș dori să mă angajez în acest joc măcar o dată, așa cum cineva ca dumneata ar dori să fie jucat. Dar nimeni nu mă lasă, nici clienții, nici poliția și nici cei împotriva cărora fac acest joc. Indiferent de cât de mult încerc să fiu cumsecade, termin întotdeauna prost și gata să jignesc pe cineva.

Dădu din cap de parcă m-ar fi auzit cu greutate.

— Când a fost împușcat? întrebă ea și apoi tremură din nou ușor.

— Bănuiesc că azi-dimineață. Nu la mult timp după ce se sculase. Am spus că tocmai terminase de bărbierit și se pregătea să facă un duș.

— Asta înseamnă c-a fost la o oră târzie, spuse ea. Sunt aici de la ora opt și jumătate.

— Nu cred că l-ai împușcat dumneata.

— Grozav de amabil din partea dumitale, zise ea. Dar e batista mea, nu-i așa? Deși nu e parfumul meu. Și nu cred că poliția e foarte sensibilă la diferențe în ce privește calitatea parfumului sau a altor lucruri.

— Nu este. Dar asta se aplică și detectivilor particulari. Te amuză mult istoria asta?

— Dumnezeule, spuse ea și își acoperi gura cu dosul mâinii.

— S-a tras în el de vreo cinci sau șase ori. Numai două gloanțe l-au nimerit. Era încolțit în cabina dușului. Mi s-a părut o scenă destul de oribilă. Denotă multă ură din partea cuiva. Sau o minte foarte calculată și criminală.

— Era ușor să-l urăști, spuse ea distrată. Și otrăvitor de ușor să-l iubești. Femeile, chiar cele decente, fac greșeli atât de teribile în ce privește bărbații.

— Vrei să-mi spui că odinioară ai crezut că-l iubeai, dar că nu-l mai iubești acum și că nu l-ai împușcat dumneata.

— Da. Vocea îi devenise ușoară și uscată, ca parfumul pe care nu dorea să-l folosească la birou. Sunt sigură c-ai să respecti confidența mea. Râse scurt și amar. Sărmanul, egoistul, ieftinul, oribilul, superbul și nestatornicul individ! Mort, rece, lichidat! Nu, domnule Marlowe, nu l-am împușcat eu.

Am așteptat să-și termine confesiunea. După o clipă, a spus liniștită:

— Domnul Kingsley e la curent?

Am dat afirmativ din cap.

— Și poliția, firește.

— Nu încă. Cel puțin nu știu de la mine. Eu l-am găsit. Casa nu era încuiată. Am intrat. L-am găsit.

Luă creionul și îl înfipse în batistă.

— Domnul Kingsley știe despre otreapa asta parfumată?

— Nimeni nu știe cu excepția dumitale și a mea, și a celui care a pus-o acolo.

— Ce amabil din partea dumitale, spuse ea ironic. Și ce amabil să ai asemenea gânduri.

— Posezi o notă de superioritate și de demnitate care îmi place, am spus, dar n-o exagera. Ce-ai vrea să gândesc? C-am scos batista de sub pernă, c-am mirosit-o, și-am ținut-o la vedere spunând: „Aha, iată inițialele domnișoarei Fromsett și așa mai departe. Domnișoara Fromsett trebuie să-l fi cunoscut pe Lavery, poate chiar intim. Să zicem, între noi, c-a fost atât de intimă cu el pe cât poate mintea mea murdară să-și imagineze. Dar ăsta e un parfum ieftin și domnișoara Fromsett nu folosește parfum ieftin. Iar batista se află sub perna lui Lavery iar domnișoara Fromsett nu-și ține batistele sub perna unui bărbat. Așadar, toată povestea asta n-are nimic de-a face cu domnișoara Fromsett. E doar o iluzie optică.”

— Termină o dată! zise ea.

Am rânjit.

— Ce fel de persoană îți închipui că sunt? se răsti ea.

— E prea târziu ca să-ți mai spun.

Roși delicat pe întreaga față de data asta.

— Ai vreo idee cine a făcut-o?

— Am idei, dar nu-s decât idei. Mă tem că poliția are să socoate cazul destul de simplu. Unele din hainele doamnei Kingsley atârnă în dulapul lui Lavery. Și când au să afle întreaga poveste, inclusiv ce s-a petrecut ieri la Little Fawn Lake, mă tem c-au să pună mâna pe cătușe. Mai întâi însă trebuie s-o găsească pe doamna Kingsley. Dar asta n-o să fie prea greu pentru ei.

— Crystal Kingsley, spuse ea absentă. Sărmanul de el, trebuie să îndure și asta.

— Nu neapărat, am spus. S-ar putea să existe o explicație cu totul diferită, ceva de care nu știm nimic. Putea fi cineva ca doctorul Almore.

Își ridică brusc privirea și clatină din cap.

— S-ar putea, am insistat. N-avem nimic care să dovedească contrariul. Era foarte nervos ieri ținând seama că e un om care n-are de ce se teme. Dar, firește, nu numai cei vinovați se tem.

M-am sculat în picioare, am bătut cu degetul în marginea biroului și m-am uitat în jos la ea. Avea un gât frumos. Îmi arătă batista.

— Ce se întâmplă cu asta? mă întrebă ea mohorât.

— Dac-ar fi a mea, aș spăla-o pentru a înlătura acel parfum ieftin..

— S-ar putea să aibă importanță, nu-i așa? S-ar putea să aibă mare importanță.

— Nu cred că are cea mai mică importanță, am spus râzând. Femeile își uită întotdeauna batistele pe unde se duc. Un tip ca Lavery le strânge și le ține într-un sertar parfumat cu un săculeț de ierburi mirosind a lemn de santal. Cineva s-ar putea să dea peste ele și să ia una. S-ar putea ca el să le dea cuiva, pentru a se distra pe seama reacțiilor altor femei la vederea inițialelor. Am impresia că era genul ăsta de canalie. La revedere, domnișoara Fromsett, și mulțumiri c-ați discutat cu mine.

Am pornit spre ușă, dar pe drum m-am oprit și-am întrebat-o:

— Cunoști cumva numele jurnalistului de la ziarul local care i-a furnizat lui Brownwell toate aceste informații?

A clătinat din cap.

— Sau numele părinților doamnei Almore?

— Nici asta, dar aș putea eventual să-l aflu pentru dumneata. Aș fi încântată s-o fac.

— Cum ai să procedezi?

— Astfel de informații apar de obicei în ferpare, nu-i așa? Sunt aproape sigură c-a existat un ferpar în ziarele din Los Angeles.

— Ce amabil din partea dumitale.

Mi-am mișcat un deget pe marginea biroului și-am privit-o din profil. Avea un ten pal ca de fildeș, ochii superbi, și un păr cât se poate de fin și la fel de negru ca noaptea.

Mi-am continuat drumul și-am ieșit din birou. Blonda de la tabloul telefonic mă privi plină de speranțe, iar buzele ei mici și roșii se deschiseră, așteptând altă glumă.

Cum nu mai aveam însă nici o rezervă de glume, am ieșit din cameră.

În fața casei lui Lavery nu se afla nici o mașină a poliției, nimeni nu bătea trotuarul și, când am împins ușa de la intrare, n-am mai simțit mirosul de țigară de foi sau de țigară obișnuită. Soarele se îndepărtase de ferestre și o muscă bâzâia încet deasupra unuia din paharele de whisky. M-am dus până în fundul încăperii și m-am aplecat peste balustrada care ducea la parter. Nimic nu se mișcă în casa domnului Lavery. Nici un zgomot cu excepția picăturilor ce se auzeau slab din baie și care cădeau pe umărul unui mort.

M-am dus la telefon și-am căutat numărul secției de poliție în cartea de telefon. Am format numărul și, în timp ce așteptam, am scos micul revolver automat din buzunar și l-am pus pe masă, alături de telefon.

O voce bărbătească spuse:

— Poliția din Bay City, Smoot la telefon.

Am răspuns:

— Cineva a fost împușcat la această adresă: Altair Street, numărul 623. Un om pe nume Lavery locuiește acolo. E mort.

— Altair Street, numărul șase-doi-trei. Cine ești dumneata?

— Mă numesc Marlowe.

— Ești în casă?

— Da.

— Nu te atinge de absolut nimic.

Am închis telefonul, m-am așezat pe sofa și-am așteptat.

Nu prea mult. Undeva departe urlă o sirenă și sunetul ei creștea pe măsură ce se apropia. Cauciucurile gemură la o cotitură, urletul se stinse într-un hârâit metalic, redus apoi la tăcere, în timp ce cauciucurile gemură din nou în fața casei. Poliția din Bay City făcea economie la cauciucuri. Pe alee răsunară pași și m-am dus la ușa de la intrare și-am deschis-o.

Doi polițai în uniformă dădură buzna în cameră. Erau de mărime obișnuită, cu acele fața trecute prin multe și cu ochi bănuitori. Unul din ei purta o garoafă sub șapcă, în spatele urechii drepte. Celălalt era mai în vârstă, puțin încăruntit și încruntat. Au rămas în picioare, privindu-mă plictisiți, apoi cel mai în vârstă a spus scurt:

— În regulă, unde e?

— Jos, în camera de baie, în dosul perdelei de la duș.

— Eddie, stai cu el aici.

Pași rapid prin cameră și dispăru. Partenerul lui mă privi cu atenție și vorbi din colțul gurii:

— Nu te gândi să faci vreo prostie, amice.

M-am așezat la loc pe sofa. Polițaiul cercetă din ochi încăperea. De jos se auzeau zgomote, pași ce se deplasau. Polițaiul care rămăsese cu mine zări brusc arma de lângă telefon. Se repezi la ea cu un gest

violent, ca un jucător de fotbal.

— Asta-i arma crimei? aproape că urlă la mine.

— Așa îmi închipui. S-a tras cu ea.

— Aha! Se aplecă asupra armei, dezvelindu-și colții la mine și puse mâna pe tocul pistolului. Desfăcu cu degetul încuietoarea și apucă patul revolverului negru. Ce anume ai zis? mă repezi el.

— Că așa îmi închipui.

— Asta-i perfect, rânji el. E într-adevăr perfect.

— Nu-i chiar așa de perfect, am spus.

Se trase puțin în spate. Mă privi cu mare atenție.

— De ce l-ai împușcat? mârâi el.

— M-am tot întrebat și eu.

— Aha, un șmecher.

— Hai să stăm jos și să așteptăm pe cei de la secția criminală, am spus. Îmi rezerv apărarea.

— Nu face pe nebunul cu mine, zise el.

— Nu fac deloc pe nebunul. Dacă l-aș fi împușcat, n-aș fi aici. N-aș fi chemat poliția. N-ați fi găsit arma. Nu te chinui prea tare cu acest caz. N-ai să-l anchetezi mai mult de zece minute.

Păru jignit. Își scoase șapca și garoafa căzu pe podea. Se aplecă și o luă, apoi o suci între degete și o aruncă în dosul grilajului din fața căminului.

— N-ar trebui să faci asta, i-am spus. S-ar putea s-o ia drept un indiciu și să-și piardă o groază de timp cu ea.

— La dracu! Se aplecă peste paravan, apucă garoafa din nou și o vârî în buzunar. Ești la curent cu toate, nu-i așa, amice?

Celălalt polițai urcă scările cu o expresie gravă. Rămase în mijlocul încăperii, se uită la ceasul de mână, scrise ceva în carnet, apoi se uită afară pe fereastra din față, trăgând de-o parte jaluzele.

Polițaiul care rămăsese cu mine spuse:

— Pot să merg să mă uit?

— Nu-ți bate capul, Eddie. Nu-i de domeniul nostru. Ai chemat procurorul?

— Am crezut că secția criminală se va ocupa de caz.

— Mda, e adevărat. Căpitanul Webber va lua în primire totul și știi că-i place să lucreze cum vrea el. Se uită la mine și spuse: Dumneata ești Marlowe?

I-am spus că mă numeam Marlowe.

— E mare șmecher. Cunoaște toate problemele, spuse Eddie.

Celălalt polițist mă privi distrat, se uită distrat și la Eddie, zări arma pe masa cu telefonul și se concentra asupra ei, fără să fie câtuși de puțin distrat.

— Mda, aia e arma crimei, spuse Eddie. N-am atins-o.

Partenerul lui dădu din cap.

— Văd că poliția nu-i prea grăbită azi. Cu ce te ocupi, domnule? Ești prieten de-al lui?

Arată cu degetul mare spre podea.

— L-am văzut ieri pentru prima oară în viața mea. Sunt un detectiv particular din Los Angeles.

— Aha.

Mă privi cu atenție. Celălalt polițai se uită la mine foarte bănuitor.

— Dumnezeuule, asta înseamnă că totul are să fie complicat.

Era prima observație inteligentă pe care o făcuse. I-am rânjit afectuos.

Partenerul lui se uită din nou pe fereastra din față.

— Peste drum e casa lui Almore, Eddie, zise el.

Eddie i se alătură și se uită și el.

— Chiar așa. Poți să citești placa cu numele lui. Ascultă, tipul ăsta de la parter ar putea fi...

— Ține-ți gura! spuse colegul lui și lăsa să cadă jaluzeaua.

Amândoi se întoarseră și mă priviră posaci.

O mașină sosi pe stradă, se opri, o ușă se închise cu zgomot și alți pași se auziră pe aleea de la intrare. Cel mai în vârstă dintre polițai deschise ușa celor doi polițiști în civil, dintre care unul îmi era cunoscut.

Cel care intră primul era mic de statură pentru un polițist, un om de vârstă mijlocie, cu o față subțire și cu o expresie de permanentă oboseală. Avea nasul ascuțit și îndoit nițel într-o parte, ca și cum cineva l-ar fi pocnit când conducea o anchetă. Pălăria lui albastră, plată, îi stătea solid pe cap și pe dedesubt se vedea un păr alb ca zăpada. Purta un costum de un maron urât și ținea mâinile în buzunarele hainei, cu degetele mari afară.

Bărbatul din dosul lui era Degarmo, polițaiul solid cu păr blond deschis, cu ochii de un albastru metalic și cu o figură sălbatică și ridată, căruia nu-i plăcuse faptul că mă aflasem în fața casei doctorului Almore.

Cei doi polițiști în uniformă se uitară la bărbatul mai scund și îl salutară ducând mâna la șepci.

— Cadavrul e la subsol, căpitane Webber. A fost împușcat de două ori după câteva rateuri, se pare. E mort de câțva timp. Acest tip se numește Marlowe. E un detectiv particular din Los Angeles. Nu l-am interogat mai mult.

— Foarte bine, zise Webber aspru. Avea o voce bănuitoare, își plimbă o privire bănuitoare asupra feței mele și dădu ușor din cap. Sunt căpitanul Webber, zise el. Iar acesta e locotenentul Degarmo. O să ne uităm la cadavru mai întâi.

Traversă camera. Degarmo se uită la mine de parcă nu m-ar fi văzut niciodată și îl urmă. Coborâră la parter, însoțiți de cel mai în vârstă dintre cei doi polițiști. Polițaiul numit Eddie schimbă cu mine câteva priviri.

— Casa asta e exact peste drum de locuința doctorului Almore, nu-i așa? am spus.

Fața lui își pierdu orice expresie. Nu c-ar fi avut mult de pierdut.

— Mda. Ei și?

— Nimic, am răspuns.

Rămase tăcut. Vocile de dedesubt ne parveneau stins și neclar. Polițaiul trase cu urechea și spuse pe un ton mai prietenos:

— Mai ții minte cazul ăla?

— Doar puțin.

— Au mușamalizat frumos afacerea, zise el și râse. Au făcut-o ghem și-au ascuns-o în fundul unui raft. Raftul de sus, din camera de baie. Acela unde nu poți ajunge fără să te cațeri pe un scaun.

— Așadar au mușamalizat-o. Mă întreb de ce.

Polițaiul mă privi încruntat.

— Erau motive serioase la mijloc, amice. Să nu-ți închipui că n-au fost. Cât de bine l-ai cunoscut pe acest Lavery?

— Nu prea bine.

— Îl țineai sub observație?

— Mă ocupam nițel de el. L-ai cunoscut? am întrebat.

Polițaiul numit Eddie clătină din cap.

— Nu. Nu țin minte decât că un tip din această casă a găsit-o pe nevasta lui Almore în garaj în noaptea aceea.

— S-ar putea ca Lavery să nu fi fost aici pe atunci.

— De cât timp e aici? zise el.

— Nu știu.

— Cam de un an și jumătate, zise polițaiul gânditor. Ziarele din Los Angeles au pomenit ceva despre el?

— Doar un paragraf în secția de „*Noutăți din district*”, am răspuns, mai mult ca să mă aflu în treabă.

Se scărpină în ureche, apoi ascultă atent. Niște pași urcau scara. Fața îi deveni inexpressivă, se îndepărtă de mine și se îndreptă din spate.

Căpitanul Webber se grăbi să ajungă la telefon, făcu un număr, vorbi în aparat, apoi îndepărtă telefonul de la ureche și se uită înapoi peste umăr.

— Cine-i procuror săptămâna asta, Al?

— Ed Garland, răspunse locotenentul voinic cu o voce impasibilă.

— Cheamă-l pe Ed Garland, spuse Webber la telefon. Spune-i să vină aici imediat. Și spune-le celor de la serviciul antropometric să se grăbească. Lăsa arma din mână și latră tare: Cine s-a atins de arma asta?

— Eu, i-am răspuns.

Se apropie, calcând precar pe călcâie, ajunse în fața mea și mă împunse cu bărbia lui mică și ascuțită. Ținea delicat arma într-o batistă.

— Nu știi că nu trebuie să atingi o armă aflată la locul crimei?

— Firește că știu. Dar când am luat-o în mână n-am știut c-a avut loc o crimă. N-am știut că arma a fost folosită. Zăcea pe scară și-am crezut că a fost lăsată acolo.

— O poveste verosimilă, spuse Webber decepționat. Dai deseori de astfel de lucruri în treburile dumitale?

— De ce fel de lucruri?

Continuă să mă privească fix și nu-mi răspunse.

— Cum să fac să-ți spun versiunea mea asupra evenimentelor? am zis.

Se cambra și îmi arătă brusc toată ostilitatea.

— Ce-ar fi să răspunzi la întrebări așa cum ți le pun eu?

Nu i-am răspuns. Webber se întoarse brusc și se adresă celor doi polițiști în uniformă:

— Băieți, vă puteți întoarce la mașina voastră și luați mai târziu legătura cu dispecerul.

Cei doi îl salutară și ieșiră, închizând ușa încet până se întepeni, și atunci deveniră foarte nervoși. Webber așteptă până când mașina lor se îndepărtă. Apoi își aținti din nou privirea lui tristă și rea asupra mea.

— Vreau să-ți văd actele de identitate, spuse el.

I-am înmănat portvizitul și-a scormonit prin el. Degarmo s-a așezat într-un fotoliu, și-a încrucișat picioarele și s-a uitat pierdut în tavan. Apoi a scos un chibrit din buzunar și-a început să-i mestece partea de jos. Webber mi-a înapoiat portvizitul. L-am pus înapoi în buzunar.

— Oamenii din meseria dumitale ne cauzează o groază de neplăceri, spuse el.

— Nu neapărat, am răspuns.

Își ridică vocea. Fusesse destul de ridicată și mai înainte.

— Am spus că ne cauzează o groază de neplăceri și o groază de neplăceri e exact ce-am vrut să spun! Dar te asigur de un lucru. N-ai să cauzezi nici o neplăcere în Bay City!

Nu i-am răspuns. Împunse în aer cu degetul mare.

— Ai venit dintr-un mare oraș. Îți închipui că ești deștept și îți închipui că ești dur. Nu-ți face griji. Știm cum să ne ocupăm de dumneata. Suntem un orașel, dar suntem foarte bine organizați. Aici nu există intrigi politice. Lucrăm direct și lucrăm rapid. Nu-ți face griji în privința noastră, dom'le.

— Nu-mi fac griji, am răspuns. N-am de ce să-mi fac griji, încerc doar să câștig și eu un dolar în mod cinstit.

— Și nu încerca să faci pe șmecherul cu mine, zise Webber. Nu-mi place.

Degarmo își coborî ochii din tavan și își îndoi un deget ca să-și privească unghia. Vorbi cu un glas foarte plictisit:

— Ascultă, domnule căpitan, tipul de la parter se numește Lavery. E mort. L-am cunoscut puțin. Alerga după fuste.

— Ei și? îl repezi Webber fără să-și îndepărteze privirea de la mine.

— Întreaga punere în scenă indică prezența unei femei, zise Degarmo. Știi cu ce se ocupă acești detectivi particulari. Cazuri de divorț. Propun să-l vâram în afacere în loc să încercăm să-l speriem.

— Dacă îl sperii, spuse Webber, aș dori s-o știi. Nu văd nici un semn că-i speriat.

Se apropie de fereastră și ridică jaluzelele. Lumina se revărsă în odaie aproape orbitor după lunga perioadă de întuneric. Reveni călcând apăsat, mă împinse cu un deget subțire și dur și spuse:

— Vorbește.

— Lucrez pentru un om de afaceri din Los Angeles, am spus, care nu-și poate îngădui să aibă o groază de publicitate neplăcută. D-asta m-a angajat. Acum o lună soția lui a dispărut și mai târziu clientul meu a primit o telegramă în care se spunea c-a plecat împreună cu

Lavery. Lavery însă a negat. Clientul meu l-a crezut suficient pentru a intra la idee. Se pare că doamna e cam necugetată. S-ar fi putut să fi intrat în contact cu oameni dubioși și apoi în încurcături. Am venit aici ca să-l văd pe Lavery iar el a negat c-ar fi plecat cu ea. L-am crezut doar pe jumătate, iar mai târziu am primit o dovadă concludentă că fusese împreună cu ea la un hotel din San Bernadino în noaptea când se presupunea că ea a plecat de la cabana de pe munte unde stătea. Cu această informație la îndemână am venit să-l confrunt din nou pe Lavery. Nimeni n-a răspuns când am sunat și ușa era întredeschisă. Am intrat, m-am uitat de jur-împrejur, am găsit arma și-am cercetat casa. L-am găsit. Exact cum e acum.

— N-aveai nici un drept să cercetezi casa, zise Webber rece.

— Firește că nu, i-am dat eu dreptate. Dar nici nu aveam de gând să ratez această ocazie.

— Cum se numește cel pentru care lucrezi?

— Kingsley. I-am dat adresa din Beverly Hills. E directorul unei companii de cosmetice în Treloar Building, pe Clive Street. Gillerlain Company.

Webber se uită la Degarmo. Degarmo scrisese ceva pe un plic. Webber citi mesajul, se uită la mine și spuse:

— Și altceva?

— M-am dus la cabana de pe munte unde stătuse soția lui. Locul se numește Little Fawn Lake, lângă Puma Point, la vreo șaiszeci de kilometri de San Bernadino, sus pe munte.

M-am uitat la Degarmo. Scrisa încet. S-a oprit o clipă și mâna păru să-i atârne în aer țeapănă, apoi o lăsă să cadă din nou pe plic și își reluă scrisul. Am continuat:

— Cam acum o lună, soția îngrijitorului de la cabana lui Kingsley, sus pe munte, s-a certat cu soțul, și l-a abandonat, sau așa a crezut toată lumea. Ieri a fost găsită înecată în lac.

Webber închise ochii și se clătină pe călcâie. Apoi spuse destul de încet:

— De ce îmi spui toate astea? Vrei să insinuezi că există o legătură cu ce s-a întâmplat aici?

— Există o legătură în timp. Lavery a fost sus la cabană. Nu știu de nici o altă legătură, dar m-am gândit s-o menționez pe asta.

Degarmo stătea foarte calm și se uita la podea. Fața i se contractase și părea mai fioroasă ca niciodată. Webber spuse:

— Această femeie care s-a înecat.... E vorba de-o sinucidere?

— Sinucidere sau crimă. A lăsat un bilet de adio. Femeia se numea Chess. Bill și Muriel Chess, soția lui.

— Nu vreau să fiu amestecat, se răsti Webber. Ne rezumăm la ce avem aici.

— Nu aveam nimic aici, am spus, uitându-mă la Degarmo. Am fost

aici de două ori. Prima dată, am discutat cu Lavery și n-am aflat nimic. A doua oară n-am mai discutat cu Lavery și tot n-am aflat nimic.

— Am să-ți pun o întrebare și vreau un răspuns cinstit, zise Webber încet. Poate că n-ai să ai chef, dar dacă nu ți-o pun acum, ți-o voi pune mai târziu. Vreau să primesc, în orice caz, răspunsul. Ai cercetat casa și-ai făcut-o, îmi închipui, destul de minuțios. Ai dat de ceva care să sugereze că soția lui Kingsley ar fi putut fi aici?

— Nu-i o întrebare onestă, am răspuns, căci implică o concluzie din partea martorului.

— Vreau un răspuns, spuse el încruntat. Nu ești la tribunal.

— Răspunsul este „da”. Am văzut haine de damă în dulapul de la parter care mi-au fost descrise ca fiind acelea purtate de doamna Kingsley la San Bernadino în noaptea când l-a întâlnit pe Lavery acolo. Descrierea n-a fost cu totul exactă. Un taior alb și negru, dar cu mult alb, o pălărie de pai cu o panglică alb și negru.

Degarmo a bătut cu degetul în plicul pe care îl ținea în mână.

— Dumneata ești un tip nemaipomenit atunci când lucrezi pentru un client. Asta înseamnă că femeia a fost aici când crima a fost comisă, fiind pe deasupra femeia cu care se presupune c-a fugit. Nu cred că va trebui să ne batem mult capul ca să găsim criminalul, domnule căpitan.

Webber mă ațintise cu o privire lipsită de expresie, cu excepția unui aer bănuitor. Am recunoscut cu o mișcare a capului că Degarmo avea dreptate.

— Presupun că voi doi nu sunteți niște fraieri. Acele haine sunt făcute de comandă și e ușor să le dai de urmă. V-am scutit să vă bateți capul o oră, dându-vă aceste amănunte, poate chiar mai puțin decât ia o convorbire telefonică.

— Ce mai ai de spus? mă întrebă Webber calm.

Până să apuc să-i răspund, în fața casei se opri o mașină, apoi o alta. Webber se îndreptă în grabă spre ușă și o deschise, în odaie intrară trei oameni; unul cu păr tăiat scurt și cărlionțat, altul masiv, ambii ținând în mână truse negre de piele groasă. În dosul lor se afla un bărbat înalt și subțire. Îmbrăcat într-un costum gri închis și cu o cravată neagră. Avea ochii foarte vii și o față prelungă.

Webber îi făcu semn cu degetul bărbatului cu păr cărlionțat și îi spuse:

— Jos, în sala de baie, Busoni. Vreau cât mai multe amprente din toată casa, mai ales cele ce par a fi lăsate de-o femeie. Are să fie o treabă lungă.

— Am să mă ocup de toate, mârâi Busoni.

Împreună cu bărbatul masiv traversară odaia și coborâră scările.

— Am un cadavru pentru dumneata, Garland, îi spuse Webber celui

de-al treilea bărbat. Hai să coborâm ca să te uiți la el. Ai chemat duba?

Bărbatul cu ochii vii dădu din cap cu o mișcare scurtă și împreună cu Webber coborâră la parter în urma celorlalți doi.

Degarmo puse de-o parte plicul și creionul. Se uită la mine inexpresiv.

— Crezi c-ar trebui să pomenesc de conversația noastră de ieri, sau e o tranzacție personală?

— N-ai decât să vorbești ce vrei. Avem datoria să păzim cetățenii.

— Atunci vorbește dumneata. Aș dori să am amănunte despre cazul Almore.

Se înroși ușor și privirea îi deveni rea.

— Mi-ai spus că nu-l cunoști pe Almore.

— Nu l-am cunoscut ieri și nici n-am știut nimic despre el. De atunci însă am aflat că Lavery o cunoscuse pe doamna Almore, cea care s-a sinucis, că tot Lavery i-a descoperit cadavrul, și că Lavery a fost bănuit cel puțin de-a fi încercat să-l șantajeze pe doctor, sau de-a fi în situația de a-l șantaja. De asemenea, dumneata și colegul ați fost interesați de faptul că locuința lui Almore e peste drum de această casă. Iar unul dintre voi a mai remarcat că afacerea a fost frumos mușamalizată, sau ceva în genul ăsta.

Degarmo spuse încet și hotărât:

— Am să-l concediez pe idiotul ăsta. Trăncănește întruna. Niște cretini!

— Atunci asta nu înseamnă nimic?

Își privi țigara.

— Care „asta”?

— Presupunerea că Almore și-a omorât soția și-a dispus de destulă influență pentru a aranja lucrurile.

Degarmo se sculă, se apropie de mine și se aplecă înainte:

— Vrei să repeți ce-ai spus? zise el încet.

Am repetat.

M-a lovit peste față cu dosul mâinii. Capul îmi zvâcni într-o parte. Îmi simțeam fața umflată și mare.

— Repetă, zise el încet.

Am repetat. Mâna lui mă lovi peste față din cealaltă direcție.

— Repetă.

— Nici vorbă. Nu pentru a treia oară. S-ar putea ca de data asta să nu mă nimerești.

Mi-am frecat bărbia.

Rămase aplecat spre mine, cu buzele întinse și subțiri și cu o lucire bestială în ochii lui foarte albaștri.

— De fiecare dată când vorbești așa cu un polițist, știi la ce te aștepți, zise el. Încearcă din nou și n-am să folosesc doar dosul mâinii

cu tine.

Mi-am mușcat buzele și mi-am frecat bărbia.

— Dacă îți vâri nasul în treburile noastre, ai să te trezești într-o fundătură, cu pisicile uitându-se la tine.

Nu i-am răspuns. Se îndepărtă și își reluă locul, respirând din greu. Am încetat să-mi mai frec bărbia și mi-am mușcat degetele încet, ca să mă eliberez de tensiunea din ele.

— Am să țin minte, în ce ne privește pe amândoi.

Era aproape seara când m-am întors la Hollywood și m-am dus la biroul meu. Clădirea se golise de oameni și coridoarele erau tăcute. Ușile erau deschise și femeile de serviciu trudeau cu aspiratoare, măști și cârpe de șters praful.

Am descuiat ușa biroului meu și-am ridicat un plic care se afla în fața deschizăturii pentru scrisori din ușă, și l-am pus pe birou fără să mă uit la el. Am împins în sus ferestrele și m-am aplecat în afară, privind luminile aprinse devreme și lucind bizar, mirosind aerul cald și puțind a mâncarea ce venea de la ventilatorul cafenelei de alături.

Mi-am scos haina și cravata, m-am așezat la birou, am scos sticla din sertarul adânc și mi-am oferit o băutură. N-a ajutat la nimic. Am mai băut una, cu același rezultat.

Între timp, Webber trebuie să-l fi văzut pe Kingsley. Înseamnă că se dăduse o alarmă generală în ce privește soția lui, iar dacă nu se dăduse încă n-avea să întârzie mult. Lucrurile păreau foarte clare poliției. O afacere nesuferită între două persoane nesuferite, prea mult amor, prea multă băutură, prea multă intimitate, toate încheindu-se cu o ură sălbatică, un impuls criminal și apoi moarte.

Mi s-a părut că acest raționament e cam simplist.

Am luat plicul și l-am deschis. Nu avea marcă. Înăuntru era o notă cu acest conținut:

„Domnule Marlowe, Părinții lui Florence Almore sunt doamna și domnul Eustace Grayson, cu locuința actuală la Rossmore Arms, pe South Oxford Street, numărul 640.

Am verificat această informație sunând la numărul de telefon din carte.

Cu stimă, Adrienne Fromsett”.

Un scris elegant, la fel de elegant ca și mâna care îl scrisese. Am dat plicul de-o parte și-am mai băut o dușcă. Am început să mă simt mai puțin fioros. Am împins lucrurile de pe birou. Măinile îmi erau grele, fierbinți și stângace. Am tras o linie pe colțul biroului și m-am uitat la dâra lăsată. M-am uitat apoi la praful de pe deget și l-am șters. M-am uitat la ceas. M-am uitat în gol.

Am împins sticla și m-am dus la chiuvetă ca să clătesc paharul. Când am terminat, m-am spălat pe mâini și mi-am turnat apa rece pe față, apoi m-am uitat în oglindă. Roșeața de pe obrazul stâng dispăruse, dar arăta puțin umflat. Nu prea tare, dar destul ca să mă enervez din nou. M-am pieptănat și m-am uitat la firele cărunte. Ajunsesem să am o groază de fire cărunte. Fața de sub chica de păr părea bolnavă. O față care nu mi-a plăcut deloc.

M-am întors la birou și-am recitit nota domnișoarei Fromsett. Am netezind-o pe cristalul biroului, am mirosit-o, am continuat s-o netezesc, apoi am împăturit-o și-am pus-o în buzunarul de la haină.

Am rămas foarte calm, ascultând liniștea crescândă a serii din dosul ferestrelor deschise. Apoi, foarte încet, m-am liniștit și eu în deplin acord cu seara.

Clădirea Rossmore Arms era o masă lugubră de cărămizi roșu-închis, construită în jurul unei curți enorme. Holul de la intrare era tăcut, plin de catifea și conținea o droaie de plante verzi în butoiașe și un canar plictisit într-o colivie cât un coteț de câine; mirosea a praf stătut în mochetă, și a parfum greșos de gardenii ofilite demult.

Soții Grayson aveau un apartament în aripa nordică, la etajul cinci, în față. Stăteau împreună într-o cameră ce părea intenționat demodată cu douăzeci de ani în urmă. Avea fotolii mari, cu perne adânci, clanțe de aramă în formă de ou, o oglindă enormă într-o ramă aurită, o măsuță cu suprafața din marmură, vârată într-un colț și draperii de catifea grenă la ferestre. Mirosea a tutun iar dincolo de acest miros am simțit pe cel al fripturii de miel și cel de *broccoli*⁽⁸⁾.

Soția lui Grayson era o femeie plinuță care odinioară ar fi putut avea ochi albaștri ca ai unui nou-născut. Acum se decoloraseră însă și erau acoperiți de ochelari și puțin cam proeminenți. Avea păr alb, cârlionțat. Stătea și cârpea ciorapi, avea gleznele groase, încrucișate și picioarele ajungeau cu greutate la podea; în poală ținea un coș mare din răchită.

Grayson era un bărbat înalt, cam încovoiat de spate, cu o față gălbuie, umeri înalți, sprâncene mari și lipsit de bărbie. Partea superioară a feței indica seriozitate. Partea inferioară îi spunea doar la revedere. Purta ochelari și citise nemulțumit și nervos ziarul de seară. Îl căutasem în anuarul orașului. Era contabil și își arăta meseria la perfecție. Avea chiar cerneală pe degete iar în buzunarul vestei deschise, se aflau patru creioane.

Îmi reciti cu atenție cartea de vizită pentru a șaptea oară, mă măsura din cap până în picioare și spuse încet:

— Ce dorești să afli de la noi, domnule Marlowe?

— Mă interesează un tip pe nume Lavery. Fiica dumneavoastră a fost soția doctorului Almore. Lavery e cel care a găsit-o în noaptea când... a murit.

Amândoi își ciuliră urechile, ca niște câini de vânătoare, în clipa când am ezitat intenționat să pronunț ultimele cuvinte. Grayson se uită la soția lui și aceasta clătină din cap.

— N-avem chef să discutăm despre asta, răspunse Grayson prompt. E mult prea dureros pentru noi.

Am așteptat o clipă și am luat același aer lugubru ca și ei. Apoi am spus:

— Vă înțeleg. Nu vreau să vă fac să suferiți. Aș dori, totuși, să intru în legătură cu cel pe care l-ați angajat să cerceteze cazul.

Se uitară din nou unul la altul. De data asta, doamna Grayson nu mai dădu din cap. Grayson întrebă:

— De ce?

— Ar fi bine dacă v-aș relata o parte din povestea mea.

Le-am spus de ce fusesem angajat, fără să menționez însă numele lui Kingsley. Le-am povestit incidentul cu Degarmo în fața casei doctorului Almore, petrecut cu o zi mai înainte.

Deveniră din nou atenți. Grayson spuse brusc:

— Vrei să-mi spui că erai necunoscut doctorului Almore, și că deși n-ai avut niciodată de-a face cu el a chemat totuși poliția doar fiindcă te aflai în fața casei sale?

— Exact, am spus. Fusesem acolo cel puțin o oră. Adică, mașina mea fusese.

— Asta-i foarte ciudat, zise Grayson.

— Aș spune că-i un om foarte nervos, am răspuns. Iar Degarmo m-a întrebat dacă „familia ei”, adică dumneavoastră, părinții, m-ați angajat. Avea aerul că nu se prea simțea în siguranță.

— Ce vrei să spui prin siguranță?

Grayson nu a privit când a pus întrebarea. Și-a aprins din nou pipa cu un gest lent, apoi a îndesat tutunul în fundul ei cu un creion mare de metal și a aprins-o din nou.

Am dat indiferent din umeri și nu i-am răspuns. Mi-a aruncat o privire rapidă, apoi s-a uitat în altă parte. Doamna Grayson nici măcar nu mă privise, dar năryle ei fremătau.

— De unde știa cine ești dumneata? mă întrebă Grayson deodată.

— A copiat numărul de înmatriculare, a chemat Auto Clubul apoi s-a uitat în anuarul orașului să vadă cine sunt. Eu unul așa aș fi procedat și l-am urmărit prin fereastră făcând exact aceleași gesturi.

— Așadar, poliția lucrează pentru el, spuse Grayson.

— Nu neapărat. Dacă însă au comis o greșeală prima oară, nu vor să fie descoperită acum.

— Greșeală!

Aproape că râse strident.

— Înțeleg, am spus. Subiectul e puțin penibil, dar puțin aer proaspăt are să ne ajute. Ați fost întotdeauna convinși că Almore a ucis-o, nu-i așa? De asta ați angajat un detectiv.

Doamna Grayson își ridică brusc privirea, apoi lăsă capul în jos și împături o altă pereche de ciorapi. Grayson nu spuse nimic.

— Ați avut cumva vreo dovadă sau a fost doar faptul că-l urați pe Almore? am întrebat.

— Au existat dovezi, răspunse Grayson cu amărăciune și cu o voce mai limpede, de parcă s-ar fi hotărât totuși, să discute despre caz. Trebuie să fi existat. Ni s-a spus că existau. Dar nu le-am aflat niciodată. Poliția s-a ocupat să mușamalizeze totul.

— Am auzit că l-au arestat pe detectiv și l-au băgat la închisoare pentru că a condus în stare de ebrietate.

— Ce-ai auzit e exact.
— Dar nu v-a spus niciodată ce dovezi avea?
— Nu.
— Nu-mi place treaba asta, am spus. Am impresia că tipul pe care l-ați angajat nu se hotărâse ca să facă: să vă furnizeze informațiile sau să le țină pentru a-l șantaja pe doctor.

Grayson se uită din nou la soția lui. Aceasta spuse calm:

— Domnul Talley nu mi-a lăsat această impresie. Dar nu poți să fii niciodată sigur, nu-i așa?

— Așadar, îl cheamă Talley. Asta era unul din lucrurile pe care speram să mi le spunei.

— Care erau celelalte lucruri? Întrebă Grayson.

— Cum pot să dau de Talley și ce v-a determinat să aveți bănuiele. Trebuie să fi fost ceva, căci altminteri nu l-ați fi angajat pe Talley fără să vă poată dovedi că și el avea îndoieli.

Grayson zâmbi subțire și delicat. Își duse un deget la bărbie și o frecă cu un deget lung și îngălbenit de tutun.

— Droguri, spuse doamna Grayson.

— În sensul strict al cuvântului, spuse Grayson, ca și cum cuvântul i-ar fi indicat libertatea de-a vorbi. Almore era, și rămâne, un doctor care prescrie droguri. Fiica noastră ne-a lămurit în privința asta. Almore a fost furios.

— Ce vreți să spunei printr-un doctor de droguri domnule Grayson?

— Vreau să spun un doctor a cărui practică se bazează mai ales pe oameni care trăiesc pe lama de cuțit a crizei de nervi, ca rezultat al beției și al unei vieți destrăbălate. Oameni cărora trebuie să li se dea droguri și sedative tot timpul. Sosește însă clipa când un doctor cu principii etice refuză să-i mai trateze și-i trimite la o clinică. Dar nu doctorul Almore. Astfel de doctori au să continue să prescrie droguri atât timp cât banii curg, cât pacienții rămân în viață și destul de conștienți, chiar dacă în timpul tratamentului, bărbații sau femeile, devin sclavii drogului. O practică foarte bănoasă, spuse el pe un ton moralizator, și, bănuiesc, și primejdioasă pentru doctor.

— Nu mă îndoiesc deloc, am spus. E o groază de bani în această practică. Cunoașteți pe cineva numit Candy?

— Nu. Dar știm cine a fost. Florence l-a bănuiețat a fi sursa narcoticelor lui Almore.

— Posibil, am răspuns. Probabil că nu dorea să dea prea multe rețete pe numele lui. L-ați cunoscut pe Lavery?

— Nu l-am văzut niciodată. Știam însă cine era.

— V-a trecut vreodată prin minte că Lavery s-ar fi putut să-l șantajeze pe doctorul Almore?

Era o idee nouă pentru el. Își trecu mâna prin creștetul capului, apoi pe față și o lăsă în sfârșit pe genunchiul osos. Clătină din cap.

— Nu. De ce ar trebui s-o știm?

— A fost primul care a descoperit cadavrul. Ceea ce l-a izbit pe Talley trebuie să-i fi sărit în ochi și lui Lavery.

— E Lavery un astfel de om?

— N-am idee. N-are o sursă de venit vizibilă și nici serviciu. Se învâрте peste tot, mai ales după femei.

— E o posibilitate, spuse Grayson. Astfel de lucruri pot fi făcute foarte discret. Zâmbi trist: Am dat peste astfel de lucruri în meseria mea. Împrumuturi fără acoperire, a căror scadență a trecut demult. Investiții aparent fără bază, făcute de oameni de la care nu te-ai aștepta la investiții fără acoperire. Datorii serioase care ar fi trebuit să fie trecute la capitolul pierderilor și n-au fost trecute din frica de-a nu atrage atenția fiscalului. Oh, da, astfel de lucruri se pot aranja cu ușurință.

M-am uitat la doamna Grayson. Măinile ei nu încetaseră o clipă să lucreze: terminase de cârpit șase perechi de ciorapi. Labele lungi și osoase ale picioarelor lui Grayson uzau repede ciorapii.

— Ce s-a întâmplat cu Talley? I s-a înscenat un proces fără motiv?

— Nu cred că există cea mai mică îndoială în această privință. Soția lui era foarte decepționată. A spus că i s-a dat să bea o băutură cu droguri când se afla într-un bar împreună cu un polițist. A spus că o mașină a poliției îl aștepta, vizavi de bar, ca să pornească mașina și că la ieșirea din bar, a fost ridicat pe loc. A mai spus că la închisoare n-a fost anchetat decât foarte superficial.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Talley i-a spus aceste lucruri soției sale când a fost arestat. Era de așteptat să-i spună așa ceva.

— Îmi vine greu să cred că poliția e coruptă, zise Grayson. Dar astfel de lucruri se întâmplă și o știm cu toții.

— Dacă au comis o greșeala neintenționată în anchetarea morții fiicei dumneavoastră, n-ar fi fost încântați la gândul că Talley i-ar fi putut da de gol, am spus. Mulți dintre ei și-ar putea pierde slujba. Dacă au crezut că Talley nu urmărea decât un șantaj, atunci n-aveau să-și bată prea mult capul cu felul în care l-au arestat. Unde e Talley acum? Important la urma urmei e să aflăm dacă a existat o dovadă serioasă, dacă a avut-o sau era pe cale s-o aibă, și mai ales să aflăm ce căuta.

— Nu știm unde se află, zise Grayson. A primit o pedeapsă de șase luni care a expirat însă de mult.

— Ce se întâmplă cu soția lui?

Grayson se uită la nevastă-sa care spuse scurt:

— Westmore Street, numărul 1618, în Bay City. Eustace și cu mine i-am trimis niște bani. O duce greu...

Am notat adresa, m-am aplecat pe scaun și am spus:

— Cineva l-a împușcat pe Lavery azi-dimineață în camera de baie.

Măinile plinuțe ale doamnei Grayson se opriră pe marginea coșului de cusut. Grayson rămase cu gura căscată. Înghiți în sec încet, ca în prezența morților. Greu de găsit o mișcare mai lentă decât cea cu care își duse din nou pipa la gură.

— Firește, e greu să-ți închipui... zise el și lăsă fraza neterminată deocamdată, în timp ce sufla un nor de fum mic și palid, adaugă; ...că doctorul Almore ar avea ceva de-a face cu asta.

— Sunt tentat să cred că are de-a face, am spus. Hotărât, locuiește la o mică distanță de locul crimei. Poliția crede că soția clientului meu l-a împușcat. Au dovezi solide împotriva ei când au să dea de ea. Dar dacă Almore are sau nu de-a face cu acest caz, atunci legătura va trebui să iasă din ancheta asupra morții fiicei dumneavoastră. Iată de ce încerc să descopăr ceva în acest caz.

— Un om care a comis deja o crimă nu va ezita decât douăzeci și cinci la sută ca să mai comită una, spuse Grayson.

Vorbea ca și cum ar fi reflectat mult la asta.

— Poate că da. Care ar fi motivul presupus al primei crime?

— Florence era nechibzuită, spuse el trist. O fată nechibzuită și dificilă. Era cheltuitoare și extravagantă, făcându-și tot timpul noi prieteni dubioși, trăncănind prea mult și prea tare și purtându-se în general prosteste. O astfel de soție poate fi foarte primejdioasă pentru un om ca Albert S. Almore. Dar nu cred că acesta a fost motivul principal, nu-i așa, Lettie?

Se uită la soție care, însă, nu-i întoarse privirea. Doamna înfipse un ac într-un ghem rotund de lână și rămase tăcută. Grayson oftă și continuă:

— Suntem tentați să credem că doctorul avea o legătură cu infirmiera de la biroul lui și că Florence l-a amenințat cu un scandal public. Nu-și putea îngădui așa ceva, nu credeți? Un scandal poate duce ușor la un altul.

— Cum a comis crima? am întrebat.

— Cu morfină, firește. Era expert în administrarea ei. Iar când ea a intrat într-o comă avansată, a dus-o în garaj și-a dat drumul la motorul mașinii. Știi că nu s-a făcut autopsie. Iar dacă s-ar fi făcut, putea admite că i-a făcut o injecție în noaptea aceea.

Am dat din cap iar el s-a aplecat satisfăcut, trecându-și mâna pe față și lăsând-o apoi să cadă pe genunchiul osos. Părea să fi studiat și acest gest destul de bine.

M-am uitat la ei. Doi oameni în vârstă, stând acolo liniștiți dar tot mai plini de ură, la un an și jumătate după accident. Le-ar fi plăcut dacă Almore l-ar fi ucis pe Lavery. Ar fi fost încântați. I-ar fi făcut să se simtă bine.

După o pauză am spus:

— Credeți multe din aceste lucruri pentru că așa doriți. Există însă

întotdeauna posibilitatea ca fiica dumneavoastră să se fi sinucis și că mușamalizarea a avut drept scop să-l apere pe Candy și tripoul lui, iar pe de altă parte să prevină o anchetare a lui Almore în cadrul unei sedințe publice.

— Prostii, spuse Grayson furios. El a omorât-o, nici vorbă. Florence era în pat, dormea.

— N-a veți de unde să știți acest lucru. S-ar fi putut ca să fi luat drogul chiar ea. În acel caz, efectul drogului n-avea să dureze. E cu putință să se fi trezit la miezul nopții, să se fi privit în oglindă și să fi văzut diavoli arătând-o cu degetul. Astfel de lucruri se întâmplă.

— Cred că ai reținut ce trebuia, spuse Grayson.

M-am sculat în picioare. Le-am mulțumit la amândoi, m-am îndreptat spre ușă, apoi am spus:

— Ce altceva ați mai făcut după arestarea lui Talley?

— Am intrat în legătură cu un procuror numit Leach, bombăni Grayson. N-am realizat nimic. N-a găsit nimic care să justifice o acțiune a lui. N-a fost nici măcar interesat de ipoteza cu drogurile. Tripoul lui Candy a fost însă închis cam la o lună după aceea. S-ar putea să fi fost rezultatul acestei vizite.

— N-a fost altceva decât o manevră a poliției din Bay City. O să dați de Candy în altă parte, dacă știți unde să căutați. Cu tot echipamentul tripoului intact.

Am pornit spre ușă din nou iar Grayson se urni din fotoliu și mă urmă. Fața lui gălbuie se înroșise.

— N-am vrut să te insult, spuse el. N-ar trebui să ne chinuim gândindu-ne la asta tot timpul.

— Cred c-ați fost amândoi foarte răbdători, am spus. A mai fost și altceva vârat în această afacere care n-a fost pomenit pe nume?

Clătină din cap și se uită înapoi la soție. Măinile îi rămăseseră nemișcate, ținând un ciorap pe ciuperca de cârpit. Își ținea capul lăsat într-o parte. Avea aerul că ascultă ceva, dar nu pe noi.

— Așa cum mi s-a relatat incidentul, infirmiera de la cabinetul doctorului a pus-o la pat pe doamna Almore în acea noapte. E aceeași persoană cu care se bănuiește că doctorul avea o legătură sentimentală?

— Stai o clipă, zise doamna Grayson brusc. N-am văzut-o niciodată. Dar avea un nume frumos. Lasă-mă să mă gândesc o clipă.

Am lăsat-o să se gândească o clipă.

— Mildred și nu mai țin minte celălalt nume, spuse ea și își închise brusc gura.

Am respirat adânc.

— S-ar putea ca numele să fie Mildred Haviland, doamnă Grayson? Zâmbi încântată și dădu din cap.

— Firește, Mildred Haviland. Mai ții minte, Eustace?

Eustace nu mai ținea minte. Ne privi ca un cal care a nimerit într-un alt grajd. Deschise ușa și spuse:

— Ce importanță mai are?

— Ați spus că Talley era un om mic de statură? am persistat eu. Sunteți siguri că nu era o matahală violentă, cu apucături arogante?

— Oh, nu, zise doamna Grayson. Domnul Talley e un om de statură potrivită, de o vârstă mijlocie, cu păr șaten și cu o voce foarte calmă. Are un fel de expresie îngrijorată. Vreau să spun, arată de parcă ar fi avut-o întotdeauna.

— Se pare c-a avut nevoie de ea, am zis.

Grayson îmi întinse o mână osoasă pe care i-am strâns-o. Am avut sentimentul că dau mâna cu o bară.

— Dacă pui mâna pe el, spuse și-și mușcă cu furie pipa, vino să ne vezi și-o să te plătim pentru munca făcută. Vreau să spun, dacă pui mâna pe Almore.

I-am răspuns că știam la cine se referea, dar că n-aveam să-i cer nici un ban.

M-am întors pe coridorul liniștit. Liftul funcționa fără ajutorul cuiva și avea pe jos o mochetă de un roșu închis. Mirosea a oameni bătrâni, ca trei văduve care beau ceai.

24

Casa de pe Westmore Street era un bungalow mic de lemn, în dosul unei case mai mari. Nu se vedea nici un număr pe casa mică, dar cea din față avea zugrăvit pe ea numărul 1618 alături de ușa și o lumină discretă în dosul anunțului. O alee de ciment strâmtă ducea pe sub ferestre la casa din spate. Locuința avea o verandă mică, cu un scaun pe ea. Am pășit pe verandă și-am sunat la sonerie.

N-a răsunat în adâncurile casei. În dosul plasei de la intrare, ușa era deschisă iar înăuntru nu se vedea nici o lumină. O voce arțăgoasă spuse din beznă:

— Ce e?

M-am adresat întunericului.

— Domnul Talley e acasă?

Vocea deveni indiferentă și fără inflexiuni.

— Cine-l caută?

— Un prieten.

Femeia din beznă scoase un sunet vag care ar fi putut semăna cu un râs. Sau poate doar înghițișe în sec.

— Foarte bine, zise ea. Asta cât mai e?

— Nu-i o notă de plată, doamnă Talley. Sunteți doamna Talley, bănuiesc?

— Pleacă de-aici și lasă-mă în pace, spuse vocea. Domnul Talley nu-i acasă. N-a mai fost de mult acasă. N-are să mai fie acasă.

Mi-am vârât nasul în plasa de la intrare și-am încercat să privesc în cameră. Am văzut conturul vag al mobilierului. Din direcția de unde venise vocea am întrezărit silueta unei sofale. O femeie era întinsă pe ea. Părea că stă pe spate și se uită la tavan. Era complet nemișcată.

— Sunt bolnavă, spuse vocea. Am avut destule necazuri. Pleacă de-aici și lasă-mă în pace.

— Tocmai am terminat de discutat cu soții Grayson, am spus.

Urmă o scurtă tăcere, dar nici o mișcare, apoi un suspin.

— Nu-i cunosc.

M-am sprijinit de rama ușii cu plasă și m-am uitat înapoi pe aleea strâmtă spre stradă. Peste drum se afla o mașină cu luminile de parcare aprinse. Mai erau și alte mașini parcate pe stradă. Am spus:

— Ba da, îi cunoașteți, doamnă Talley. Lucrez pentru ei. Încă speră. Dar dumneata? Dumneata nu vrei să te alegi cu nimic?

— Vreau să fiu lăsată în pace, strigă vocea.

— Am nevoie de informații, am spus. Și-am să le obțin. În mod liniștit, dacă pot. Sau făcând tapaj, dacă nu se poate în mod liniștit.

— Un alt copoi, nu-i așa?

— Știi că nu sunt copoi, doamnă Talley. Soții Grayson n-ar fi discutat cu un copoi. Dă-le un telefon și întreabă-i.

— Nu-i cunosc, răspunse vocea. Iar dacă i-aș cunoaște, n-am telefon. Cară-te, copoiule. Sunt bolnavă. Sunt bolnavă de-o lună.

— Mă numesc Marlowe. Philip Marlowe. Sunt un detectiv particular din Los Angeles și am vorbit cu soții Grayson. Am găsit ceva, dar trebuie să vorbesc cu soțul dumitale.

Femeia de pe sofa râse stins și sunetul aproape că nu ajunsese până la mine.

— Ai găsit ceva. Mi se pare o arie cunoscută. Îți jur! Ai găsit ceva! George Talley găsisese și el ceva... odinioară.

— Poate găsi din nou dacă știe cum să-și joace cărțile.

— Dacă asta trebuie să facă, atunci nu-ți mai bate capul cu el.

M-am sprijinit de rama ușii și m-am scărpinat în barbă. Pe stradă, cineva făcu un semn cu o lanternă. Nu știu de ce. Lanterna se aprinse din nou. Părea să fie lângă mașina mea.

Conturul pal al feței de pe sofa se mișcă și dispăru. În locul lui apăru părul. Femeia se întorsese cu fața la perete.

— Sunt obosită, spuse ea, cu o voce înăbușită căci se adresa peretelui. Sunt groaznic de obosită. Întinde-o, dom'le. Fii bun și întinde-o!

— Pot să vă ajut cu niște bani?

— Nu simți mirosul de țigări de foi?

Am tras aer adânc în piept. N-am simțit nici un miros de țigări de

foi.

— Nu.

— Au fost aici. Au fost aici două ore. Dumnezeuule, cât sunt de obosită de toate astea. Lasă-mă în pace!

— Ascultă, doamnă Talley...

Se întoarse pe sofa și conturul vag al feței apăru din nou. Aproape că-i puteam vedea ochii.

— Nu mă bate la cap, spuse ea. Nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. N-am ce să-ți spun. Chiar dacă aș avea tot nu ți-aș spune. Locuiesc aici, dom'le, dacă asta se poate numi o locuință, în orice caz, e tot ce mi-a rămas. Vreau să am puțină liniște și să mă odihnesc. Așa că întinde-o și lasă-mă în pace.

— Îngăduiți-mi să intru. Putem discuta situația. Sunt convins că pot să vă dovedesc...

Se întoarse brusc pe sofa și își puse picioarele pe podea. Vocea îi deveni mânioasă.

— Dacă nu te cari, am să încep să urlu. Chiar acum! Acum!

— Am înțeles, am spus grăbit. Am să vă las cartea mea de vizită între uși. Ca să nu uitați cine sunt. S-ar putea să vă răzgândiți.

Am scos cartea de vizită și-am vârat-o în crăpătura dintre uși.

— Atunci, vă doresc noapte bună, doamnă Talley.

Nu mi-a răspuns. Ochii ei mă priveau din cameră, vag strălucitori în întuneric. Am coborât de pe verandă și-am apucat-o pe aleea strâmtă, spre stradă.

Vizavi, motorul torcea lin în mașina cu luminile de parcare aprinse. Motoarele torceau lin în mii de mașini, pe mii de străzi, pretutindeni.

M-am suit în Chryslerul meu și-am pornit mașina.

Westmore era o stradă care mergea de la nord la sud în partea proastă a oraşului. M-am îndreptat spre nord. La primul colţ, am trecut hurducăind peste nişte şine de cale ferată abandonate şi am ajuns pe o stradă cu terenuri pline de fier vechi. În dosul gardurilor de lemn, scheletele dezmembrate ale unor maşini vechi zăceau în poziţii groteşti, ca un câmp de luptă modern. În lumina lunii, maldărele de părţi de maşini ruginite păreau enorme. Maldăre ce se înălţau până sus, cu poteci între ele.

În oglinda retrovizoare apăărură faruri. Apoi crescură. Am apăsător, am scos cheile din buzunar şi am deschis buzunarul maşinii. Am scos dinăuntru un revolver calibrul 38 şi l-am pus alături, lângă picior.

Dincolo de terenul cu fier vechi se afla o fabrică de cărămizi. Coşul mort al cuptorului înalt domina maidanul. Grămezi de cărămizi întunecate, o clădire joasă de lemn cu o firmă pe ea, totul pustiu, nici o mişcare, nici o lumină.

Maşina din urma mea se apropie. Urletul înăbuşit al unei sirene sfâşie tăcerea nopţii. Sunetul se răspândi până la periferia unui teren de golf neglijat, se întinse spre răsărit şi apus peste fabrica de cărămizi. Am accelerat din nou, dar era inutil. Maşina din urmă înainta foarte repede şi farul uriaş şi colorat de pe acoperiş lumina brusc şi orbitor drumul.

Maşina mă ajunse şi încercă să-mi taie drumul. Am frânat brusc Chryslerul, am trecut în dosul maşinii poliţiei şi am descris un semicerc, la câţiva centimetri de cealaltă maşină. Am ambreiat în direcţia opusă. În dosul meu am auzit huruitul brutal al schimbărilor de viteză, scrâşnetul unui motor înfuriat, în timp ce farul roşu se rotea şi mătura cu lumina lui curtea vastă a fabricii de cărămizi.

Era inutil. Erau din nou în urma mea şi se apropiau rapid. Nu mi-a venit nici o idee cum să scap de acolo. Doream să ajung într-un loc unde erau case, şi oameni care să iasă şi să privească şi poate să-şi amintească mai târziu.

N-am reuşit. Maşina poliţiei mă ajunse din urmă şi o voce aspră răcni:

— Trage la marginea drumului dacă nu vrei să fii împuşcat!

Am tras la marginea drumului şi-am pus frâna de mână. Am vârat revolverul la loc în buzunarul maşinii şi l-am închis. Maşina poliţiei se opri brusc înaintea aripilor din stânga maşinii mele. Un tip gras se dădu jos răcnind:

— Ce, nu mai recunoşti sirena poliţiei? Dă-te jos din maşină!

M-am dat jos şi am rămas în picioare în lumina lunii. Grasul avea o armă în mână.

— Arată-mi permisul de conducere! zberă el cu o voce ascuțită ca lama unui cuțit.

Am scos permisul de conducere și i l-am înmănat. Celălalt polițai din mașina se strecură afară din spatele volanului, se apropie de mine și îmi luă permisul. Îl luminează cu lanterna și îl citi:

— Îl cheamă Marlowe, zise el. Culmea, tipul e detectiv particular. Ce părere ai, Cooney?

— A, da? spuse Cooney. Atunci cred că n-am să am nevoie de asta. Își vârî arma în toc și îl încuie. Cred că mă pot ocupa ușor de el. Cred că sunt în stare.

— Mergea cu optzeci și cinci pe oră. A băut, nici vorbă.

— Vezi dacă miroase a băutură, zise Cooney.

Celălalt polițai se aplecă înainte cu un rânjet politicos.

— Aș dori să-ți miros răsuflarea, privatule.

L-am lăsat să-mi miroasă răsuflarea.

— Păi, zise el înțelept, nu-i chiar beat mort. Trebuie s-o recunosc.

— E o noapte răcoroasă pentru vară. Oferă-i băiatului o băutură, Dobbs.

— Bună idee, zise Dobbs. Se îndreaptă spre mașina lor și se întoarse cu o sticlă de un sfert de litru de whisky. O ridică în aer. Era plină pe trei sferturi. Nimeni nu bea serios pe aici. Îmi întinse sticla. Cu omagiile noastre, amice.

— Să zicem că n-am chef să beau, am răspuns.

— Să nu zici asta! răcni Cooney. Am putea crede că ai chef să fii tăbăcit bine.

Am luat sticla, am deșurubat dopul și-am mirosit-o. Lichidul dinăuntru mirosea a whisky. Doar whisky.

— Nu vă puteți folosi de manevra asta tot timpul, am spus.

— E opt și douăzeci și șapte de minute. Notează asta, Dobbs.

Dobbs se duse la mașina lor și scrisese ceva în foaia de raport. Am ridicat sticla și i-am spus lui Cooney:

— Inșiști să beau asta?

— Nu. Poate c-ai vrea să-ți danseze din buric.

Am ridicat sticla, mi-am blocat gâtulețul și mi-am umplut gura cu whisky. Cooney se repezi și îmi dădu un pumn în stomac. Am scuipat whiskyul și m-am aplecat cu respirația tăiată. Am dat drumul la sticlă.

M-am aplecat s-o iau și-am văzut genunchiul mare al lui Cooney ridicându-se în fața mea. M-am ferit, m-am îndreptat din spate și l-am pocnit în nas cu toată puterea de care dispuneam. Mâna stângă îi acoperi fața, scoase un urlet și mâna dreaptă i se repezi la tocul pistolului. Dobbs se repezi la mine din cealaltă parte și făcu o mișcare scurtă cu brațul. Băta lui mă lovi din spate peste genunchiul stâng, piciorul îmi paraliză și m-am prăbușit la pământ, scrâșnind din dinți și scuipând whisky.

Cooney își luă mâna de pe fața însângeraată.

— Dumnezeu! strigă el cu o voce groasă și oribilă. Sânge! Îmi curge sânge!

Răcni dement și se pregăti să-mi tragă una cu piciorul.

M-am rostogolit destul ca să nu mă lovească decât în umăr. M-a durut destul de rău și acolo. Dobbs se vârî între noi și spuse:

— Ajunge, Charley. Hai să nu exagerăm....

Cooney făcu trei pași înapoi, bălăbănindu-se, se așează pe scara mașinii poliției și își luă capul în mâini. Bâjbâi după o batistă și se șterse atent pe față.

— Doar un minut, spuse el prin batistă. Doar un minut, amice. Doar un minut și-atât...

— Calmează-te, spuse Dobbs. Ajunge. Nu încurca lucrurile.

Balansa băta încet pe lângă picior. Cooney se sculă de pe scara mașinii și înainta împleticindu-se. Dobbs întinse mâna și îl împinse înapoi cu un gest blând. Cooney încercă să-i îndepărteze mâna.

— Vreau sânge, mârâi el. Vreau neapărat să văd mult sânge!

— Nici vorbă, răspunse Dobbs tăios, Calmează-te. Am obținut ce doream.

Cooney se întoarse și se îndreptă spre cealaltă parte a mașinii lor. Se sprijini de mașină, bombănind prin batistă. Dobbs îmi spuse:

— În picioare, amice.

M-am sculat și mi-am frecat dosul genunchiului. Nervul din picior zvâcnea ca o maimuță nebună,

— Intră în mașină, zise Dobbs. În mașina noastră.

M-am dus și m-am suit în mașina poliției.

— Condu cealaltă mașină, Charley, zise Dobbs.

— Am s-o fac ferfeniță! răcni Cooney.

Dobbs ridică sticla de whisky de pe jos, o aruncă peste gard și se strecură alături de mine în mașină. Apăsă pe accelerator.

— Asta are să te coste. N-ar fi trebuit să-l lovești.

— Și de ce nu?

— E un om cumsecade, zise Dobbs. Puțin cam violent.

— Dar n-are haz, am răspuns. N-are deloc haz.

— Păstrează asta pentru tine. Mașina poliției începu să se miște. Ai să-i rănești amorul propriu.

Cooney se trânti în Chryslerul meu, porni motorul și ambreie de parcă ar fi dorit să distrugă mașina. Dobbs ocoli ușor mașina mea și o luă spre nord de-a lungul curții fabricii de cărămizi.

— Are să-ți placă noua noastră închisoare, zise el.

— Pe ce motiv sunt arestat?

Reflectă o clipă, conducând ușor mașina c-o mână și uitându-se în oglinda retrovizoare să se asigure că Cooney ne urma.

— Exces de viteză. Opunere la arest. A.B.R. Cum spunem noi, adică

„a băut rău”.

— Ce se întâmplă cu lovitura în stomac, piciorul tras în umăr, faptul c-am fost silit să beau alcool sub amenințarea cu bătaia, apoi amenințat cu o armă și lovit c-o bâtă în timp ce eram dezarmat? Nu poți să folosești nimic din astea în raport?

— Nu-ți bate capul, zise el plictisit. Nu-ți închipui că asta a fost ideea mea de-a mă distra?

— Am crezut c-au curățat orașul, am spus. Am crezut că s-au îngrijit ca oamenii cumsecade să se poată plimba noaptea fără să poarte o vestă împotriva gloanțelor.

— S-a mai curățat, dar nu-l vor nici prea curat. Asta ar putea îndepărta afacerile necinstite.

— Nu pomeni de asta, i-am răspuns. Riști să-ți pierzi cartea de membru în sindicatul poliției.

— Să-i ia dracu, spuse el și râse. În două săptămâni intru în armată.

Întreaga întâmplare se încheiase pentru el. Nu însemna nimic. A luat-o drept ceva normal. Nici măcar nu-i părea rău.

Locul cu celule era aproape nou. Zidurile de oțel, ca și ușa vopsite într-un gri de crucișător, erau pline de urme proaspete de tutun mestecat, ce desfigura ici și colo aspectul nou al stabilimentului. Becul de deasupra era vârât în tavan și apărat de un panou de sticlă groasă și givrată. De o parte a celulei se aflau două paturi suprapuse, și un tip sforăia în cel de deasupra, învelit într-o pătură cenușiu-închisă. Întrucât dormea la o oră atât de devreme și nu putea a whisky, ca și alegerea patului de deasupra pentru a nu-mi fi în cale, m-au făcut să cred că aveam de-a face cu un client închis acolo demult.

M-am așezat pe patul de dedesubt. Mă cercetaseră de arme, dar nu mi goliseră buzunarele. Am scos o țigară și mi-am frecat umflătura fierbinte din dosul genunchiului. Durerea radie până la gleznă. Whiskyul pe care îl scuipasem pe fața hainei mirosea a stătut. Am ridicat haina și-am suflat fum de tutun în ea. Fumul pluti în jurul pătratului de sticlă luminată din tavan, închisoarea părea foarte tăcută. O femeie urlă undeva, foarte departe, în altă aripă a închisorii. Locul unde mă aflam era tăcut ca o biserică.

Femeia continuă să urle, indiferent unde se găsea. Urletul ei avea un sunet ascuțit, subțire, ireal, ca urletul coioților la lumina lunii, deși îi lipsea nota de bocet a coioților. După o vreme, urletul încetă.

Între timp, am fumat două țigări și-am pus mucurile în mica toaletă din colț. Omul din patul de deasupra continuă să sforăie. Nu-i puteam vedea decât părul uleios ce-i ieșea de sub pătură. Dormea pe burtă. Dormea dus. Era grozav.

M-am așezat din nou pe pat. Era făcut din niște plăci de oțel, acoperite de o saltea subțire și tare. Două cearceafuri de un cenușiu închis stăteau împăturite frumos pe el. Ce închisoare nostimă! Se afla la etajul al doisprezecelea al noii primării. Era o primărie foarte nostimă. Bay City era un oraș foarte nostim. Oamenii de acolo aveau această impresie. Dacă aș fi locuit și eu acolo, aș fi crezut și eu la fel. M-aș fi uitat la golful albastru și splendid, la faleză, la clubul de yacht, la străzile liniștite, la casele vechi, melancolice, sub pomi, la casele noi cu peluze de un verde viu, cu garduri de plasă și cu puieti în fața aleii de la garaj. Cunoșteam o fată care locuia pe Strada 25. Era o stradă nostimă. Era o fată nostimă. Îi plăcea Bay City.

Nu s-ar fi gândit niciodată la mahalalele de negri și de mexicani care se întindeau la sud de jalnicele regiuni ale traficului feroviar interurban. Și nici la bombele de prin port, la sud de faleză, la sălile de dans oribile și puțind a sudoare de pe marginea șoselei, la localurile unde se fuma marijuana, la fețele înguste și șirete ce spionau pe deasupra ziarelor în holurile mult prea liniștite ale hotelurilor, la hoții de buzunare, escrocii, pușlamalele, derbedeii care atacau bețivii,

la peștii și cocotele masculine de pe promenada pavată cu lemn.

M-am apropiat de ușă. Vizavi nu se vedea nici o mișcare. Luminile de pe coridor ardeau slab iar celulele erau învăluite în tăcere. Afacerile de la închisoare mergeau foarte prost.

M-am uitat la ceas. Nouă și cincizeci și patru de minute. Venise vremea să merg acasă, să-mi pun papucii și să joc o partidă de șah. Venise vremea să beau ceva rece și să fumez o pipă calmă și îndelungată. Venise vremea să stau cu picioarele în sus și să nu mă gândesc la nimic. Venise vremea să încep să casc peste revista pe care o citeam. Venise vremea să fiu o ființă omenească, un proprietar de casă, un om care nu avea altceva de făcut decât să se odihnească, să respire aerul nopții și să-și liniștească creierii pentru a doua zi.

Un bărbat într-o uniformă gri-albastră de închisoare înainta pe coridorul dintre celule, citind numerele de pe uși. Se opri în fața celei mele, descuie ușa și mă privi dur, cu expresia pe care sunt convinși că trebuie s-o poarte veșnic, veșnic, veșnic. Sunt polițai, frate, sunt dur, ai grijă ce faci, frate, sau te tăbăcesc de-ai să te târăști pe mâini și pe genunchi, frate, așa că dă-i drumul și spune-ne adevărul, frate, hai, să nu uităm că suntem brutali, că suntem polițai și că facem ce vrem cu golani ca tine.

— Afară! spuse el.

Am ieșit din celulă, iar el a încuiat-o la loc, mi-a făcut semn cu degetul mare să-l urmez și-am pornit-o spre o ușă lată de oțel pe care a descuiat-o, de care am trecut, pe care a încuiat-o la loc, în timp ce cheile scoteau un clinchet plăcut de inelul de oțel. După o vreme, am intrat printr-o altă ușă de oțel, vopsită să pară de lemn pe dinafară și într-un gri de crucișător pe dinăuntru.

Degarmo stătea la birou, discutând cu sergentul de gardă. Își întoarse spre mine ochii lui de un albastru metalic și spuse:

— Cum o duci?

— Bine.

— Cum îți place închisoarea noastră?

— Îmi place mult.

— Căpitanul Webber vrea să-ți vorbească.

— Mi-ar face plăcere.

— Nu știi și alte cuvinte în afară de „plăcere”?

— Nu acum. Și nu aici.

— Șchiopătezi puțin. Te-ai împiedicat de ceva?

— Mda. M-am împiedicat de-o bâță de polițist. A sărit și m-a lovit în dosul genunchiului stâng.

— Ce păcat, zise Degarmo inexpressiv. Ia-ți lucrurile de la biroul de primire.

— Le-am luat, căci nu le-am dat niciodată.

— Atunci e bine.

— Firește, am spus. E bine.

Sergentul de serviciu își înălță capul cu păr des și încălțit și ne privi lung.

— Ar trebui să vezi năsucul lui Cooney. Dacă vrei să vezi ceva plăcut. I s-a întins pe față ca marmelada pe pâine.

— Ce s-a întâmplat? zise Degarmo distrat. A fost într-o încăierare?

— N-am de unde să știu, răspunse sergentul de serviciu. Poate că a fost aceeași bătă care a sărit și l-a pocnit și pe el.

— Pentru un sergent de serviciu trăncănești prea mult, spuse Degarmo.

— Un sergent de serviciu trăncănește întotdeauna prea mult, la dracu!, spuse sergentul de serviciu. D-asta nu-i locotenent în secția de crime.

— Vezi cum suntem noi aici? zise Degarmo. O familie mare și fericită.

— Cu zâmbete mari pe față, zise sergentul de serviciu, cu brațele larg deschise în semn de bun-venit și cu câte un bolovan în fiecare mână.

Degarmo îmi făcu semn cu capul și-am ieșit din încăpere.

Căpitanul Webber își împinse peste birou nasul ascuțit și strâmb spre mine și spuse:

— Ia loc.

Am luat loc în fotoliul de lemn cu spătar rotund și mi-am mutat piciorul stâng de la marginea tăioasă a scaunului. Era un birou larg, ordonat, într-un colț al clădirii. Degarmo stătea la capătul biroului cu picioarele încrucișate, frecându-și călcâiul și uitându-se pe fereastră.

— Ți-ai făcut cu mâna dumată, continuă Webber. Mergeai cu optzeci și cinci pe oră într-o zonă rezidențială și-ai încercat să te sustragi poliției care ți-a semnalat cu sirena și cu farul să te oprești. Ai folosit un limbaj insultător și-ai lovit un polițist în față.

N-am spus nimic. Webber luă un chibrit de pe birou, îl rupse în două și aruncă bucățelele peste umăr.

— Sau mint, ca de obicei? mă întrebă el.

— N-am citit raportul poliției, am răspuns. Mergeam probabil cu optzeci și cinci pe oră într-o zonă rezidențială sau, oricum, în oraș. Mașina poliției era parcată în fața unei case pe care o vizitasem. M-a urmărit când am plecat și n-am știut pe atunci că era o mașină a poliției. N-avea nici un motiv întemeiat să mă urmărească și nu mi-a plăcut manevra lor. Am condus mai repede, dar n-am încercat decât să ajung într-o parte mai bine luminată a orașului.

Degarmo își mută privirea ca să se uite la mine fix, posomorât și inexpressiv. Webber scrâșni din dinți nerăbdător. Spuse:

— După ce ți-ai dat seama că era o mașină a poliției, ai făcut stânga împrejur în mijlocul străzii și-ai încercat din nou să scapi. E adevărat?

— E adevărat, am spus. Va trebui să vorbim foarte cinstit pentru a explica ce s-a petrecut.

— Nu mă tem de o discuție scurtă și onestă, spuse Webber. Am obiceiul să mă specializez în astfel de discuții deschise.

— Polițaii care m-au arestat erau parcați în fața casei unde locuiește soția lui George Talley. Erau acolo încă dinaintea sosirii mele. George Talley e un fost detectiv particular din oraș. Voiam să-l văd. Degarmo știe de ce voiam să-l văd.

Degarmo scoase un chibrit din buzunar și începu să-i sugă liniștit capul. Dădu afirmativ din cap, fără să-și schimbe expresia. Webber nu-l privi.

— Ești un om prost Degarmo, am spus. Tot ce faci e prostesc și făcut prostesc. Când te-ai legat de mine ieri în fața casei lui Almore ai făcut pe nebunul când nu exista nici un motiv să faci pe nebunul. M-ai făcut să fiu curios când nu exista nimic să mă facă să fiu curios. A trebuit să faci și aluzii ca să-mi arăți cum îmi puteam satisface curiozitatea dacă asta devenea un lucru important. Pentru a-ți apăra prietenii n-aveai

decât să-ți ții gura până când acționam. N-aș fi acționat de loc, și ai fi fost scutit de aceste neplăceri.

— Ce dracu are asta de-a face cu faptul c-ai fost arestat la numărul 1200 pe Westmore Street? zise Webber.

— Are de-a face cu cazul Almore, am răspuns. George Talley s-a ocupat de cazul Almore, până când a fost arestat și acuzat că era beat la volan.

— Păi eu nu m-am ocupat niciodată de cazul Almore! se răsti Webber. Și nici nu știu care l-a înjunghiat primul pe Iuliu Cezar. Vino la obiect, te rog.

— Vin la obiect. Degarmo cunoaște cazul Almore și nu-i place să discute despre el. Până și băieții din mașina poliției știu de el. Cooney și Dobbs n-au nici un motiv să mă urmărească, afară de cazul că o vizitasem pe soția unui om care se ocupase de cazul Almore. Nu mergeam cu optzeci și cinci de kilometri pe oră când a început să mă urmărească. Am încercat să scap de ei pentru că mi-a trecut prin minte că aveau să mă bată fiindcă fusesem la Talley acasă. Degarmo m-a făcut să mă gândesc la asta...

Webber se uită brusc la Degarmo. Ochii duri și albaștri ai lui Degarmo se uitau la peretele din fața lui.

— Și nu l-am lovit pe Cooney peste nas, am spus, decât după ce m-a forțat să beau whisky iar apoi m-a pocnit în stomac în timp ce-l beam, ca să se verse pe haină și să miros a băutură. Asta nu-i prima oară când auzi de manevra lor, nu-i așa?

Webber rupse un alt chibrit. Se lăsă pe spate și se uită la încheieturile mici și încordate ale mâinilor. Apoi îl privi din nou pe Degarmo și spuse:

— Dacă ai să ajungi vreodată șeful poliției, poate mă ții și pe mine la curent cu ce faci.

— La naiba, detectivul ăsta nu s-a ales decât cu câteva zgârieturi. Am glumit un pic cu el. Dacă nu știe să aprecieze o glumă...

— Tu le-ai spus lui Cooney și Dobbs să meargă acolo? întrebă Webber.

— Păi, da, e adevărat, zise Degarmo. Nu văd de ce trebuie să ne batem capul cu acești tipi curioși care vin aici ca să răscrolească gunoiul, să-și justifice ocupația și să escrocheze doi fraieri bătrâni de o groază de bani. Tipii de genul ăsta merită o lecție bună.

— Asta-i deci părerea ta? întrebă Webber.

— Asta-i părerea mea!, răspunse Degarmo.

— Mă întreb de ce-au nevoie oamenii ca tine, zise Webber. În acest moment cred că ai nevoie de puțin aer curat. Vrei să iei puțin aer curat, locotenente?

Degarmo deschise gura încet.

— Vreți să spuneți să mă car?

Webber se aplecă înainte și bărbia lui ascuțită și mică păru să taie aerul ca pupa unui crucișător.

— Vrei să fii așa de amabil?

Degarmo se sculă lent, cu pete roșii în obraji. Își lăsă o mână grea pe birou și se uită la Webber. Urmă un moment de tăcere încordată. Spuse:

— În regulă, domnule căpitan. Dar vă înșelați...

Webber nu-i răspunse. Degarmo se îndreptă spre ușă și ieși.

Webber așteptă ca ușa să se închidă înainte de-a vorbi din nou.

— Pretinzi că poți să faci legătura între afacerea Almore de acum un an și jumătate și împușcarea lui Lavery la el acasă, azi? Ori e doar un paravan de minciuni fiindcă știi foarte bine că soția lui Kingsley l-a împușcat pe Lavery?

— Cazul a fost legat de Lavery încă dinainte de-a fi împușcat. Într-un fel cam ciudat, poate doar superficial. Dar destul ca să te pună pe gânduri.

— Am studiat acest caz ceva mai serios decât îți închipui, spuse Webber cu răceală. N-am avut niciodată nimic de-a face direct cu moartea soției lui Almore și nici măcar nu eram șeful detectivilor pe vremea aceea. Dacă nu l-ai cunoscut pe Almore mai înainte de ieri dimineață, sunt convins c-ai auzit multe despre el de atunci.

I-am povestit exact tot ce auzisem atât de la domnișoara Fromsett cât și de la soții Grayson.

— Atunci crezi că Lavery s-ar fi putut să-l fi șantajat pe doctorul Almore? mă întrebă el când am încheiat. Și că treaba asta e legată de moartea lui?

— Nu-i decât o posibilitate. Nu mi-aș face meseria dacă aș ignora-o. Legăturile care există, dacă există, între Lavery și Almore, s-ar putea să fi fost adânci și primejdioase, sau simple relații, sau chiar și mai puțin. Din câte știu sigur, e cu puțință să nu-și fi adresat cuvântul niciodată. Dar dacă n-a existat nimic ciudat în cazul Almore, de ce să fii atât de brutal cu cineva care arată interes față de el? S-ar putea să fie doar o coincidență că George Talley a fost arestat pentru beție la volan tocmai când începuse să se ocupe de caz. S-ar putea să fie doar o coincidență că Almore a chemat un polițai pentru că m-am uitat îndelung la casa lui și că Lavery a fost împușcat mai înainte să am șansa să discut din nou cu el. Dar nu-i o coincidență că cei doi polițiști supravegheau casa lui Talley astă-seară, dispuși și capabili să-mi producă neplăceri dacă mă duceam acolo.

— Cred că ai dreptate, spuse Webber. N-am terminat anchetarea aceluia incident. Vrei să faci o plângere?

— Viața-i prea scurtă ca să scriu plângeri împotriva polițiștilor.

S-a crispat puțin.

— Atunci să uităm ce s-a întâmplat și să trecem totul pe seama unei lecții, spuse el. Și, din câte am înțeles, nici măcar n-ai fost acuzat oficial, așa că ești liber să pleci când vrei. În locul tău, l-aș lăsa pe căpitanul Webber să se ocupe de cazul Lavery și de orice legătură, fie ea cât de îndepărtată, pe care ar putea s-o aibă cu cazul Almore.

— Ca și de orice legătură, fie ea cât de îndepărtată, pe care s-ar putea s-o aibă cu o femeie numită Muriel Chess, care a fost găsită ieri înecată într-un lac de munte lângă Puma Point?

— Crezi că există o astfel de legătură? Întrebă el și ridică din sprâncene.

— S-ar putea să n-o cunoști sub numele de Muriel Chess. Presupunând c-ai cunoscut-o, s-ar fi putut s-o fi întâlnit sub numele de Mildred Haviland, fosta infirmieră a doctorului Almore. Cea care a dus-o la culcare pe doamna Almore în noaptea când a fost găsită moartă în garaj și care, presupunând că au existat dovezi compromițătoare, ar fi fost în măsură să le știe și să fie mituită ori forțată să plece din oraș curând după eveniment.

Webber luă două chibrituri și le rupse. Ochii lui mici și tăioși erau ațintiți asupra mea.

— În acel moment, am continuat, dai de o coincidență fundamentală, singura pe care sunt dispus s-o recunosc în această afacere. Mildred Haviland a întâlnit un om numit Bill Chess la un bar din Riverside și, pentru motive cunoscute doar de ea, s-a căsătorit cu el și s-a dus să trăiască împreună la Little Fawn Lake. Iar Little Fawn Lake e proprietatea unui om a cărui nevastă fusese intimă cu Lavery, cel care a descoperit cadavrul doamnei Almore. Asta-i, după mine, o coincidență adevărată. Nu poate fi nimic altceva, ci doar o coincidență de bază, fundamentală. Tot restul decurge din ea.

Webber se sculă de la birou, se apropie de vasul cu apă rece și bău două pahare. Strânse în mână paharul de carton, îl făcu ghemotoc și-l aruncă într-un coș maron de metal de sub rezervorul cu apă rece. Se apropie de fereastră și rămase în picioare, uitându-se la golf. Asta avea loc mai înainte de măsurile de camuflaj și în golful cu iahturi se vedeau o mulțime de lumini.

Se înapoie încet la birou și își reluă locul. Începu să se scarpine în nas. Era pe cale să ia o hotărâre. Vorbi lent:

— Nu văd ce sens are să faci legătura între ceva care s-a petrecut acum și o întâmplare de acum un an și jumătate.

— În regulă, atunci, am spus. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Trebuie să plec.

— Te doare rău piciorul? mă întrebă el când m-am aplecat să-l frec.

— Destul de rău, dar are să-mi treacă.

— Activitatea poliției, spuse el aproape blând, ridică mari probleme. Seamănă mult cu politica. Are nevoie de oameni cu cele mai înalte

principii, dar nu oferă nimic care să atragă astfel de oameni. Așa că trebuie să lucrăm cu cei pe care îi găsim și avem tot felul de necazuri.

— Știu asta, i-am răspuns. Am știut-o întotdeauna. Nu port ranchiună nimănui. Noapte bună, căpitane Webber.

— Stai o clipă, spuse el. Ia loc o clipă. Dacă vrei să vâri și afacerea Almore în moartea lui Lavery, hai să punem cărțile pe masă și să vedem ce-avem.

— Era vremea ca cineva să facă asta, am spus, și m-am așezat din nou.

— Îmi închipui că unii oameni cred că suntem niște șnapani, spuse Webber calm. Presupun că-și închipuie că dacă cineva își omoară soția, mă caută la telefon și-mi spune: „Salut, căpitane, am un cadavru în camera de toate zilele și îmi stă în cale. Și mai am și cinci sute de dolari la îndemână”. Iar eu îi răspund: „Perfect. Stai pe loc până vin c-o pătură.”

— Nu-i chiar așa de rău, am răspuns.

— Ce voiai să discuți cu Talley când te-ai dus aseară să-l vezi?

— Știa ceva în legătură cu moartea lui Florence Almore. Părinții ei l-au angajat ca să continue investigația, deși el nu le-a spus niciodată ce anume știa.

— Și-ai crezut c-are să-ți spună ție? mă întrebă Webber sarcastic.

— Merita în orice caz să încerc.

— Este de asemenea posibil să te fi purtat brutal cu Degarmo fiindcă și el s-a purtat brutal cu tine.

— S-ar putea să fie oarecum adevărat.

— Talley era un șantajist de mâna a doua, spuse Webber disprețuitor. A încercat asta de mai multe ori. Orice mijloc de-a ne scăpa de el era justificat. Așa c-am să-ți spun eu ce știa. Avea un pantof de seară pe care îl luase din piciorul lui Florence Almore.

— Un pantof de seară?

Zâmbi discret.

— Exact, un pantof de seară. Era un pantof de seară verde, de catifea, cu mici pietre prețioase pe toc. Era făcut de comandă de către un tip din Hollywood, specializat în pantofi de scenă și alte lucruri de genul ăsta. Întreabă-mă de ce era important pantoful.

— De ce era important pantoful, domnule căpitan?

— Florence avea două perechi, identice comandate în același timp. Se pare că nu-i ceva neobișnuit. În cazul când un pantof se strică sau un bețiv te calcă pe picior... Se opri și zâmbi vag. Se pare că o pereche n-a fost purtată niciodată.

— Cred c-am început să-mi dau seama despre ce e vorba, am răspuns.

Se aplecă pe spate și bătu în brațele fotoliului. Aștepta.

— Aleea care duce de la intrarea laterală a casei la garaj e din beton nefinisat, am spus. Foarte nefinisat. Să presupunem că Florence n-a intrat în casă pe picioarele ei, ci a fost dusă pe sus. Și să mai presupunem că cel care a dus-o pe sus i-a pus pantofii în picioare și-a folosit unul care n-a fost purtat niciodată.

— Ei și?

— Și să mai presupunem că Talley a observat asta în timp ce Lavery telefona doctorului care era plecat să-și facă vizitele. Așa c-a luat

pantoful nepurtat, considerându-l o dovadă că Florence Almore a fost asasinată.

Webber dădu afirmativ din cap.

— Ar fi constituit o dovadă dacă l-ar fi lăsat pe loc ca să-l găsească poliția. După ce l-a luat, era doar o dovadă ca Talley era o canalie.

— S-a făcut o analiză a monoxidului de carbon din sângele ei?

Își puse mâinile pe birou și le privi.

— Da. Și-a fost monoxid de carbon. De asemenea, polițiștii care au anchetat cazul s-au declarat mulțumiți de aparențe. N-a existat nici un semn de violență. S-au declarat mulțumiți că doctorul Almore nu-și omorâse soția. Poate că s-au înșelat. Am sentimentul că ancheta a fost cam superficială.

— Cine a condus ancheta?

— Cred că știi răspunsul la întrebare.

— Când a sosit poliția nimeni n-a băgat de seamă că lipsea un pantof?

— Când a sosit poliția nu lipsea nici un pantof. Trebuie să-ți amintești că doctorul Almore se întorsese acasă, ca urmare a telefonului dat de Lavery, mai înainte de sosirea poliției. Tot ce știm despre pantoful lipsă e de la Talley. S-ar fi putut să fi luat pantoful nepurtat din casă. Ușa laterală nu era încuiată. Servitoarele dormeau. Obiecția la această presupunere e că n-avea de unde să știe că există un pantof nepurtat pe care să-l ia. Îl cred totuși capabil de-așa ceva. Era un ticălos șiret și băgăcios. Dar mi-e greu să-l acuz că știa tot.

Am rămas uitându-ne unul la altul și reflectând la cele spuse.

— Afară de cazul, spuse Webber încet, că acea infirmieră a lui Almore a fost complice cu Talley în planul de-al șantaja pe doctor. E posibil. Există lucruri care pledează în favoarea acestei teorii. Există însă și mai multe împotriva ei. Ce te face să afirmi că femeia care s-a înecat în lacul de pe munte ar fi această infirmieră?

— Două motive, fiecare neconvingător dacă e luat separat, dar extrem de convingătoare împreună. Un tip brutal care arată și se comportă ca Degarmo a mers acolo acum câteva săptămâni ca să arate o poză a lui Mildred Haviland care semăna cu Muriel Chess. Avea părul diferit, ca și sprâncenele, dar exista o asemănare destul de mare. Nimeni nu i-a dat prea mult ajutor, își spunea De Soto și-a afirmat că-i un polițist din Los Angeles. Nu există nici un polițist la Los Angeles numit De Soto. Când Muriel Chess a auzit de asta, a părut speriată. C-avem de-a face cu Degarmo e ușor de stabilit. Cel de-al doilea motiv e un lăncuț de gleznă făcut din aur, cu o inimioară pe el, găsit ascuns într-o cutie cu zahăr pudră în cabina lui Bill Chess. A fost găsit după moartea lui Muriel Chess, după ce soțul ei a fost arestat. Pe spatele inimioarei era gravat: „Al, lui Mildred. 28 iunie, 1938. Cu toată dragostea”.

— S-ar putea să fie un alt Al și o altă Muriel, spuse Webber.
— Nu ești convins de asta, domnule căpitan.
Se aplecă înainte și făcu o gaură în aer cu degetul mare.
— Ce-ți propui să dovedești cu toate astea, în fond?
— Îmi propun să dovedesc că soția lui Kingsley nu l-a împușcat pe Lavery. Că moartea lui e legată de cazul Almore. Și de Mildred Haviland. Și, posibil, de doctorul Almore. Vreau să dovedesc că soția lui Kingsley a dispărut din cauză că s-a întâmplat ceva care a speriat-o îngrozitor și că s-ar putea să aibă sau nu informații culpabile, dar că n-a omorât pe nimeni. Dacă reușesc să dovedesc asta, mi s-au promis cinci sute de dolari. Cred că e legal să încerc.

— Firește că e, spuse Webber și dădu din cap. Și sunt omul care are să te ajute, dacă găsesc un motiv ca s-o fac. N-am dat încă de doamna Kingsley, dar n-a trecut prea mult timp. Însă nu te pot ajuta să dai vina pe unul din băieții mei.

— Te-am auzit spunându-i Al lui Degarmo. Eu însă mă gândeam la Almore. Îl cheamă Albert.

Webber se uită la degetul mare.

— N-a fost niciodată căsătorit cu ea, răspunse el calm. Degarmo a fost. Pot să te încredințez că i-a făcut zile fripte. Unele din lucrurile rele pe care le face se datoresc căsătoriei cu ea.

N-am spus un cuvânt. După o clipă am zis:

— Încep să înțeleg lucruri de a căror existență n-am știut. Ce fel de femeie era?

— Deșteaptă, abilă și depravată. Știa cum să se poarte cu bărbații. Știa cum să-și facă toanele cu ei. Degarmo e în stare să te omoare dacă spui ceva urât despre ea chiar și acum. Femeia a divorțat, dar amorul nu s-a terminat pentru el.

— Degarmo știe c-a murit?

Webber rămase liniștit multă vreme înainte de a-mi răspunde.

— Degarmo n-a pomenit nimic de asta. Dar ce avea să facă dacă era aceeași femeie?

— Dar n-a găsit-o el în lacul de pe munte, din câte știu.

M-am sculat și m-am aplecat peste biroul lui.

— Ascultă, domnule căpitan, nu glumești cu mine, nu-i așa?

— Nu. Cătuși de puțin. Așa sunt unii bărbați, și unele femei reușesc să-și facă mendrele cu ei. Dacă îți închipui că Degarmo s-a dus sus la lac ca s-o caute fiindcă voia să-i facă rău, atunci să știi că bați câmpii.

— Nu m-am gândit la asta. Ar fi fost cu puțință cu condiția ca Degarmo să fi cunoscut regiunea foarte bine. Criminalul cunoștea regiunea bine.

— Ține aceste lucruri între noi, zise el. Aș dori să rămână confidențiale.

Am dat din cap, dar nu i-am promis. I-am spus noapte bună și-am

plecat. M-a urmărit cu privirea când am ieșit din cameră. Părea jignit și trist.

Chryslerul se afla în parcajul poliției alături de clădire, cu cheia în contact și cu aripile intacte. Cooney nu-și ținuse promisiunea. Am plecat înapoi la Hollywood și m-am dus la apartamentul meu din blocul Bristol. Era târziu, aproape de miezul nopții.

Holul verde și ivoriu era tăcut, cu excepția unui telefon care suna într-una din odăi. Suna insistent și tot mai tare în timp ce mă apropiam de ușă. Am descuiat. Era telefonul meu.

Am traversat camera în beznă până la telefonul care se afla pe marginea biroului de stejar de lângă perete. Trebuie să fi sunat de cel puțin zece ori până să apuc să răspund.

Am ridicat receptorul și-am răspuns. La telefon era Derace Kingsley.

Vocea îi părea încordată, fragilă și obosită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde dracu ai fost? se răsti el. Încerc de ore să dau de dumneata.

— În regulă. Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a telefonat.

Am strâns telefonul în mână, am tras aer în piept și l-am lăsat să iasă foarte încet.

— Continuăți, am spus.

— Nu sunt departe de dumneata. Am să fiu acolo în cinci sau șase minute. Pregătește-te de plecare. Apoi închise telefonul.

Am rămas pe loc cu telefonul în aer la jumătatea distanței dintre ureche și aparat. Apoi l-am pus la loc foarte încet și m-am uitat la mâna care îl ținuse. Era încă deschisă, dar țeapănă, ca și cum ar fi ținut încă aparatul.

La miezul nopții am auzit o bătaie discretă în ușă. M-am dus și-am deschis. Kingsley părea mare cât un cal, îmbrăcat într-un palton bej de sport; în jurul gâtului avea un fular verde și galben, vârat sub gulerul ridicat neglijent. Purta trasă peste frunte, o pălărie maron închis, de sub borul căreia ochii lui semănau cu ai unui animal bolnav.

Domnișoara Fromsett îl întovărășea. Purta pantaloni, sandale și un palton verde-închis. Era fără pălărie și părul ei avea un luciu bizar. În urechi îi atârnav cercei făcuți dintr-o pereche de mici gardenii artificiale, una peste alta, câte două în fiecare ureche. „*Gillerlain regal, Șampania Parfumurilor*” pătrunse în cameră o dată cu ea.

Am închis ușa și le-am făcut semn să ia loc. Am spus:

— O băutură are s-ajute probabil.

Domnișoara Fromsett se așează într-un fotoliu. Își încrucișa picioarele și se uită după țigări. Găsi una și o aprinse cu o mișcare largă și pretențioasă, apoi zâmbi trist unui colț din tavan.

Kingsley rămase nemișcat în mijlocul odăii încercând să-și muște bărbia. M-am dus în bucătărioară și-am amestecat trei băuturi. Le-am adus în cameră și le-am dat. Am luat-o pe-a mea lângă masa de șah.

— Ce-ai mai făcut și ce-ai pățit la picior? Întrebă Kingsley.

— M-a bușit un polițai. Un cadou al Secției de Poliție din Bay City. E un tratament pe care ți-l servesc regulat acolo. Cât despre unde am fost... am fost la închisoare pentru condus în stare de ebrietate. Și după expresia de pe fața dumneavoastră, cred c-am să mă întorc acolo în curând.

— Habar n-am despre ce vorbești, mă repezi el. N-am nici cea mai vagă idee. Nu-i momentul să glumim.

— Perfect. Să lăsăm gluma. Ce-ați auzit, și unde se află?

Se așează pe scaun cu paharul în mână; își încorda degetele de la mână dreaptă, apoi o vâri în palton. O scoase ținând în ea un plic, un plic lung.

— Va trebui să-i duci asta, spuse el. Cinci sute de dolari. Voia mai mult, dar n-am reușit să strâng decât atât. Am încasat un cec de la un club de noapte. N-a fost prea ușor. Trebuie să plece din oraș.

— Din ce oraș?

— De undeva din Bay City. Nu știu precis. Are să te întâlnească la un restaurant numit „Salonul Păunului”, pe Arguello Boulevard, pe Strada 8, sau prin apropiere.

M-am uitat la domnișoara Fromsett. Privea colțul tavanului, de parcă n-ar fi venit decât de formă.

Kingsley îmi aruncă plicul care căzu pe masa de șah. M-am uitat înăuntru. Era plin de bani, evident. Partea asta a poveștii era ușor de crezut. Am lăsat plicul pe masa lucioasă, intarsiată în pătrate cafenii și

bronz-deschis.

— De ce nu-și încasează un cec personal? am întrebat. Orice hotel i l-ar onora. Multe i-ar avansa chiar bani. Contul ei la bancă e blocat sau ce s-a întâmplat?

— Nu-ți permit să vorbești așa, spuse Kingsley furios. Are neplăceri. Nu știi ce fel de neplăceri. Afară de cazul c-a fost emis un ordin de arestare. E adevărat?

I-am răspuns că nu știam. N-avusesem prea mult timp la îndemână ca să ascult transmisiile prin radio ale poliției.

— N-are să riște să încaseze un cec, spuse Kingsley. Mai înainte nu era o problemă. Dar acum e o problemă.

Își ridică încet privirea spre mine și mă fixă cu o expresie complet goală.

— În regulă, nu merită să încercăm să înțelegem ce se întâmplă atunci când nu-i nimic de înțeles. Așadar, e la Bay City? Ați vorbit cu ea?

— Nu. Domnișoara Fromsett a vorbit cu ea. Crystal a telefonat la birou. Era după orele de birou și polițaiul ăla, de la plajă, căpitanul Webber, se afla la mine. Firește, domnișoara Fromsett n-a vrut ca soția mea să vorbească cu mine în acel moment. I-a cerut să telefoneze din nou. N-a lăsat numărul de telefon unde putea fi chemată.

M-am uitat la domnișoara Fromsett care își coborî privirea din tavan și și-o fixă pe vârful capului meu. Ochii ei nu spuneau nimic. Erau ca niște perdele trase. Kingsley continuă:

— N-am vrut să vorbesc cu ea. Iar ea n-a vrut să vorbească cu mine. Nu vreau s-o văd. Cred că nu mai există nici o îndoială că ea l-a împușcat pe Lavery. Webber părea foarte sigur de asta.

— Nu înseamnă nimic, am răspuns. Una spune și alta gândește. Nu-mi place ideea că are poliția pe urmă. A trecut multă vreme de când lumea asculta convorbirile poliției la radio ca să se distreze. Așadar, a telefonat din nou. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Era aproape ora șase și jumătate, zise Kingsley. A trebuit să rămânem la birou și să așteptăm telefonul ei. Spune-i ce s-a întâmplat.

Întoarse capul spre secretară.

— Am răspuns la telefon în biroul domnului Kingsley, spuse domnișoara Fromsett. El se află alături, dar n-a vorbit. Soția lui mi-a spus să trimit banii la restaurantul cu Păunul și-a întrebat cine avea să-i aducă.

— Părea speriată?

— Cătuși de puțin. Complet calmă. Aș putea spune de un calm glacial. Și-a făcut toate socotelile. Și-a dat seama că persoana care i-ar aduce banii ar putea fi cineva pe care n-o cunoaște. Părea să-și dea seama că Derry, adică domnul Kingsley, n-avea să-i aducă el.

— N-ai decât să-i spui Derry, am zis. Am să-mi dau seama la cine te

referi.

— O să fie la „Salonul Păunului” timp de cincisprezece minute, după ora exactă, oră de oră. Mi-am imaginat că dumneata vei fi acela care să-i aducă banii. Va trebui să porți fularul lui Derry. L-am descris. Derry ține unele haine la birou și-am dat de el acolo. E foarte ușor de recunoscut.

Lucru foarte adevărat. Fularul era de un verde ca fasolea turnat peste un galben de gălbenuș de ou. La fel de ușor de recunoscut ca atunci când aș fi intrat în restaurant cu o roabă roșie, albă și albastră.

— Pentru cineva descreierat să comportă destul de bine.

— N-avem timp de pierdut, răspunse Kingsley iritat.

— Ați mai spus asta, i-am răspuns. Ce îndrăzneală din partea dumneavoastră să vă închipuiți c-am să accept să merg acolo cu niște bani s-o ajut să fugă, atunci când știu că o caută poliția.

Își încleșta mâna pe genunchi și își încleșta și fața într-un rânjel strâmb.

— Recunosc că e cam riscant. Ce ai totuși de gând?

— Ne face pe toți trei complici după săvârșirea crimei. Poate că nu va fi prea greu pentru soțul ei și secretară lui particulară ca să iasă basma curată, dar ce-am să pățesc eu n-are să semene cu visurile de vacanță ale nimănui.

— Am să te recompensez, spuse el. Și nu suntem complici dacă ea n-a săvârșit nici o crimă.

— Sunt gata să presupun asta. Altfel, nici n-aș discuta cu dumneavoastră. Iar, pe deasupra, dacă ajung la concluzia că ea a săvârșit crima, am s-o dau pe mâna poliției.

— N-are să discute cu dumneata, spuse el.

Am luat plicul și l-am vârât în buzunar.

— Are să discute dacă vrea banii. M-am uitat la ceasul de mână. Dacă plec imediat, aș putea ajunge acolo înainte de ora unu și un sfert. Trebuie s-o cunoască cu ochii închiși toți cei din restaurant, după atâtea ore. Asta e bine știut.

— Și-a vopsit părul șaten închis, spuse domnișoara Fromsett. Asta ar trebui să te ajute s-o identifiți.

— Nu mă ajuta decât să-mi închipui că nu-i decât o clientă nevinovată.

Mi-am terminat băutura și m-am sculat. Kingsley dădu pe gât paharul, se ridica, își scoase fularul de la gât și mi-l întinse.

— Ce-ați făcut ca să primesc vizita poliției la birou? m-a întrebat.

— Am folosit niște informații furnizate foarte amabil de domnișoara Fromsett. Iar asta a dus la căutarea unui tip numit Talley, care s-a ocupat de cazul Almore. Asta a dus la neplăceri. Poliția pândește casa.

— Talley era un detectiv angajat de soții Grayson, am adăugat, uitându-mă la femeia înaltă și brunetă. Poate că dumneata vei reuși

să-i explici despre ce e vorba. Nu mai contează, în orice caz. N-am timp de dat amănunte acum. Vreți să mă așteptați aici?

— Mergem la mine acasă și așteptăm acolo un telefon de la dumneata, spuse Kingsley, clătinând din cap.

Domnișoara Fromsett se ridică și căscă.

— Nu. Sunt prea obosită, Derry. Mă duc acasă să mă culc.

— Ai să vii cu mine, se răsti el. Trebuie să mă ajuți ca să nu înnebunesc.

— Unde locuiești, domnișoară Fromsett? am întrebat-o.

— La Bryson Tower, pe Sunset Place. Apartamentul 716. De ce întrebi?

Mă privi curioasă.

— S-ar putea să intru în legătură cu dumneata mai încolo.

Figura lui Kingsley arată foarte enervată, deși avea încă ochii unui animal bolnav. Mi-am trecut fularul în jurul gâtului și m-am dus în bucătărie ca să sting lumina. Când m-am întors, amândoi se aflau lângă ușă. Kingsley își pusese un braț în jurul umerilor ei. Părea foarte obosită și cam plictisită.

— Așadar, sper... începu el, apoi făcu un pas înainte și îmi întinse mâna. Ești un tip cumsecade, Marlowe.

— Cărați-vă, am spus. Cărați-vă! Cât mai departe de aici!

Mi-au aruncat o privire ciudată și-au plecat.

Am așteptat până am auzit liftul sosind și oprindu-se, ușile deschizându-se și închizându-se la loc, apoi zgomotul liftului care cobora. Am plecat și eu, am coborât scările până la parcajul din subsol și-am trezit din nou din somn Chryslerul.

„Salonul Păunului” era un local strâmt, alături de un magazin de cadouri în a cărui vitrină străluceau în lumina lămpilor mici animale de sticlă, plasate pe o tavă. „Păunul” avea o fațadă de cărămidă lucioasă și o lumină pala înconjura păunul de pe vitraliu montat în zid. Am ocolit un paravan chinezesc, m-am uitat de-a lungul barului, apoi m-am așezat la marginea unui separeu mic. Lumina era chihlimbarie, pielea scaunelor era de un roșu chinezesc iar mesele din separeu erau din plastic lustruit. Într-un separeu, patru soldați melancolici beau bere cu ochii cam sticloși și evident plictisiți. În fața lor, un grup de două fete și doi tipi îmbrăcați strident făceau mare tapaj. N-am văzut pe nimeni care să fi corespuns ideii pe care mi-o făcusem despre Crystal Kingsley.

Un chelner scofâlcit, cu ochii răi și fața ca un os supt puse un servetel cu un păun pe el, pe masa din fața mea și îmi servi un cocktail cu rom bacardi. L-am sorbit și m-am uitat la cadranul chihlimbării al ceasului de la bar. Tocmai trecuse de unu și jumătate.

Unul din tipii cu cele două fete se sculă brusc, se îndreptă spre ușă și ieși. Celălalt tip spuse:

— De ce l-ai insultat?

O voce ascuțită de fată răspunse:

— L-am insultat? Îmi place asta! Mi-a făcut avansuri!

Vocea tipului vorbi plină de reproș:

— Dar nu trebuia să-l insulti, nu-i așa?

Unul dintre soldați râse brusc și tare, apoi își șterse râsul de pe față cu o mână bronzată, și mai bău din bere. Mi-am frecat dosul genunchiului. Era fierbinte și se umflase, dar senzația de paralizie dispăruse.

Un băiat mexican, mic de statură, cu fața albă și ochi negri enormi intră cu ziarele de dimineață și se strecură pe lângă separeuri, încercând să vândă câteva, mai înainte ca barmanul să-l dea pe ușă afară. Am luat un ziar și m-am uitat să văd dacă erau cumva crime interesante. Nu erau.

L-am împăturit și mi-am ridicat privirea în timp ce o fată subțirică, cu păr șaten, îmbrăcată în pantaloni negri ca noaptea, o bluză galbenă și un palton gri apărură de undeva și trecu pe lângă separeu fără să mă privească. Am încercat să mă decid dacă fața ei îmi era familiară, sau doar un tip standard de frumusețe mlădioasă și cam dură pe care o văzusem de zeci de mii de ori. A ieșit pe ușa de la stradă, dând ocol paravanului. Peste două minute, băiețelul mexican se întoarse, aruncă o privire rapidă barmanului și se fofila până ajunsese înaintea mea.

— Dom'le, zise el, iar ochii lui mari străluciră de intenții poznașe. Îmi făcu un semn cu mâna să-l urmez și se strecură din nou afară.

Mi-am terminat băutura și l-am urmat. Fata în palton gri, bluză galbenă și pantaloni negri stătea înaintea magazinului de cadouri și se uita în vitrină. M-am dus și m-am instalat lângă ea.

Mă privi din nou. Avea o față albă și obosită. Părul îi pare mai întunecat decât șaten-închis. Își mută privirea și se adresează vitrinei.

— Dă-mi banii, te rog.

Respirația ei formă o mică pată de ceață pe vitrină.

— Trebuie să știi cine ești.

— Știi cine sunt, spuse ea încet. Câți bani ai adus?

— Cinci sute.

— Nu-i de ajuns. Nici pe departe. Dă-mi-i repede. Aștept de-o veșnicie ca să vină cineva cu ei.

— Unde putem discuta?

— N-am nimic de discutat. Dă-mi banii și ia-o în direcția opusă.

— Nu-i așa de simplu. Mi-am asumat un risc făcând asta. Vreau să am cel puțin satisfacția că știu ce se întâmplă în ce mă privește.

— La dracu! replică ea acerb. De ce n-a venit chiar el? N-am chef să discut! Vreau să plec cât mai repede!

— N-ai vrut să vină el. A priceput că n-ai vrut nici măcar să vorbești cu el la telefon.

— E adevărat, spuse ea rapid și își lăsă capul pe spate.

— Dar va trebui să discuți cu mine. Nu sunt așa de înțelegător ca el. Fie cu mine, fie cu poliția. N-ai cum să scapi de asta. Sunt detectiv particular și trebuie să-mi asigur oarecare apărare.

— Aha, ce nostim din partea lui. A angajat un detectiv particular și așa mai departe. Vocea avea o notă de ușor dispreț.

— A făcut și el ce-a putut. Nu i-a fost prea ușor să știe ce să facă.

— Despre ce vrei să discuți?

— Despre dumneata, ce-ai făcut, unde-ai fost și ce planuri ai. Cam astfel de lucruri. Mărunte, dar importante.

Respiră din nou pe geamul magazinului și așteptă ca ceața răsuflării să dispară.

— Cred c-ar fi mult mai bine, spuse ea cu aceeași voce rece și goală, dacă mi-ai da banii și-ai lăsa lucrurile să se desfășoare de la sine.

— Nu.

Îmi aruncă o altă privire piezișă și atentă. Dădu nerăbdătoare din umeri prin paltonul ei gri.

— Foarte bine, dacă așa vrei. Locuiesc în clădirea Granada, la două străzi spre nord, pe Strada 8. Apartamentul 618. Dă-mi cinci minute. Prefer să plec singură.

— Am mașină.

— Prefer să plec singură.

Se întoarse brusc și se îndepărtă. Merse până la colțul străzii, traversă bulevardul și dispăru pe stradă sub un șir de pomi. M-am dus

și m-am așezat în Chrysler, și i-am dat un avans de zece minute mai înainte de-a porni mașina.

Granada era o clădire urâtă pe un colț. Ușa de sticlă de la intrare era la nivelul străzii. Am dat colțul și-am văzut un glob albicios cu semnul „Garaj” pictat pe el. Intrarea la garaj era pe o pantă ce ducea la subsolul tăcut și mirosind a cauciucul mașinilor parcate în rând. Un tânăr negru, înalt și slab, ieși dintr-o gheretă de sticlă și se uită la Chrysler.

— Cât mă costă să-mi las aici mașina o vreme? Mă duc la etaj.

Rânji dubios și spuse:

— E cam târziu, patroane. Mașina trebuie curățată. Un dolar.

— Cum îndrăznești...

— Un dolar, răspunse el impasibil.

Am ieșit din mașină. Mi-a dat un tichet. I-am dat un dolar. Fără să-l mai întreb, mi-a spus că liftul se afla în dos, lângă closetul bărbaților.

M-am dus până la etajul șase, m-am uitat la numerele de pe uși, am ascultat tăcerea și am simțit aerul plajei la capătul coridorului. Clădirea părea destul de decentă. În fiecare apartament locuiau câteva doamne, încântate de-a fi acolo. Așa se explică dolarul dat tânărului negru înalt și slab. Un excelent judecător de caractere, băiatul ăla!

Am ajuns la ușa apartamentului 618, am rămas o clipă pe loc, apoi am lovit ușor cu piciorul în ușă.

Purta încă paltonul gri. Se îndepărtă de ușă și-am trecut pe lângă ea, intrând într-o cameră cu două paturi ce se închideau în perete și cu un minimum de mobilier neinteresant. O lampă mică pe o măsuță de lângă fereastră arunca o lumină galbenă, ștersă. Fereastra din dosul ei era deschisă.

— Ia loc și vorbește, spuse fata.

Închise ușa și se așază într-un scaun-balansoar destul de jalnic, în partea opusă a încăperii. M-am așezat pe o sofa cu perne tari. La capătul sofalei se afla o draperie de un verde decolorat, ce atârna peste o arcadă. Ducea la debara și la baie. La capătul ei se vedea o ușă închisă. Ducea la bucătărioară. Asta era tot.

Fata își încrucișa gleznele, își lăsă capul pe spatele scaunului și mă privi pe sub genele lungi. Sprâncenele îi erau subțiri și arcuite, șatene ca și părul. Avea o față calmă, plină de taine. Nu arăta ca fața unei femei care acționa inutil.

— Mi-am făcut cu totul altă idee despre dumneata de la Kingsley, am spus.

Buzele i se încordară puțin. Nu răspunse.

— Ca și de la Lavery. Asta demonstrează că vorbim limbi diferite cu persoane diferite.

— N-am timp de pierdut cu astfel de baliverne, spuse ea. Ce vrei să știi?

— Kingsley m-a angajat ca să te găsesc. M-am ocupat de asta. Bănuiesc că știi.

— Da. Damicela din biroul lui mi-a spus la telefon. Mi-a mai spus că va veni un tip numit Marlowe. Mi-a vorbit de un fular.

Mi-am scos fularul de la gât, l-am împăturit și l-am vârat în buzunar. I-am spus:

— Așa că sunt puțin la curent cu activitatea dumitale. Dar nu prea mult. Știu că ți-ai lăsat mașina la Hotelul Prescott la San Bernadino unde l-ai întâlnit pe Lavery. Știu c-ai trimis o telegramă din El Paso. Ce-ai făcut după aceea?

— Nu vreau de la dumneata decât banii pe care mi i-a trimis. Nu vād de ce activitatea mea te poate interesa.

— Ne pierdem vremea, am spus. Problema e dacă vrei sau nu banii.

— Am fost la El Paso, spuse ea cu o voce obosită. M-am gândit pe atunci să mă căsătoresc cu el. Așa c-am trimis telegrama. Ai văzut-o?

— Da.

— După aceea m-am răzgândit. I-am cerut să plece acasă și să mă lase în pace. Mi-a făcut o scenă.

— A plecat acasă și te-a lăsat în pace?

— Da. De ce nu?

— Ce-ai făcut după aceea?

— M-am dus la Santa Barbara și-am stat acolo câteva zile. De fapt, mai mult de-o săptămână. Apoi la Pasadena. Același lucru. Apoi la Hollywood. Apoi am venit aici. Asta-i tot.

— Ai fost singură tot timpul?

Ezită puțin, apoi spuse:

— Da.

— N-ai fost cu Lavery nici un moment?

— Nu după ce-a plecat acasă.

— Care a fost planul?

— Care plan?

Vocea îi deveni ușor arogantă.

— Planul de-a merge în toate aceste locuri fără să sufli un cuvânt. N-ai știut că va fi foarte neliniștit?

— Oh, te referi la soțul meu, spuse ea rece. Am fost foarte neliniștită în ce-l privește. Avea să creadă că sunt în Mexic, nu-i așa? Cât privește planul general, trebuia să mă decid ce să fac. Viața mea devenise un balamuc fără ieșire. Trebuia să fiu undeva singură și să încerc să lămuresc lucrurile.

— Înainte de asta, am spus, ai petrecut o lună la Little Fawn Lake încercând, de asemenea, să lămurești lucrurile de una singură. Nu-i așa?

Se uită în jos la pantofi, apoi la mine și dădu din cap în semn de asentiment. Părul șaten cârlionțat îi căzu peste obraji, își ridică mâna stângă, își dădu părul pe spate, și își frecă tâmpla cu un deget.

— Se pare că am nevoie de locuri noi, spuse ea. Nu neapărat locuri interesante. Doar locuri necunoscute. Fără legătură cu mine. Locuri unde pot fi complet singură. Ca la un hotel.

— Și cum merge cu acest plan?

— Nu prea bine. Dar n-am să mă întorc la Derace Kingsley. Vrea să mă întorc?

— Nu știu. Dar de ce te-ai întors în orașelul unde locuia Lavery?

Își mușcă încheietura mâinii și mă privi lung.

— Voiam să-l văd din nou. Sunt nehotărâtă în privința lui. Nu-l mai iubesc și totuși, poate că, într-un fel, îl iubesc. Dar nu cred c-aș dori să mă căsătoresc cu el. Are sens ce spun?

— Partea asta are sens. Dar lipsitul de acasă și locuitul prin hoteluri dubioase nu are sens. Ți-ai trăit viața ani de zile cum ai vrut, nu-i așa?

— Trebuia să fiu singură, să lămuresc unele lucruri, spuse ea puțin disperată și își mușcă din nou încheietura mâinii. Fii bun, dă-mi banii și pleacă de-aici!

— Firește. Imediat. Dar ești sigură că n-ai avut și alt motiv pentru a merge la Little Fawn Lake în acea perioadă? Un motiv legat de Muriel Chess, de pildă?

Păru surprinsă. Dar oricine poate părea surprins.

— Dumnezeule, ce motiv să am? Acea idioată cu mutra ei inexpressivă nu înseamnă nimic pentru mine.

— M-am gândit c-ai fi putut să te fi certat cu ea în legătură cu Bill Chess.

— Bill? Bill Chess?

Păru și mai surprinsă. Chiar prea surprinsă.

— Bill pretinde că i-ai făcut avansuri.

Își lăsă capul pe spate și râse fals și ireal.

— Dumnezeule, bețivul ăla cu mutra lui oribilă? Deveni din nou serioasă. Ce s-a întâmplat? Ce-i cu misterul ăsta?

— S-ar putea să fie un bețiv c-o mutră oribilă, am spus. Poliția însă îl bănuiește a fi un criminal. Ucigașul soției sale care a fost găsită înecată în lac. După o lună.

Își umezi buzele, își lăsă capul pe-o parte, cu privirea ațintită asupra mea. Era o scenă calmă și scurtă. Răsuflarea umedă a Pacificului se strecură în cameră și în jurul nostru.

— Nu mă miră, spuse ea încet. La asta s-a ajuns în cele din urmă. Se certau uneori îngrozitor. Crezi că are de-a face cu plecarea mea?

— Există o posibilitate, am spus, dând din cap.

— N-am avut absolut nimic de-a face cu ei, spuse ea serios, clătinând din cap înainte și înapoi. A fost exact cum ți-am povestit. Nimic altceva.

— Muriel e moartă, am spus. Înecată în lac. Nu te deranjează prea mult, nu-i așa?

— N-am cunoscut-o decât foarte puțin, răspunse ea. Te asigur. Se ținea de-o parte. La urma urmei...

— Nu cred că știi că pe vremuri lucrase la cabinetul doctorului Almore?

Părea complet uimită.

— N-am călcat niciodată în cabinetul doctorului Almore, spuse ea lent. Mi-a făcut câteva vizite. La ce te referi?

— Muriel Chess era o femeie care se numea în realitate Mildred Haviland și fusese infirmieră în cabinetul doctorului Almore.

— Ce coincidență ciudată, spuse ea curioasă. Știu că l-a întâlnit pe Bill într-un bar în Riverside. Nu mai țin minte cum, sau în ce împrejurări, ori de unde venea. Cabinetul doctorului Almore, deci? Nu văd ce poate să însemne, nu-i așa?

— Nu înseamnă nimic, am spus. O pură coincidență. Se întâmplă. Dar înțelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata! Muriel a fost găsită înecată, dumneata ai plecat, iar Muriel era Mildred Haviland care fusese asociată cu doctorul Almore la un moment dat, ca și Lavery, care locuiește peste drum de doctor. Lavery părea s-o cunoască pe Muriel din altă parte?

Reflectă la întrebare, apoi își mușcă ușor buza.

— A întâlnit-o acolo, spuse ea în cele din urmă. S-a purtat de parcă n-ar fi cunoscut-o dinainte.

— Nici n-avea de gând s-o facă, ținând seama ce fel de tip era, am spus.

— Nu cred că Chris avea ceva de-a face cu doctorul Almore. O cunoștea pe soția doctorului Almore. Nu cred că îl cunoștea câtuși de puțin pe doctor. Așa că n-avea cum să cunoască infirmiera de la cabinetul doctorului Almore.

— Așadar, nu-i nimic în asta care m-ar putea ajuta, am spus. Dar înțelegi de ce-a trebuit să discut cu dumneata... Cred că pot să-ți dau banii acum.

Am scos plicul, m-am sculat și i l-am pus pe genunchi. Îl lăsă acolo. M-am așezat la loc.

— Joci foarte bine rolul, i-am spus. Nevinovăția în încurcătură, cu o notă de duritate și amărăciune. Oamenii s-au înșelat mult asupra dumitale. Și-au închipuit că ești o cretină descreierată, fără minte și fără control. Dar s-au înșelat teribil.

Se uită fix la mine ridicând din sprâncene. Nu vorbi. Apoi, un zâmbet șiret îi săltă colțul gurii. Întinse mâna după plic, îl bătu pe genunchi și îl puse alături pe masă. În tot acest timp continuă să mă fixeze.

— Ai jucat excelent și rolul damei Fallbrook, i-am spus. Când mă gândesc la asta, cred c-a fost totuși nițel exagerată. Dar la timpul respectiv, mi s-a părut perfect. Acea pălărie mov ar fi arătat superb pe păr blond, dar părea oribilă pe păr șaten nepieptănat, cu acel machiaj urât, care avea aerul c-a fost executat pe întuneric de către cineva c-o mână scrântită, o persoană cu apucături nervoase. Totul a fost jucat foarte bine. Iar atunci când mi-ai pus arma în mână ca... ce fraier am putut să fiu.

Strămbă din nas și își vârî mâinile în buzunarele adânci ale paltonului. Bătu cu tocul în podea.

— Dar de ce te-ai mai întors? De ce ți-ai asumat asemenea riscuri ziua în amiaza mare, la mijlocul dimineții?

— Îți închipui că l-am împușcat pe Chris Lavery? Întrebă ea calmă.

— Nu-mi închipui, o știu.

— De ce m-am întors? Asta vrei să știi?

— Nu mai contează, am spus.

Râse. Un râs ascuțit și rece.

— Avea toți banii mei. Îmi golise poșeta. Mi-a luat totul, până și bijuteriile. De-asta m-am întors. Nu există nici cel mai mic risc. Știam cum trăia. Era de fapt mai sigur să mă întorc. De pildă, să duc în casă ziarul și sticla cu lapte. Oamenii își pierd capul în astfel de situații. Dar nu eu l-am omorât și nu văd de ce-aș fi făcut-o. E mult mai sigur

să-ți păstrezi capul.

— Înțeleg, am spus. Așa că firește, l-ai împușcat cu o seară mai înainte. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, nu c-ar mai conta acum. Se bărbierea. Tipii cu bărbi negre și cu amice găsesc uneori timp seara ca să se bărbiească înainte de-a merge la culcare, nu-i așa?

— Am auzit de astfel de lucruri, spuse ea aproape veselă. Și ce-ai de gând să faci acum?

— Ești o ticăloasă lipsită de scrupule. Ce-am să fac? Am să te dau pe mâna poliției, firește. Va fi o mare plăcere.

— Nu cred. Zvârli cuvintele, aproape ritmat. Te întrebi de ce ți-am dat revolverul fără cartușe? De ce nu? Aveam un altul în poșetă. Ca asta.

Mâna dreaptă ieși din buzunarul paltonului și se îndreptă spre mine.

I-am rânjit. Nu cred că era cel mai sincer rânjet de pe lume, dar era un rânjet.

— Nu mi-a plăcut niciodată scena asta, am spus. Detectivul înfruntă criminalul. Criminalul scoate o armă și o îndreaptă spre detectiv. Criminalul îi povestește detectivului întreaga istorie sordidă, cu intenția de a-l împușca. Își pierde astfel o groază de timp folositor, chiar dacă la urmă îl împușcă pe detectiv. Atât doar că ucigașul n-o face. Se întâmplă întotdeauna ceva care previne crima. Nici zeilor nu le place această scenă. Au reușit s-o rateze cu regularitate.

— Dar nu de data asta, spuse ea încet înaintând ușor spre mine pe covor; să presupunem că jucăm scena altfel. Să presupunem că nu-ți spun nimic, că nu se petrece nimic și că te împușc...

— Scena continuă să nu-mi placă, am spus.

— Nu pari să-ți fie frică, spuse ea și își linse încet buzele îndreptându-se spre mine foarte discret, fără ca pașii ei să facă vreun zgomot pe covor.

— Nu mă tem, am spus mințind. E mult prea târziu, prea liniște, fereastra e deschisă și revolverul are să facă prea mult zgomot. Drumul până la stradă e prea lung și nu știi să tragi cu arma. Ai să ratezi probabil. Cum l-ai ratat și pe Lavery de trei ori.

— Ridică-te, spuse ea.

M-am ridicat.

— Am să fiu prea aproape ca să mai ratez. Mă împinse cu arma în piept. Uite așa nu mai pot rata, nu crezi? Stai liniștit. Pune-ți mâinile pe umeri și nu te mișca. Dacă le miști cât de puțin, te împușc.

Mi-am pus mâinile pe umeri. M-am uitat în jos la armă. Limba mi se îngroșase, dar o puteam mișca încă.

Mă percheziționa cu mâna stângă dar nu găsi vreun revolver asupra mea. Mâna coborî și își mușcă buza, uitându-se la mine. Arma îmi intra în piept.

— Va trebui să te întorci, îmi spuse ea, la fel de politicoasă de parcă

am fi fost la croitor pentru o probă.

— E ceva în neregulă în aproape tot ce faci, am spus. Hotărât, nu știi să manevrezi arma. Ești mult prea aproape de mine, și detest să menționez asta, dar mai e și amănuntul cu siguranța armei care e încă la locul ei. Ai uitat și de asta.

Așa că se apucă să facă două lucruri în același timp: un pas lung înapoi ca să cerceteze cu degetul mare siguranța, fără ca să mă slăbească din ochi. Două lucruri foarte simple pentru care n-ai nevoie decât de câteva secunde. Nu i-a plăcut ce i-am spus. Nu i-a plăcut că îi anticipam gândurile. Clipa de confuzie o zăpăci.

Scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat. Am coborât mâna dreaptă și i-am bușit fața de pieptul meu. Am lovit-o cu mâna stângă peste încheietura mâinii ei drepte, izbind cu pumnul la baza degetului mare. Arma îi sări din mână și căzu pe podea. Fața i se zbătu împinsă în pieptul meu și cred c-a vrut să țipe.

Apoi a încercat să mă lovească cu piciorul și își pierdu complet echilibrul. Mâinile ei mă atacară ca niște gheare. Am apucat-o de încheietura mâinii și am început să i-o sucesc la spate. Era foarte voinică, dar eu eram mai voinic decât ea. Așa că se hotărî să se lase moale și întregul trup îi alunecă din mâna care îi ținea capul. Începu să cadă și-a trebuit să mă aplec și eu cu ea.

Am auzit zgomotele vagi ale luptei noastre pe podeaua de lângă sofa, răsuflări forțate iar dacă o stinghie din podea a troznit, atunci n-am auzit-o. Am crezut că aud o perdeă trasă brusc pe bara de metal. N-am fost sigur și n-am avut timp să reflectez la problemă. O siluetă se înalță brusc în stânga, în afara razei mele de vedere. Mi-am dat seama că era un bărbat și că era un bărbat masiv.

Asta a fost tot ce mi-am dat seama. Scena explodează în foc și beznă. Nu-mi amintesc să fi fost lovit la cap. Foc și beznă și cu puțin înainte de beznă, un sentiment acut de greață.

Miroseam a gin. Dar nu ușor, ca atunci când aş fi băut patru sau cinci pahare într-o dimineaţă de iarnă ca să mă pot scula din pat, ci ca atunci când Oceanul Pacific ar fi fost din gin curat şi m-aş fi aruncat în el de pe ţărm. Ginul era în păr, în sprâncene, pe bărbie şi sub bărbie. Era pe cămaşă. Miroseam a broaşte moarte.

Eram fără haină şi zăceam pe spate alături de sofa, pe covorul cuiva, uitându-mă la un tablou înrămat. Rama era de lemn poleit, moale şi ieftin, şi arăta o parte dintr-un viaduct enorm de înalt şi de un galben aprins, peste care trecea o locomotivă neagră şi lucioasă care trăgea după ea un tren de un albastru de Prusia. Printr-una din arcadele măreţe ale viaductului se zărea o plajă galbenă şi ticsită de oameni culcaţi la soare, şi de umbrele de plajă în dungi. În apropiere se aflau trei fete, cu parasoluri de hârtie, una din ele îmbrăcată în roşu deschis, alta în albastru palid şi cea de-a treia în verde. În spatele plajei era un golf rotund, mai albastru decât are dreptul să fie vreun golf. Era năpădit de soare şi presărat şi pătat de pânze albe întinse. Dincolo de intrarea golfului se ridicau trei şiruri de munţi în trei culori contrastante: auriu, arămiu şi lavandă.

La baza tabloului era scris cu litere de tipar: „VIZITAȚI RIVIERA FRANCEZĂ MERGÂND CU TRENUL ALBASTRU”.

Nici nu se putea un moment mai potrivit ca să pomenesci de așa ceva.

Am întins mâna obosit şi-am pipăit ceafa. Am simţit-o însângărată. M-a trecut un fior de durere în clipa când am atins-o şi fiorul s-a transmis până în călcâie. Am gemut, am transformat geamătul în mârâit, din mândrie profesională, sau ce mai rămăsese din ea. M-am întors încet şi cu grijă, şi m-am uitat la piciorul unui pat ce fusese coborât din perete. Unul, din cele două, celălalt fiind încă în zid. Modelul desenului de pe rama de lemn îmi era cunoscut. Tabloul atârname deasupra sofalei şi eu nici măcar nu-l privisem.

Când m-am întors, o sticlă pătrată de gin s-a rostogolit de pe pieptul meu şi-a căzut pe podea. Era transparentă ca apa şi goală. Nu putea să fi fost prea mult gin în acea sticlă.

M-am ridicat în genunchi şi-am stat în patru labe o vreme, răsuflând ca un câine care nu-şi poate termina masa, dar nici n-are chef s-o abandoneze. Mi-am mişcat capul. M-a durut. L-am mişcat din nou şi iar m-a durut, așa că m-am sculat în picioare şi-am descoperit că n-aveam pantofi.

Pantofii erau lângă perete, arătând cât pot arăta pantofii de jalnici. I-am încălţat. Îmbătrânisem între timp. O apucasem pe panta care ducea în jos. Dar mai aveam încă o măsă în gură. Mi-am pipăit-o cu limba. Nu părea să aibă gust de gin.

— Ai să-ți amintești, am spus. Într-o zi ai să-ți amintești totul. Și n-are să-ți placă.

Am văzut lampa de pe masa de lângă sofa. Apoi sofaua mare și verde, arcada cu draperia verde trasă. Da, nu trebuie să stai niciodată cu spatele la o draperie. Iese rău. Se întâmplă întotdeauna câte ceva. Cui i-am spus asta? Unei fete c-o armă. O fată c-o față albă și cu păr șaten care fusese blond.

Am căutat-o din priviri. Era încă acolo. Zăcea pe patul lăsat jos din perete.

Purta doar o pereche de ciorapi crem și nimic altceva. Pe gât avea vânătași întunecate. Gura îi era deschisă și limba umflată o umplea ba mai dădea și pe dinafară. Ochii i se holbaseră și albul din ei nu mai era alb.

De-a lungul stomacului ei gol patru zgârieturi furioase rânjeau roșii în contrast cu albeața trupului. Zgârieturi adânci și furioase, lăsate de patru unghii mânioase.

Pe sofa se afla un maldăr de haine, mai ales ale ei. Era și paltonul meu acolo. L-am tras afară și l-am îmbrăcat. Ceva foșni sub degete în maldărul de haine. Am scos din palton plicul lung cu banii încă înăuntru. L-am pus în buzunar. Cinci sute de dolari, Marlowe. Am sperat că sunt toți acolo. Nu prea aveam ce altceva să sper.

Am pășit încet pe vârful picioarelor, ca și cum aș fi călcat pe gheața foarte subțire. M-am aplecat să mă frec în spatele genunchiului și m-am întrebat ce mă durea mai rău, genunchiul, capul sau când mă aplecam să-mi frec genunchiul.

Pe coridor răsunară pași grei și un zgomot înfundat de voci. Pașii se opriră. O mână brutală bătu la ușă.

Am rămas pe loc rânjind la ușă, cu buzele întinse peste dinți. Am așteptat ca cineva să deschidă ușa și să intre. Au încercat clanța, dar nimeni n-a intrat. Ciocănelile reîncepură, se opriră, vocile începură să bombăne. Pașii se îndepărtară. M-am întrebat cât avea să dureze până când intendentul va sosi cu un paspartu. Nu foarte mult.

Dar nu destul de mult ca Marlowe să aibă timp să se întoarcă de pe Riviera franceză.

M-am dus la draperia verde, am tras-o și-am văzut un coridor scurt ce dădea în baie. Am intrat în baie și-am aprins lumina. Pe jos două carpete, un covoraș de baie așezat pe marginea căzii și o fereastră givrată în colțul băii. Am închis ușa și-am rămas la marginea căzii, de unde am ridicat fereastra. Eram la etajul șase. Nu avea plasă la geam. Am scos capul pe geam și m-am uitat afară în beznă și la o porțiune strâmtă a străzii cu pomi. M-am uitat de jur-împrejur și-am observat că fereastra camerei de baie de la apartamentul de alături era cam la un metru de mine. Până și o capră obeză ar fi putut să ajungă la ea fără nici o problemă.

Întrebarea era dacă un detectiv particular snopit bine putea s-o facă, și dacă da, care avea să fie răsplata.

În spatele meu, o voce oarecum distantă și înfundată părea să recite litania polițailor: „Deschide, ori dobor ușa cu piciorul!” Mi-am bătut joc de acea voce. N-aveau să doboare ușa cu piciorul fiindcă doborâtul unei uși cu piciorul provoacă dureri la picior. Iar polițaii au mare slăbiciune pentru picioarele lor. Picioarele fiind singurul lucru pentru care au slăbiciune.

Am înșfăcat un prosop de pe raft, am tras cele două părți ale ferestrei și m-am strecurat pe pervaz. M-am avântat spre pervazul de alături, ținându-mă de fereastra deschisă. Aș fi reușit cu greutate să împing în jos fereastra de alături, dacă nu era zăvorită pe dinăuntru. Dar era zăvorâtă. Am lovit cu piciorul în geamul de deasupra zăvorului. A făcut un zgomot care cred că s-a auzit până la Reno. Am înfășurat prosopul pe mâna stânga și-am vârât mâna înăuntru ca să întorc zăvorul. Jos, pe stradă, a trecut o mașină, dar nimeni n-a țipat la mine.

Am împins în jos fereastra spartă și m-am instalat pe pervazul de alături. Prosopul îmi căzu din mână și flutură în beznă, aterizând pe o peluză strâmtă dintre clădiri.

M-am vârât pe fereastra camerei de baie.

Am coborât și-am bâjbâit prin beznă căutând ușă, apoi am deschis-o și-am tras cu urechea. Lumina lunii năvălea prin ferestrele din partea nordică, dezvăluind un dormitor cu două paturi de-o persoană, făcute, dar fără ocupanți. Nu erau paturi din perete. Mă afluam într-un apartament mai mare. Am trecut pe lângă paturi până am ajuns la o ușă care dădea în camera de zi. Ambele odăi erau închise și miroseau a stătut. Mi-am croit drum până la o lampă și-am întors comutatorul. Mi-am plimbat un deget pe marginea unei mese de lemn. M-am ales cu un strat subțire de praf, așa cum se strânge în camerele cele mai curate când sunt încuiate.

Camera avea o masă de sufragerie, un fotoliu de ascultat radioul, un raft de cărți, o bibliotecă mare plină de romane legate și cu coperti încă pe ele, o comodă înaltă din lemn întunecat, având pe ea un sifon și o sticlă de cristal cu whisky și patru pahare cu dungii așezate cu gura în jos pe o tavă indiană de bronz. Alături într-o ramă dublă de argint se afla poza unui cuplu, un bărbat tinerel și o femeie, ambii cu chipuri rotunde și sănătoase și cu ochi veseli. Mă priveau de parcă nu le păsa că eram acolo.

Am mirosit whiskyul; era Scotch, și-am băut nițel. Capul a început, ca urmare, să mă doară și mai tare, dar restul corpului s-a simțit mai bine. Am aprins lumina în dormitor și m-am uitat prin dulapuri. Unul din ele avea haine bărbătești, făcute de comandă, o mulțime de haine. Eticheta croitorului dinăuntrul unui buzunar al hainei mă informă că numele proprietarului era H.G. Talbot. M-am dus la birou, am scormonit nițel prin el și-am dat de o cămașă albastră și moale care mi s-a părut prea mică pentru mine. Am dus-o în camera de baie, am scos-o pe-a mea, m-am spălat pe față și pe piept, apoi mi-am curățat părul cu un prosop umed și-am îmbrăcat cămașa albastră. Am turnat solid din tonicul de păr cam tare al domnului Talbot și-am folosit pieptenele meu ca să-mi pun părul în ordine. Nu mai miroseam decât vag a gin, dacă mai miroseam.

Naturele de sus al cămășii nu intra în butonieră, așa c-am răscolit din nou prin dulăpior unde am dat de o cravată de un albastru-închis, din mătase creponată, pe care mi-am înnodat-o în jurul gâtului. Mi-am pus paltonul la loc și m-am privit în oglindă. Eram îmbrăcat prea grijuliu pentru acea oră din noapte, chiar dacă era vorba de o persoană atât de grijulie ca domnul Talbot, după cum arătau hainele. Prea grijulie și prea trează.

Mi-am răvășit puțin părul, am strâns cravata, m-am întors la sticla de whisky și-am făcut ce-am putut în privința aspectului meu de om treaz. Am aprins una din țigările domnului Talbot și-am sperat că domnul și doamna Talbot, indiferent unde erau, se distrau mai bine ca

mine. Am sperat să apuc să mă întorc și să-i vizitez.

M-am dus în camera de zi, cea care dădea pe coridor, am deschis ușa și m-am aplecat prin deschizătură fumând. N-am crezut că tentativa mea avea să reușească. M-am gândit că dacă rămân acolo, poliția avea să descopere cum am scăpat și planul meu nu mai făcea doi bani.

Un bărbat tuși pe coridor și-am scos capul mai mult. Am observat că mă privea. Se îndreptă spre mine rapid. Era un om de statură mică și cu un aer inteligent, îmbrăcat într-o uniformă de poliție călcată recent. Avea păr roșcat și ochi de un bronz-roșcat.

Am căscat și-am spus plictisit:

— Ce se întâmplă?

— Niște probleme alături. Ați auzit ceva?

— Mi s-a părut c-aud pe cineva bătând la ușă. Tocmai m-am întors acasă.

— E cam târziu, zise el.

— Chestie de opinie. Așadar, sunt probleme alături?

— O femeie. O cunoașteți?

— Cred c-am văzut-o.

— Mda, spuse el. Ar trebui s-o vedeți acum... Își duse mâinile la gât, își bulbucă ochii și înghiți neplăcut. Deci n-ați auzit nimic, hai?

— Nimic, cu excepția... bătăii în ușă.

— Mda. Și cum vă numiți?

— Talbot.

— Doar o clipă, domnule Talbot. Așteptați aici o clipă.

S-a îndepărtat pe coridor și s-a aplecat în deschizătura unei uși prin care se revărsa lumina.

— Domnule locotenent. Omul din apartamentul de alături e aici...

Un om înalt ieși afară și rămase pe loc, uitându-se la mine. Un om înalt, cu păr ruginiu și cu ochi foarte albaștri, foarte albaștri. Degarmo. Nici nu se putea mai bine.

— E chiriașul de alături. Se numește Talbot.

Degarmo se uită direct la mine, dar nimic în ochii lui albaștri, acizi, nu arăta că m-ar fi văzut înainte. Înainta liniștit pe coridor, mă împunse în piept cu mâna și mă împinse îndărăt în cameră. Când eram la vreo doi metri de ușă, spuse peste umăr:

— Shorty, vino încoa și închide ușa.

Polițistul scund intră și închise ușa.

— Ce surpriză, spuse Degarmo indolent. Ține-l la respect cu pistolul, Shorty.

Shorty își deschise brusc tocul negru al pistolului și luă arma în mână într-o secundă. Se linse pe buze.

— Aha, zise el încet, fluierând puțin, aha. Cum de-ai știut, domnule locotenent?

— Ce să știi? Îl întrebă Degarmo, cu ochii ațintiți asupra mea. Ce te gândea să faci, amice, să cobori ca să cumperi un ziar ca să afli dacă e moartă?

— Aha, zise Shorty. Un criminal sexual. I-a smuls hainele, apoi a strangulat-o cu mâinile lui, domnule locotenent. Cum de-ai știut?

Degarmo nu-i răspunse. Rămase pe loc, balansându-se puțin pe călcâie, cu o expresie goală și dură ca granitul.

— Sigur, el e criminalul, spuse Shorty brusc. Miroase aerul de aici, domnule locotenent. Camera n-a mai fost aerisită de multe zile. Și uită-te la praful de pe rafturile alea de cărți. Ceasul de pe consolă s-a oprit, domnule locotenent. A intrat înăuntru prin... stai să mă uit o clipă, îmi dai voie, domnule locotenent?

Alergă din cameră în dormitor. L-am auzit răscolind. Degarmo rămase impasibil. Shorty se întoarse.

— A intrat prin fereastra de la camera de baie. Baia e plină de cioburi. Și pute îngrozitor a gin acolo. Mai ții minte cum celălalt apartament mirosea și el a gin când am intrat înăuntru? Uite cămașa asta, domnule locotenent. Miroase de parcă a fost spălată în gin.

Ridică în aer cămașa. Aerul se parfumă imediat. Degarmo o privi vag, apoi păși înainte, îmi deschise violent paltonul și privi cămașa pe care o purtam.

— Știi ce-a făcut, zise Shorty. A furat una din cămășile tipului care stă aici. Vezi ce-a făcut, domnule locotenent?

— Mda.

Degarmo își ținu mâna la pieptul meu, apoi o lăsă să cadă încet. Discutau despre mine de parcă aș fi fost un buștean.

— Percheziționează-l, Shorty.

Shorty alergă în jurul meu, pipăindu-mă să vadă dacă n-am o armă.

— N-are nimic asupra lui, zise el.

— Să-l luăm pe scara de serviciu, spuse Degarmo. E arestatul nostru dacă sosim la post înaintea lui Webber. Idiotul de Reed nu e în stare să găsească o molie într-o cutie de pantofi.

— N-ai fost delegat să anchetezi cazul, zise Shorty plin de îndoieli. Am auzit c-ai fost suspendat, sau așa ceva.

— Ce-am de pierdut? Întrebă Degarmo, dacă sunt suspendat.

— Eu unul pot să-mi pierd uniforma, zise Shorty.

Degarmo îl privi plictisit. Polițistul scund roși iar ochii lui aurii-roșcați deveniră neliniștiți.

— În regulă, Shorty. Du-te și cheamă-l pe Reed.

Polițaiul scund se linse pe buze.

— Spune-mi ce să fac, domnule locotenent, și sunt omul dumitale. Nu trebuie neapărat să știi c-ai fost suspendat.

— O să-l luăm jos doar noi doi, spuse Degarmo.

— Sigur.

Degarmo mă împunse în bărbie cu degetul.

— Un criminal sexual, spuse el calm. Asta-i bună.

Îmi zâmbi răutăcios, mișcând doar colțurile gurii lui late și brutale.

Am ieșit din apartament și am luat-o pe coridor în direcția opusă apartamentului 618. Lumina ieșea încă pe ușa deschisă. Doi polițiști în civil stăteau în fața ușii și fumau cu țigările ascunse în palmă, de parcă ar fi bătut vântul. Din apartament se auzeau voci discutând aprins.

Am dat colțul coridorului și-am ajuns în fața liftului. Degarmo deschise ușa de serviciu de lângă lift și-am început să coborâm pe treptele de ciment care răsunau, etaj după etaj. În holul de la parter Degarmo se opri, își lăsă mâna pe clanță și ascultă. Se uită peste umăr.

— Ai mașina? mă întrebă el.

— E în garajul din subsol.

— E o idee.

Ne-am continuat drumul în jos până am ajuns în subsolul plin de umbre. Negrul slăbănog a ieșit din micul lui birou și i-am dat chitanța primită. Tânărul a aruncat o privire furișă uniformei de polițist de pe Shorty. N-a spus nimic. A arătat spre Chrysler.

Degarmo s-a instalat la volanul Chryslerului. M-am suit alături de el iar Shorty a luat loc în spate. Am suit rampa și-am ajuns în aerul rece și umed al nopții. O mașină mare cu două semnalizatoare pe acoperiș se îndrepta spre noi de la câteva străzi depărtare. Degarmo scuipă pe fereastră și o luă în direcție opusă.

— Trebuie să fie Webber. A întârziat din nou la înmormântare. I-am făcut figura de data asta, Shorty.

— Nu-mi prea place treaba asta, domnule locotenent, zău că nu-mi place.

— Nu-ți pierde curajul, fiule. S-ar putea să ajungi din nou la departamentul de crime.

— Prefer să stau pe loc, dar cu slujbă, zise Shorty.

Curajul îl părisea repede.

Degarmo conduse mașina în forță vreo zece străzi, apoi încetini nițel. Shorty spuse încurcat:

— Bănuiesc că îți dai seama ce faci, domnule locotenent, dar ăsta nu-i drumul spre Primărie.

— E adevărat, spuse Degarmo. Nici n-a fost vreodată.

Încetini mult și ajunse pe o stradă rezidențială, cu case mici și exacte, așezate pe loturi mici și exacte. Frână ușor, trase mașina la trotuar, cam pe la jumătatea străzii. Își aruncă un braț peste spătar și își întoarse capul spre Shorty.

— Crezi că tipul ăsta a omorât-o, Shorty?

— Nu cred, zise Shorty încordat.

— Ai o lanternă?

— Nu.

— E o lanternă în buzunarul din stânga al mașinii, am spus.

Shorty bâjbâi după ea, se auzi un zgomot metalic, apoi raza albă a lanternei apărui.

— Uită-te atent la ceafă, spuse Degarmo.

Raza se deplasă, apoi se opri. Am auzit răsuflarea polițaiului scund în dosul meu și i-am simțit-o pe ceafă. Ceva mi-a atins umflătura de pe cap. Am gemut. Lumina se stinse și întunericul de pe stradă năvăli din nou înăuntru.

— Bănuiesc c-a fost adus în stare de inconștiență de-o lovitură, domnule locotenent. Nu mai înțeleg nimic.

— Ca și femeia, spuse Degarmo. Nu se vede bine, dar umflătura e acolo. A fost lovită ca să poată fi dezbrăcată și zgâriată înainte de-a fi ucisă. Așa ca zgârieturile să sângereze. Apoi a fost strangulată. Iar aceste operații n-au făcut nici cel mai mic zgomot. De ce să faci? În apartament nu e telefon. Cine a raportat crima, Shorty?

— De unde să știu? Un individ a telefonat și-a spus că o femeie a fost asasinată la Granada Apartments, la numărul 618 pe Strada 8. Reed căuta un fotograf când ai sosit dumneata. Sergentul de serviciu mi-a spus că individul care a telefonat avea vocea groasă, ca și cum și-ar fi ascuns-o. N-a lăsat nici un nume.

— Perfect, spuse Degarmo. Dacă ai fi omorât femeia, cum ai fi plecat de acolo?

— Aș fi ieșit pe ușă, zise Shorty. De ce nu? Aha, urlă el la mine brusc, ia spune de ce n-ai ieșit pe ușă?

Nu i-am răspuns. Degarmo spuse impasibil:

— Nu te-ai fi cățărat pe fereastra unei camere de baie de la etajul șase, iar apoi n-ai fi dat buzna, printr-o altă fereastră, într-un apartament necunoscut unde s-ar fi putut să nimerești peste niște oameni dormind, nu-i așa? Și n-ai fi pretins că ești cel care locuiește în acel apartament, și nu ți-ai fi pierdut vremea chemând poliția, nu-i așa? La naiba, fata ar fi putut sta moartă acolo o săptămână întreagă. N-ai fi ratat o astfel de ocazie ca să scapi de acolo, nu-i așa, Shorty?

— Nu cred, zise Shorty precaut. Nu cred că s-a telefonat deloc. Dar, acești maniaci sexuali fac lucruri bizare, domnule locotenent. Nu sunt oameni normali ca noi. Iar criminalul s-ar fi putut să fi avut un complice și celălalt tip l-ar fi putut buși ca să-și piardă cunoștința și să-l lase drept fraier, la locul crimei.

— Nu-mi spune că te-ai gândit la toate astea de unul singur, mârâi Degarmo. Stăm aici, și tipul care cunoaște toate răspunsurile stă și el aici cu noi și nu scoate un cuvânt. Își întoarse spre mine capul lui mare și mă fixă cu privirea. Ce făceai acolo?

— Nu mai țin minte. Lovitura de pe ceafă pare să mă fi năucit.

— Te ajutăm noi să-ți amintești, zise Degarmo. Te ducem sus pe dealuri, la câțiva kilometri de aici, ca să fie liniște și să te poți uita la

stele ca să-ți amintești. Te asigur c-ai să-ți amintești...

— Nu spune așa ceva, domnule locotenent. Hai mai bine să-l ducem la primărie și să ne ținem de reguli.

— La dracu cu regulile! spuse Degarmo. Îmi place tipul ăsta! Vreau să am o lungă și dulce discuție cu el. Trebuie doar să-l împingi un pic din urmă, Shorty. E timid din fire.

— Nu vreau să fiu amestecat în treaba asta, spuse Shorty.

— Ce vrei să faci, Shorty?

— Vreau să mergem la primărie.

— Nu te oprește nimeni fiule. Vrei să mergi pe jos?

Shorty rămase tăcut o clipă.

— În regulă, spuse el în cele din urmă. Vreau să merg pe jos. Deschise ușa mașinii și ieși afară pe trotuar. Cred că știi că va trebui să raportez toate astea, domnule locotenent.

— Perfect, spuse Degarmo. Spune-i lui Webber că l-am căutat. Data viitoare când mănâncă un hamburger, spune-i să mă aștepte.

— Nu mai înțeleg absolut nimic, răspunse polițaiul scund.

Trânti ușa mașinii. Degarmo porni motorul și până să ajungă la capătul străzii conduse cu șaiszeci pe oră. După alte două străzi, atinse șaptezeci și cinci. Încetini când ajunse în bulevard, o apucă spre răsărit și începu să conducă cumpătat, cu viteza legală. Câteva mașini târzii trecură pe lângă noi în ambele sensuri, dar în cea mai mare parte lumea era cufundată în tăcerea rece a dimineții timpurii.

După o vreme am ieșit din oraș și Degarmo îmi spuse calm:

— Vorbește! Poate ne înțelegem.

Mașina ajunse la vârful unei lungi pante și începu să coboare prin curțile ca niște parcuri ale Spitalului Veteranilor. Triplele lămpi electrice aveau halo din cauza ceții care se lăsase în timpul nopții. Am început să vorbesc:

— Kingsley a venit la mine acasă astă-seară și mi-a spus c-a primit vești de la soție la telefon. Doamna Kingsley dorea urgent niște bani. Sugestia lui a fost ca să-i duc eu și s-o scot din încurcătură. Sugestia mea a fost diferită. I-au spus doamnei Kingsley cum să mă identifice și că voi fi la Restaurantul „Păunul” între Strada 8 și Arguello timp de cincisprezece minute după fiecare oră. La orice oră.

Degarmo spuse încet:

— Trebuia s-o întindă și asta înseamnă că avea un motiv serios, cum ar fi de pildă, o crimă.

Își ridică mâinile lent, și apoi și le lăsă la loc pe volan.

— M-am dus acolo, la câteva ore după ce-a telefonat. Mi s-a spus că-și vopsise părul șaten. A trecut pe lângă mine ieșind de la bar, dar n-am recunoscut-o. N-am văzut-o decât într-o fotografie excelentă, dar o poză e o poză și poate că nu semăna cu ea. A trimis un băiețuș mexican să mă cheme afară. Voia banii și n-avea chef de discuție.

Voiam să aflu ce s-a întâmplat cu ea. În cele din urmă a înțeles că va trebui să discute, așa că mi-a spus că stă la Grenada. Mi-a cerut sa-ștept zece minute până s-o urmez.

— Destul timp ca să aranjeze ceva.

— A existat un aranjament, fără îndoială, dar nu sunt sigur c-a fost vârâtă în el. Nu voia să vin sus în camera ei și n-avea chef să vorbească. Și totuși, ar fi trebuit să știe c-aveam să-i cer o explicație oarecare înainte de-ai da banii, așa încât refuzul ei s-ar fi putut să fi fost trucat, să mă facă să cred că domin situația. Știa să joace roluri. Am descoperit-o pe pielea mea. În orice caz, m-am dus și-am discutat. Tot ce mi-a spus n-avea sens până când am ajuns cu discuția la împușcarea lui Lavery. Atunci a început să aibă sens și încă prea mult. I-am spus că intenționez să-o dau pe mâna poliției.

Westwood Village, cu excepția unei stații de benzină deschisă toată noaptea ca și a câtorva ferestre îndepărtate din diverse clădiri, era cufundat în întuneric și se îndepărta spre nord de noi.

— Așa c-a scos o armă, am spus. Cred c-avea intenția s-o folosească, dar s-a apropiat prea mult de mine și-am blocat-o. În timp ce ne luptam, cineva s-a apropiat pe la spate, din dosul draperiei verzi, și m-a pocnit în cap. Când m-am trezit din leșin, crima fusese comisă.

— Ai apucat cumva să-l vezi pe cel care te-a pocnit? întrebă Degarmo încet.

— Nu. Am simțit sau am văzut pe jumătate că era un bărbat și încă unul vânjos. Iar asta în timp ce zăceam pe sofa în mijlocul hainelor. Am scos din buzunar fularul galben și verde al lui Kingsley și i l-am pus pe genunchi. L-am văzut pe Kingsley purtându-l mai devreme astă-seară, am zis.

Degarmo se uită la fular. Îl ridică sub lumina de la bord.

— Nu-i tipul de fular pe care să-l uiți prea repede. Ți s-a sărit în ochi de la prima privire. Kingsley, așadar? Asta-i bună! Ce s-a întâmplat după aceea?

— Cineva a bătut la ușă. Eram încă amețit, nu prea conștient și puțin speriat. Fusesem inundat cu gin, pantofii și haina îmi fuseseră scoase și probabil că puteam și arătam ca cineva care ar fi dezbrăcat cu forța o femeie iar apoi ar fi strangulat-o. Așa c-am ieșit pe fereastra de la camera de baie, m-am cățărat cât am putut, iar restul îl cunoști.

— De ce n-ai rămas liniștit în apartamentul în care ai intrat? spuse Degarmo.

— La ce bun? Cred că și un polițist din Bay City ar fi descoperit după o vreme cum am ajuns acolo. Singura mea șansă era să plec înainte de-a se fi descoperit cadavrul. Dacă nu era nimeni acolo aveam o șansă să ies din clădire.

— Nu cred, zise Degarmo. Dar înțeleg de ce n-ai avut mult de pierdut când ai încercat. Care crezi că e motivul crimei?

— De ce-a omorât-o Kingsley, dacă el a omorât-o? Nu-i greu de răspuns. Nevastă-sa îl înșela, îi provoca o groază de neplăceri, îi puneă slujba în primejdie iar acum mai omorâse și pe cineva. De asemenea, avea bani și dorea să se căsătorească cu o altă femeie. Se poate ca Kingsley să se fi temut că soția lui, cu toți banii ei, ar fi putut să scape basma curată și la urmă să râdă de el. Dacă nu ieșea basma curată și ajungea la închisoare, banii ei îi rămâneau la fel de inaccesibili. Ar fi trebuit să divorțeze ca să scape de ea. Deci sunt destule motive pentru a comite o crimă. Și-a întrezărit și posibilitatea de-a face din mine ȋapul ispășitor. N-avea să țină, dar avea să creeze confuzie și amânări. Dacă asasinii n-ar crede că reușesc să scape de bănuiele, foarte puține crime ar fi comise.

— Cu toate astea, s-ar putea să fie și altcineva, cineva care nu apare deloc în acest tablou, spuse Degarmo. Chiar dacă soțul s-a dus s-o vadă, s-ar putea să fie totuși altcineva. Cineva care l-ar fi putut omorî și pe Lavery.

— Dacă vrei să privești astfel lucrurile...

— Nu-mi place în nici un fel, spuse el și întoarse capul. Dar dacă rezolv cazul, am să scap de muștruluală de la comisia poliției. Dacă nu-l rezolv, am să spun adio orașului. Ai zis că sunt prost. Perfect, sunt prost. Unde locuiește Kingsley? Știu un lucru: să fac oamenii să vorbească.

— Pe Carson Drive, la numărul 965, în Beverly Hills. Cam la cinci străzi de aici, o apuci spre nord până la poalele dealurilor. E pe partea stângă, înainte de Sunset Boulevard. N-am fost acolo, dar știu cum merg numerele caselor.

Îmi înapoie fularul galben și verde.

— Vără-l la loc în buzunar până va trebui să i-l arătăm.

35

Era o casă albă cu două etaje și cu un acoperiș întunecat. Lumina vie a lunii se lipea de zidurile ei ca varul proaspăt. În fața ferestrelor de jos de la intrare se aflau grilaje de fier forjat. O peluză netedă se întindea până la ușa principală, care era în diagonala unui zid. Toate ferestrele vizibile erau cufundate în întuneric.

Degarmo se dădu jos din mașină, merse de-a lungul peluzei și se uită la aleea care ducea la garaj. Înainta pe alee și colțul casei îl ascunse privirii. Am auzit zgomotul unei uși de garaj ce se ridică, apoi bufnitura când a coborât. Degarmo reapăru în colțul casei, clătină capul în direcția mea și o luă pe peluză spre intrarea principală. Apăsă cu degetul mare pe butonul soneriei, scoase o țigară din buzunar și o

puse în gură.

Se întoarse de la ușă ca să-și aprindă țigara și flacăra chibritului îi săpa dăre adânci pe față. După o vreme se văzu o lumină în spațiul de deasupra ușii. Fereastra de observație din ușă se dădu la o parte. L-am văzut pe Degarmo cum își ridică insigna de polițist. Încet și prudent, ușa se deschise. Degarmo intră.

A lipsit patru sau cinci minute. Lumina se aprinse în dosul unor ferestre, apoi se stinse din nou. Apoi, ieși din casă și în timp ce se îndrepta spre mașină, lumina de deasupra ușii se stinse și întreaga casa se cufundă din nou în beznă, la fel ca mai înainte.

Degarmo rămase lângă mașină, fumând și uitându-se la colțul străzii.

— În garaj e o mașină mică, spuse el. Bucătăreasa zice că-i a ei. Nici urmă de Kingsley. Spun că nu l-au văzut de azi-dimineață. M-am uitat în toate odăile. Cred că mi-a spus adevărul. Webber și un tip de la serviciul de amprente au fost acolo azi după-amiază târziu și pudra de luat amprente e încă pe mobilele din dormitor. Webber adună amprente ca să le compare cu cele din casa lui Lavery. Nu mi-a spus ce-a găsit. Unde crezi c-ar putea să fie... Kingsley asta?

— Oriunde, am răspuns. Pe drum, într-un hotel, la o baie de aburi ca să se calmeze. Va trebui să încerci mai întâi să vorbești cu amica lui. Se numește Adrienne Fromsett și locuiește în Bryston Tower, pe Sunset Place. Asta e în centru, departe de aici, lângă magazinul Bullock, pe Wilshire Boulevard.

— Cu ce se ocupă? întrebă Degarmo, strecurându-se la volan.

— Se ocupă de afaceri la birou și de el în afară de birou. Dar nu-i o funcționară proastă. E deșteaptă foc și are stil.

— În situația în care se află va avea nevoie de amândouă, spuse Degarmo.

A condus spre Wilshire, apoi a cotit din nou spre răsărit.

După douăzeci și cinci de minute am sosit în față la Bryston Tower, un palat de stuc alb, cu lămpi ornamentale în curtea din față plină de curmali înalți. Intrarea era în forma de L, pe scări de marmură, printr-o arcadă în stil maur, printr-un hol care era prea larg și pe un covor care era prea albastru. Pretutindeni se aflau vase enorme în stilul Ali Baba destul de încăpătoare pentru a vâri înăuntru tigri. La un birou ședea un funcționar de noapte cu una din acele mustăți care îți rămân sub unghii.

Degarmo trecu val-vârtej pe lângă biroul lui, îndreptându-se spre un lift în fața căruia stătea un bătrân obosit ce aștepta un client. Funcționarul latră la Degarmo ca un câine de pază.

— Un moment, vă rog. Pe cine ați dori să vedeți?

Degarmo se suci pe călcâie și îl privi cu uimire:

— A zis cumva „ați dori”?

— Da, dar nu-i vina lui. Există o astfel de expresie.

Degarmo se linse pe buze.

— Știu că există, dar m-am întrebat întotdeauna unde o țin ascunsă. Ascultă, amice, urcăm la șapte-șaisprezece. Ai vreo obiecție?

— Sigur, răspunse glacial funcționarul. Nu anunțăm oaspeții la... Își ridică brațul și îl întoarse elegant pentru a se uita la ceasul de mână, la ora patru și douăzeci și trei de minute dimineața.

— Asta mi-am zis și eu, răspunse Degarmo. Așa că n-aveam chef să te deranjez. Ai priceput despre ce-i vorba? Își scoase insigna din buzunar și o ridică astfel încât lumina să se răsfrângă pe emailul auriu și îl albastru. Sunt locotenent de poliție.

Funcționarul dădu indiferent din umeri.

— Perfect. Sper doar că n-are să fie nici o neplăcere. Mai bine să vă anunț. Ce nume, vă rog?

— Locotenentul Degarmo și domnul Marlowe.

— Apartamentul 716. Asta înseamnă domnișoara Fromsett. O clipă...

Păși în dosul unui paravan de sticlă; l-am auzit vorbind la telefon apoi, după o pauză destul de lungă, se întoarse și dădu din cap.

— Domnișoara Fromsett e acasă. E gata să vă primească.

— Asta-i o mare ușurare, spuse Degarmo. Și nu-ți mai bate capul să-l informezi și pe intendentul clădirii sau să-l trimiți sus. Sunt alergic la intențenți.

Funcționarul îi zâmbi vag și rece și-am intrat în lift.

Etajul șapte era răcoros și liniștit. Coridorul părea lung de un kilometru. Am sosit în cele din urmă la o ușă cu numărul 716, scris cu cifre aurite într-un cerc de frunze aurite. Lângă ușă se găsea un buton de ivoriu. Degarmo apăsa pe el, în apartament răsunară bătăi ca de pendulă și ușa se deschise.

Domnișoara Fromsett purta peste pijama un capot albastru matlasat. În picioare avea papuci mici de casă cu ciucuri și tocuri înalte. Părul îi atârna degajat și atrăgător, își șterse crema de pe față și folosisese doar puțin fond de ten.

Am trecut pe lângă ea și am intrat într-o cameră cam strâmtă; pe pereți multe oglinzi ovale superbe; odaia avea mobilă stil cenușie, îmbrăcată în damasc albastru. Nu părea mobilă obișnuită. Se așeză pe un mic fotoliu delicat, se aplecă pe spate și așteptă ca cineva să vorbească.

— Dânsul e locotenentul Degarmo de la poliția din Bay City, am spus. Îl căutăm pe Kingsley. Nu-i acasă. Am crezut c-ai putea să ne dai o idee unde ar putea fi.

Vorbă fără să mă privească:

— E urgent?

— Da. S-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Vrem doar să știm unde e Kingsley, cucoană, spuse Degarmo brutal. N-avem timp de comedii.

Femeia îl privi cu o totală lipsă de expresie. Se uită la mine și spuse:

— Cred c-ar trebui să-mi spui ce se întâmplă, domnule Marlowe.

— M-am dus acolo cu banii. Am întâlnit-o cum am aranjat. M-am dus în apartamentul ei ca să discutăm. În timp ce eram acolo, am fost lovit în cap de cineva ascuns după o draperie. Nu l-am văzut. Când m-am trezit din leșin, femeia fusese omorâtă.

— Omorâtă?

— Omorâtă.

Își închise ochii frumoși și colțurile gurii se strânseseră. Apoi se ridică cu o mișcare bruscă din umeri, se apropie de o măsuță cu suprafața de marmură și cu picioare delicate. Luă o țigară dintr-o cutie mică de argint sculptat, o aprinse și se uită pierdută în jos la măsuță. Flacăra chibritului din mână tremură tot mai lent până se strânse și ea îl puse într-o scrumieră. Se întoarse și se așeză cu spatele la măsuță.

— Presupun c-ar trebui să plâng sau mai știu eu ce, zise ea. Nu cred că am nici cea mai mică reacție la ce s-a întâmplat.

— Nu ne interesează reacțiile dumitale, spuse Degarmo. Ne interesează unde e Kingsley. Poți să ne spui sau nu? Indiferent de ce faci, scutește-ne de teatru. Hotărăște-te ce-ai de gând să faci!

— Locotenentul e din poliția din Bay City? mă întrebă ea calmă.

Am dat afirmativ din cap. Domnișoara Fromsett se întoarse spre el încet, cu o superbă atitudine de dispreț.

— În acest caz, zise ea, n-are mai mult drept să fie aici decât are orice mitocan cu tupeu care vrea să facă pe nebunul.

Degarmo o privi amenințător. Rânji, traversă camera și își întinse picioarele pe un fotoliu ale cărei perne erau umplute cu puf. Îmi făcu un gest cu mâna.

— În regulă. Încearcă-ți norocul cu ea. Am să obțin tot ajutorul de care am nevoie de la poliție, dar până să ajung să le explic au să treacă săptămâni.

— Domnișoară Fromsett, dacă știi unde e sau unde s-a pregătit să plece, am să te rog să ne spui, am zis. Înțelegi că trebuie găsit!

— De ce trebuie?

Degarmo lăsă capul pe spate și râse.

— Dama asta are haz. Poate că-și închipuie c-ar trebui să ținem secret față de el faptul că soția lui a fost omorâtă.

— Are mai mult haz decât crezi, i-am spus.

Deveni serios și își mușca degetul mare. O examina obraznic din cap până în picioare.

— Doar pentru a-l informa? spuse ea.

Am scos fularul galben și verde din buzunar, l-am scuturat și i l-am

arătat.

— Acest fular a fost găsit în apartamentul unde a fost omorât. Cred că l-ai mai văzut.

Se uită la fular, apoi la mine cu o privire inexpresivă.

— Îmi ceri să am încredere în dumneata, domnule Marlowe, mai ales că n-ai fost un detectiv foarte priceput, zise ea.

— Am mare nevoie de încredere și sper s-o obțin. În ce privește priceperea mea, nu știi despre ce e vorba.

— Asta-i nostim, zise Degarmo. Faceți o pereche bună. N-aveți nevoie decât de niște acrobați care să vă urmeze. Dar în clipa de față...

Adrienne îi întrerupse, ca și cum nici n-ar fi existat.

— Cum a fost omorâtă?

— A fost ștrângulată, apoi dezbrăcată și zgâriată.

— Derry nu-i capabil de așa ceva, spuse ea liniștită.

Degarmo pufni disprețuitor.

— Nimeni nu știe ce-are să facă altul, cucoană. Orice polițist știe asta.

Adrienne refuză să-l privească. Cu aceeași voce calmă mă întrebă:

— Vrei să ști unde m-am dus după ce-am plecat din apartamentul dumitale și dacă m-a condus acasă... asta vrei să ști, nu?

— Da.

— Pentru că dacă e așa, n-ar fi avut destul timp să meargă la plajă și s-o omoare. Asta-i problema?

— E o mare parte din ea, am răspuns.

— Nu m-a condus acasă, spuse ea încet. Am luat un taxi pe Hollywood Boulevard cam la cinci minute după ce-am părăsit locuința dumitale. Nu l-am mai văzut de atunci. Presupun că s-a dus acasă.

— De obicei, femeia încearcă să-i ofere amicului ei un alibi mai solid, spuse Degarmo. Dar sunt tot felul de oameni, nu-i așa?

— Voia să mă conducă acasă, dar era foarte departe de unde locuia și eram amândoi obosiți, îmi spuse domnișoara Fromsett. Îți spun toate astea pentru că știu că nu vor conta câtuși de puțin. Dacă ar avea vreo importanță, nu ți le-aș spune.

— Așa c-a avut timp, am spus.

— Nu cred, răspunse ea și clătină din cap. Nu știu de cât timp avea nevoie. Nu știu cum ar fi putut să știe unde să meargă. Nu o știa de la mine și nici de la ea prin mine. Crystal nu mi-a spus. Ochii ei negri mă așteptau cercetându-mă, scormonindu-mă. Asta e confesiunea pe care o așteptai?

Am împăturit fularul și l-am pus la loc în buzunar.

— Am dori să știm unde se află acum...

— Nu pot să-ți spun fiindcă n-am nici o idee. Ochii ei urmăriseră fularul în buzunarul meu. Rămaseră fixați pe buzunar. Spui c-ai fost lovit și ți-ai pierdut cunoștința, nu-i așa?

— Da. Am fost lovit de cineva care stătuse ascuns în dosul unei draperii. Suntem încă victimele acestui truc. Crystal m-a amenințat cu revolverul și m-am luptat cu ea ca să i-l iau. Nu există nici o îndoială că ea l-a împușcat pe Lavery.

Degarmo se sculă brusc.

— E un joc nostim, amice, bombăni el, dar nu folosește la nimic. Hai s-o întindem..

— Așteaptă o clipă, am spus. N-am terminat. Să presupunem că avea un plan, domnișoară Fromsett, ceva care îl preocupa foarte mult. Așa mi s-a părut astă-seară. Să presupunem, că știa mai mult decât am înțeles noi, sau decât am înțeles eu, și cunoștea lucruri care aveau să se întâmple. Ar fi trebuit să meargă într-un loc liniștit și să încerce să ajungă la o decizie. Nu crezi c-ar fi putut s-o facă?

M-am sculat și-am așteptat, uitându-mă într-o parte la nerăbdătorul Degarmo. După un moment, femeia spuse imposibilă:

— Nu cred că ar fi fugit sau s-ar fi ascuns undeva, fiindcă nu avea de ce să fugă sau să se ascundă. Dar s-ar putea să fi avut nevoie de timp ca să reflecteze.

— Într-un loc ciudat, ca un hotel de pildă, am spus, gândindu-mă la povestea care îmi fusese relatată la Hotelul Granada. Sau chiar într-un loc și mai liniștit decât un hotel.

M-am uitat în jur după un telefon.

— E în dormitor, spuse domnișoara Fromsett, înțelegând imediat ce căutam.

Am traversat odaia și-am ieșit pe ușa de la capătul ei. Degarmo mă urmă îndeaproape. Dormitorul era decorat în ivoriu și roz pal. În odaie se afla un pat mare, fără ramă și cu o pernă pe care se vedea adâncitura rotundă a unui cap. Articole de toaletă sclipeau pe o noptieră instalată în zid, având două panouri de oglindă deasupra. O ușă deschisă lăsa să se vadă dale violete în baie. Telefonul era pe o noptieră de lângă pat.

M-am așezat pe marginea patului și-am netezit locul unde stătuse capul domnișoarei Fromsett, apoi am ridicat telefonul și am cerut o convorbire interurbană. Când operatorul a venit pe fir, i-am solicitat să mă pună în legătură cu șeriful Jim Patton la Puma Point, legătură directă, foarte urgentă. Am pus telefonul la loc în furcă și mi-am aprins o țigară. Degarmo se uita furios la mine, stând cu picioarele desfăcute, dur, neobosit și gata să fie oribil.

— Și acum? mârâi el.

— Așteaptă și-ai să vezi.

— Cine conduce această anchetă?

— Faptul că mă întreb, îți spune de la sine. Eu o conduc, afară de cazul când vrei s-o conducă poliția din Los Angeles.

Frecă un chibrit de unghia degetului mare și îl privi cum arde, apoi

încercă să-l stingă suflând puternic în el, singurul rezultat fiind că flacăra se îndoi. Aruncă chibritul, își vârî altul între dinți și început să-l sugă. După o clipă, sună telefonul.

— Aveți legătura cu Puma Point.

Vocea adormită a lui Patton se auzi pe fir.

— Alo. Aici e Patton de la Puma Point.

— Aici e Marlowe de la Los Angeles, i-am răspuns. Mă mai ții minte?

— Firește că te țin minte, fiule. Sunt însă doar pe jumătate treaz.

— Vreau să-mi faci un serviciu, i-am spus. Deși nu știu de ce mi-ai face un serviciu. Du-te sau trimite pe cineva la Little Fawn Lake să vadă dacă Kingsley e acolo. Ai grijă să nu fie văzut. Poți să-i vezi mașina lângă cabană sau lumină în casă. Și ai grijă să rămână pe loc. Cheamă-mă de îndată ce ai un răspuns. Vin acolo. Poți s-o faci?

— N-am nici un motiv ca să-l opresc dacă vrea să plece, spuse Patton.

— Am să vin întovărașit de un polițist din Bay City care vrea să-l ancheteze în privința unei crime. Nu crima de la dumneata, ci alta.

Pe fir se lăsă o tăcere adâncă. Patton spuse:

— Ai de gând să faci pe șmecherul cu mine, fiule?

— Nu. Cheamă-mă la telefonul din Tunbridge 2722.

— S-ar putea să-mi ia cam o jumătate de oră, zise el.

Am închis telefonul. Degarmo rânjea.

— Damicela ți-a făcut un semn pe care nu l-am observat?

M-am ridicat de pe pat.

— Nu. Am încercat doar să înțeleg ce-a gândit Kingsley. Nu e un criminal cu sânge rece. Indiferent de ce pasiune l-a condus, s-a stins între timp. Am crezut c-ar fi putut să meargă în cel mai liniștit și mai îndepărtat loc pe care îl știe, doar ca să-și revină. În câteva ore are să se predea singur. Te-ar ajuta dacă ai ajunge la el mai înainte de-a face asta.

— Afară de cazul că-și trage un glonț în cap, spuse Degarmo calm. Tipii de teapa lui sunt în stare.

— Nu-l poți opri până nu-l găsești.

— E adevărat.

Ne-am înapoiat în camera de zi. Domnișoara Fromsett scoase capul pe ușa de la bucătărie și ne spuse că făcea cafea și că voia să știe dacă doream și noi. Am băut cafea și-am rămas pe loc, întocmai ca cei care își conduc amicii la gară. Telefonul lui Patton sosi în aproximativ douăzeci și cinci de minute. În casa lui Kingsley era lumină și afară se afla parcată o mașină.

Am luat micul dejun la Alhambra și-am umplut rezervorul cu benzină. Am luat-o pe Șoseaua 70 și-am început să trecem de camioane în regiunea deluroasă de la țară. Eram la volan. Degarmo stătea gânditor în colț, cu mâinile vârate adânc în buzunare.

Am privit primele șiruri de portocali alergând pe alături ca spițele unei roți. Am ascultat plânsetul cauciucurilor pe șosea și m-am simțit obosit și puhav din cauza lipsei de somn și a excesului de emoție.

Am ajuns la lungă pantă de la sud de San Dimas care urcă și apoi coboară brusc la Pomona. Aici e capătul regiunii cu ceață și începutul celei de semideșert, unde dimineța soarele e ușor și uscat, ca vechiul sherry, fierbinte ca furnalele la prânz și gata să cadă ca o cărămidă la venirea nopții.

Degarmo își vârî un chibrit în colțul gurii și spuse aproape batjocoritor:

— Webber mi-a făcut scandal aseară. A zis c-a vorbit cu tine.

Nu i-am răspuns. Se uită la mine dar eu m-am uitat în altă parte. Își flutură o mână pe fereastră.

— N-aș locui în regiunea asta oribilă nici dacă mi-ar face-o cadou. Aerul e îmbâcsit până să apuci să te scoli dimineată.

— Sosim la Ontario într-o clipă. De acolo o apucăm pe Foothill Boulevard și-ai să vezi șapte kilometri cu cei mai frumoși pomi *grevillea* din lume.

— În ce mă privește, nu-i pot deosebi de-o gură de incendiu, zise Degarmo.

Am ajuns în centrul orașului, și-am apucat-o spre nord, pe Euclid, de-a lungul parcului splendid. Degarmo se strâmbă la pomii *grevillea*.

După o vreme spuse:

— Prietena mea s-a înecat în acel lac de munte. De când am aflat, nu mai sunt om. Mă înfurii tot timpul. Dacă pun mâna pe tipul ăsta, Chess...

— Ți-ai făcut destule probleme, am spus, atunci când i-ai îngăduit să scape basma curată după ce-a omorât-o pe soția lui Almore.

M-am uitat direct înainte prin parbriz. Mi-am dat seama c-a mișcat capul și că privirea i s-a ațintit asupra mea. N-am știut ce făcea cu mâinile. N-am știut ce expresie avea. După o lungă pauză, vorbi. Cuvintele îi ieșiră printre dinții strânși împleticindu-se în timp ce-i scăpau de pe buze.

— Ce, ai înnebunit?

— Nu, am răspuns. Și nici tu n-ai înnebunit. Știi la fel de bine ca toată lumea că Florence Almore nu s-a sculat din pat și nu s-a dus singură în garaj. Știi c-a fost dusă acolo. Știi că din pricina asta Tally a furat pantoful de seară care nu călcase pe alea betonată. Știi că

Almore i-a făcut o injecție în braț soției lui când se afla la tripoul lui Candy și că fusese de-ajuns, dar nu suficient. Cunoștea efectul injecțiilor în braț, așa cum tu știi să maltratezi derbedeii care n-au bani și nici unde să doarmă. Știi că Almore nu și-a omorât soția cu ajutorul injecției cu morfină, și că dacă ar fi voit s-o omoare, morfina ar fi fost ultimul mijloc pe care l-ar fi folosit. Dar știi că altcineva a făcut-o și că Almore și-a dus soția la garaj și-a lăsat-o acolo, încă în viață ca să respire monoxid de carbon, dar din punct de vedere strict medical la fel de moartă ca atunci când ar fi încetat să mai respire. Știi toate astea, nu-i așa?

— Ascultă, amice, cum ai reușit să rămâi în viață atâta vreme? spuse Degarmo încet.

— Evitând să mă las dus de tot felul de tertipuri și încercând să nu mă sperii de polițaii brutali. Numai o canalie ar fi făcut ce-a făcut Almore, numai o canalie și un om foarte speriat, care avea o conștiință încărcată și care îl muștra. Din punct de vedere tehnic, s-ar putea să fie vinovat de crimă. Nu cred că această istorie a fost lămurită vreodată. Nici vorbă c-ar fi avut mari dificultăți să dovedească cum că soția lui era într-o comă atât de adâncă încât nimeni nu-i mai putea veni în ajutor. Dar ca o chestiune pur practică, știi că cea care a omorât-o a fost o femeie.

Degarmo râse. Era un râs neplăcut, care îți scrijelea nervii, fără veselie și mai ales fără sens.

Am ajuns la Foothill Boulevard și-am cotit spre răsărit din nou. Am simțit că se răcorise, deși Degarmo transpira. Nu putea să-și scoată haina fiindcă avea arma la subsuoară.

— Acea femeie, Mildred Haviland, era încurcată cu Almore, și soția lui știa de asta. Îl amenințase. Am aflat asta de la părinții ei. Infirmiera, Mildred Haviland știa despre morfină, de unde să obțină câtă avea nevoie și mai ales câtă să folosească. Era singură în casă cu Florence Almore și-a pus-o la pat. Avea o ocazie perfectă să încarce o seringă cu patru sau cinci grame de morfină și s-o injecteze într-o femeie inconștientă în același loc unde o injectase și Almore. Avea să moară, poate în timp ce Almore era încă plecat de acasă, iar el avea să se întoarcă și s-o găsească moartă. Problema avea să-l privească personal. Trebuia s-o rezolve. Nimeni n-avea să creadă că altcineva îi injectase soției sale o doză mortală. Doar cineva care cunoștea împrejurările în care s-a petrecut crima. Dar tu știai. Ar însemna să te consider un prost mult mai mare decât ești ca să cred că nu știai. Ai mușamalizat afacerea. Erai încă îndrăgostit de Muriel. Ai speriat-o și-ai convins-o să plece din oraș, din raza primejdiei, din apropierea ta, dar ai mușamalizat lucrurile pentru ea. Ai lăsat criminalul să scape. De ce te-ai dus sus la lac s-o cauți?

— De unde să știu unde s-o caut? răspunse el aspru. Vrei să-ți bați

capul și să-mi explici și mie?

— Cu plăcere, am răspuns. Muriel s-a plictisit de Bill Chess, de bețiile lui, de nervii lui și de-o viață mizerabilă. Avea însă nevoie de bani ca să-și reînceapă viața în altă parte. Se credea în siguranță și îl avea pe Almore la mână cu ceva ce putea fi folosit fără probleme. I-a scris cerându-i bani. Almore te-a trimis să stai de vorbă cu ea. Muriel nu i-a spus lui Almore care era numele ei acum și nici nu i-a dat amănunte asupra adresei sau activității ei. O scrisoare adresată lui Mildred Haviland la Puma Point avea să-i parvină. N-avea decât s-o solicite. Dar n-a sosit nici o scrisoare și nimeni n-a făcut legătura între ea și Mildred Haviland. N-aveai decât o poză veche și apucăturile tale urâte, și astea nu te-au făcut simpatic celor de acolo.

— Cine ți-a spus c-a încercat să stoarcă bani de la Almore? întrebă Degarmo enervat.

— Nimeni. A trebuit să mă gândesc la ceva care se potrivea împrejurărilor. Dacă Lavery sau doamna Kingsley ar fi știut cine a fost Muriel Chess și ți-ar fi dat o indicație, ai fi știut unde s-o cauți și ce nume folosea. Dar n-ai știut. Așadar, informația a venit de la singura persoană de pe munte care știa cine era ea, iar această persoană era Muriel. Așa c-am presupus că i-a scris lui Almore.

— În regulă, spuse el. Hai să nu mai discutăm. Nu mai contează acum. Am intrat la apă și mă privește. Dar așa proceda la fel în aceleași împrejurări.

— Perfect, am răspuns. Nu am intenția să șantajez pe nimeni. Nici măcar pe dumneata. Îți spun toate astea mai ales ca să nu încerci să treci în contul lui Kingsley crime de care nu-i vinovat. Dacă e vinovat de vreuna, are să plătească.

— De asta mi-ai spus aceste lucruri?

— Mda.

— Am crezut c-ai făcut-o fiindcă mă urai, zise el.

— Am încheiat-o cu urâtul dumitale. Nu mai am acest sentiment. Urâsc cu intensitate unii oameni, dar nu-i urâsc mult timp.

Treceam prin ținutul viticol, o regiune nisipoasă și deschisă la poalele zgrunțuroase ale dealurilor. În curând, am sosit la San Bernadino și-am trecut prin oraș fără să oprim.

37

La Crestline, la 1700 de metri înălțime, încă nu începuse să se încălzească. Ne-am oprit să bem o bere. Când ne-am întors la mașină, Degarmo își scoase arma din tocul de la subsuoară și se uită la ea. Era un Smith and Wesson, calibrul 38, pe un cadru de 44, o armă ucigătoare, cu forța unui revolver de calibrul 45 și cu rază de acțiune

mult mai extinsă.

— N-ai să ai nevoie de armă, am spus. Kingsley e înalt și voinic, dar nu e un tip dur.

Își puse arma la loc și bombăni. N-am mai vorbit. Nu mai aveam despre ce să vorbim. Am mers în jurul curbelor și de-a lungul unor prăpăstii abrupte și înalte, îngrădite de un gard alb de șine iar alteori de bolovani enormi legați cu lanțuri grele de fier. Am continuat să urcăm printre stejarii înalți iar mai târziu pe culmi unde stejarii nu mai sunt așa de înalți, în schimb pinii devin din ce în ce mai înalți. Am ajuns în cele din urmă la digul de la capătul lui Puma Lake.

Am oprit mașina și santinela își mută arma și se apropie de fereastra mașinii.

— Închideți toate ferestrele înainte de-a intra pe pod, vă rog.

Am întins mâna să ridic fereastra stângă, de pe partea mea.

Degarmo își arată insigna.

— Nu te mai deranja, amice. Sunt polițist, spuse el cu tactul lui obișnuit.

Santinela îl privi fix cu o expresie cu totul impasibilă.

— Vă rog să închideți toate ferestrele, spuse el pe același ton ca mai înainte.

— Prostii, băiete, spuse Degarmo. Prostii, soldățelule.

— E ordin, spuse santinela. Mușchii maxilarului i se contractaseră ușor. Ochii lui cenușii și triști se ațintiră asupra lui Degarmo. N-am dat eu ordinul, dom'le. Închide fereastra!

— Ce faci dacă-ți spun să sari în lac? mârâi Degarmo.

— Aș fi în stare să sar, răspunse el. Mă sperii ușor.

Bătu patul puștii cu o mână bătucită.

Degarmo se întoarse și închise fereastra de pe partea sa. Am început să mergem pe dig. La mijlocul digului era o altă santinelă, apoi o alta la capătul opus. Prima santinelă trebuie să fi făcut un semnal. Santinelele ne-au privit cu ochi atenți, lipsiți de prietenie.

Am continuat drumul printre masele de granit iar apoi în jos, prin poienele cu iarbă aspră. Aceeași pantaloni de damă bătători la ochi, șorturi foarte scurte și baticuri țărănești ca acum două zile, aceeași briză ușoară, același soare auriu și cer curat și albastru, același miros de conuri de pin, aceeași dulceață răcoritoare a unei veri la munte. Dar asta se întâmplase acum o sută de ani, ceva cristalizat în timp, ca o muscă în chihlimbar.

Am cotit pe drumul spre Little Fawn Lake, ocolit stâncile uriașe și-am trecut de cascada ce clipoceă. Poarta de la proprietatea lui Kingsley era deschisă și mașina lui Patton se afla pe drum cu fața spre lac, greu de văzut din acel punct. Nu era nimeni în mașină. Anunțul de pe parbriz continua să te informeze: „REALGEȚI-L PE JIM PATTON. E PREA BĂTRÂN CA SĂ SE MAI APUCE DE MUNCĂ”.

Alături de mașina lui și cu fața îndreptată invers era un mic automobil. Înăuntru se afla o șapcă de vânătoare. Am oprit mașina în spatele celei a lui Patton, am încuiat-o și-am ieșit. Andy ieși și el din mașină și rămase cu privirea ațintită inexpressiv asupra noastră.

— Dânsul e locotenentul Degarmo de la poliția din Bay City, am spus.

— Jim e pe platou. Vă așteaptă. Nu și-a luat încă micul dejun, spuse Andy.

Am urcat drumul până la platou iar Andy s-a suit la loc în mașină. Dincolo de platou șoseaua coboară până la lacul mic și albastru. Cabana lui Kingsley de dincolo de lac părea lipsită de viață.

— Uite lacul, am spus.

Degarmo îl privi în tăcere. Apoi dădu violent din umeri în semn de nepăsare.

— Hai să-l înșfăcăm pe mizerabil, a fost tot ce-a spus.

Ne-am continuat drumul și Patton se ridică din dosul unei stânci. Purta aceeași veche pălărie Stetson, pantaloni kaki și o cămașă încheiată până la gâtul lui gros. Steaua de pe buzunarul stâng al cămășii avea încă un colț îndoit. Își mișca fălcile încet, mestecând.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse el fără să se uite la mine privindu-l pe Degarmo. Întinse mina și strânse laba masivă a lui Degarmo. Ultima oră când te-am văzut, domnule locotenent, aveai un alt nume. Bănuiesc că era un nume operativ, cum se spune. Bănuiesc că nu m-am purtat corect cu dumneata. Îmi cer scuze. Cred că știi cine era în acea fotografie a dumatăle și asta chiar de la bun început.

Degarmo dădu din cap și nu spuse nimic.

— De asemenea, dacă aș fi fost mai atent și-as fi acționat ca lumea, ne-am fi scutit unii altora o groază de neplăceri, zise Patton. Poate c-am fi putut să salvăm o viață. Îmi pare oarecum rău de ce s-a întâmplat, dar bănuiesc, pe de altă parte, că nu sunt omul care să aibă remușcări prea mult timp. Ce-ar fi să stăm jos aici și să-mi spui ce crezi că trebuie să facem acum?

— Soția lui Kingsley a fost asasinată, jos, în Bay City, noaptea trecută, spuse Degarmo. Aș dori să discut cu el despre asta.

— Vrei să spui că-l bănuiești? întrebă Patton.

— Desigur, bombăni Degarmo.

Patton își frecă gâtul și se uită peste lac.

— N-a ieșit din cabană deloc. E posibil să doarmă încă. Azi-dimineață devreme m-am furișat în jurul cabanei. Se auzeau un radio și zgomotul făcut de cineva care folosește pahare și o sticlă. M-am ținut departe de el. Am făcut bine?

— Hai să mergem acolo, spuse Degarmo.

— Ai o armă, domnule locotenent?

Degarmo se pipăi la subsuoara stângă. Patton mă privi. Am clătinat

din cap în semn că nu aveau armă.

— Kingsley s-ar putea să aibă armă, spuse Patton. N-am chef de schimburi de focuri pe aici, domnule locotenent. Nu-mi folosește la nimic să fiu martor la o încăierare armată. Nu-i ceva în genul oamenilor de pe aici. Am impresia că ești tipul care scoate cam repede arma.

— O scot foarte repede, dacă la asta te referi, spuse Degarmo. Dar vreau să vorbesc cu tipul ăla!

Patton se uită la Degarmo, apoi la mine, apoi înapoi la Degarmo și scuipă în lături o groază de tutun de mestecat.

— N-am auzit încă nimic care să merite măcar să ne apropiem de el, spuse Patton cu încăpățănare.

Așa că ne-am așezat jos și i-am spus ce s-a întâmplat. A ascultat în tăcere, fără să clipească. La sfârșit, mi-a spus:

— Mi se pare că ai o metodă ciudată de-a lucra cu oamenii. Personal, cred că sunteți greșit informați, băieți. Să mergem să vedem. Am să intru primul, asta în cazul că ce spuneți voi e adevărat și că Kingsley ar avea o armă și-ar fi disperat. Am burta mare, deci e o țintă ușoară.

Ne-am ridicat de jos și-am început să ocolim lacul pe drumul mai lung. Când am ajuns la micul ponton, am spus:

— I-ai făcut cumva autopsia, domnule șef?

— Femeia s-a înecat, nici vorbă, spuse el și dădu din cap. Se spune că sunt mulțumiți de felul în care a murit. N-a fost înjunghiată, împușcată și nici n-a avut capul sfărâmat sau mai știu eu ce. Corpul are urme, dar prea numeroase pentru a trage o concluzie. Nu era un cadavru plăcut ca să-i faci autopsia.

Degarmo păru uimit și furios.

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să spun asta, domnule locotenent, adăugă Patton cu blândețe. E greu de acceptat. Ținând seama c-ai cunoscut-o bine pe doamnă.

— Hai să mergem acolo și să vedem ce-i de făcut, spuse Degarmo.

Ne-am continuat drumul pe malul lacului și-am ajuns la cabana lui Kingsley. Ne-am urcat pe treptele masive. Patton traversă veranda și se apropie de ușă. Încercă ușa de plasă. Nu era prinsă în cârlig. O deschise și încercă cealaltă ușă. Era de asemenea neîncuiată. Degarmo apucă ușa cu plasă și o trase de-o parte. Patton deschise ușa și intrară, în încăpere.

Derace Kingsley zăcea în fundul un fotoliu, lângă căminul rece și ținea ochii închiși. Alături, pe o masă, se afla un pahar gol și o sticlă de whisky. Odaia mirosea a whisky. O farfurioară de lângă sticlă era plină de mucuri de țigări. Peste ele se aflau două pachete de țigări făcute mototol.

Toate ferestrele din încăpere erau închise. Aerul se încinsese și

mirosea a stăut. Kingsley purta un jersey, iar fața îi era îmbujorată și umflată. Sforăia iar mâinile îi atârnavă pe lângă brațele fotoliului, cu degetele atingând podeaua.

Patton se apropie cam la un metru de el și îl privi tăcut mult timp înainte de-a vorbi:

— Domnule Kingsley, spuse el, iar apoi pe un ton calm și echilibrat adăugă: Trebuie să discut cu dumneata.

Kingsley tresări, deschise ochii și îi roti fără să miște capul. Se uită la Patton, apoi la Degarmo, și în cele din urmă la mine. Ochii îi erau umflați, dar o luminiță se strecură în ei. Se ridică în capul oaselor și se frecă pe față.

— Dormeam, spuse el. Am adormit acum câteva ore. Cred că eram beat criță. În orice caz, mai beat decât mi-ar plăcea să fiu.

Dădu drumul la mâini și le lăsă din nou să atârne.

— Dânsul e locotenentul de la poliția din Bay City. Vrea să vă vorbească, spuse Patton.

Kingsley îi aruncă o scurtă privire lui Degarmo, apoi își mută privirea asupra mea. Când vorbi din nou, vocea îi era lucidă, calmă și moartă de oboseală.

— Așa că i-ai lăsat să pună mâna pe ea, spuse el.

— Aș fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o, am răspuns.

Kingsley reflectă în timp ce se uita la Degarmo. Patton lăsase deschisă ușa de la intrare. Ridică jaluzelele de la cele două ferestre din față și săltă ferestrele. Se așează într-un scaun lângă una din ferestre și își încleșta mâinile peste burtă. Degarmo rămase în picioare privindu-l furios pe Kingsley.

— Kingsley, soția dumitale e moartă, spuse el brutal. Dacă asta e o noutate pentru dumneata.

Kingsley îl privi fix și își umezi buzele.

— O ia ușor, nu-i așa? spuse Degarmo. Arată-i fularul.

Am scos fularul galben și verde și i l-am fluturat în față.

Degarmo ridică degetul mare în sus.

— E al dumitale?

Kingsley recunoscă dând din cap. Își umezi din nou buzele.

— Cam neglijent din partea dumitale să-l lași în urmă, zise Degarmo.

Răsuflă puțin cam greu. Nările i se strânseseră și riduri adânci i se săpaseră la colțurile gurii.

Kingsley răspunse foarte liniștit:

— Unde l-am lăsat?

Aproape că nu se uitase la fular. Nu se uitase deloc la mine.

— La Granada Apartments, pe Strada 8, în Bay City. Apartamentul 716. Ce-ți spun și se pare cunoscut?

Kingsley își ridică foarte lent ochii spre mine.

— Acolo era deci? spuse el slab.

— N-am vrut să merg la ea, am spus, dând din cap. N-aveam de gând să-i dau banii decât dacă discuta cu mine. A recunoscut că l-a omorât pe Lavery. A scos o armă și plănuia să-mi ofere același tratament. Până la urmă m-a primit totuși, dar cineva a ieșit din dosul

unei draperii și m-a pocnit în cap fără să-l văd. Când mi-am revenit din leșin, ea murise. I-am povestit cum arăta, ce-am făcut și ce mi se întâmplase.

M-a ascultat fără să-și miște un mușchi pe față. Când am terminat de vorbit, făcu un gest vag spre fular.

— Ce-are de-a face fularul cu crima?

— Locotenentul îl consideră drept dovadă că dumneata erai cel ascuns în apartament.

Kingsley se gândi la cele spuse. Nu părea să sesizeze foarte repede implicațiile. Se lăsă pe spate în fotoliu și își rezemă capul de el.

— Continuă, spuse el în sfârșit. Presupun că îți dai seama ce vorbești. Eu unul nu înțeleg nimic.

— Foarte bine, fă pe prostul, spuse Degarmo. Ai putea să începi prin a ne da raportul asupra felului cum ți-ai petrecut timpul începând de aseară după ce ți-ai dus amica la ea acasă.

— Dacă te referi la domnișoara Fromsett, zise Kingsley calm, n-am condus-o acasă. A plecat acasă cu un taxi. Aveam și eu de gând să merg acasă, dar n-am făcut-o. În schimb, am venit aici. Mi-am închipuit că voiajul și aerul nopții, ca și liniștea ar putea să mă ajute să-mi recapăt cumpătul.

— Asta-i bună! rânji Degarmo. Să-și recapete cumpătul ca urmare a ce, mă întreb?

— Să-mi recapăt cumpătul după toate grijile pe care le-am avut.

— La naiba! zise Degarmo, un fleac cum ar fi strangularea soției și zgârierea ei n-au să-ți producă prea multe griji, nu-i așa?

— Fiule, n-ar trebui să spui astfel de lucruri, zise Patton. Nu-i frumos. N-ai arătat încă nimic care să fie o dovadă.

— Ah, nu? spuse Degarmo întorcându-și capul dur spre Patton. Dar acest fular, borțosule? Asta nu-i o dovadă?

— Nu dovedește nimic... nimic din ce-am auzit, spuse Patton împăciuitor. Și nici nu sunt așa de borțos cum pretinzi, doar rotunjour.

Degarmo se îndepărtă de el dezgustat. Îl amenință cu degetul pe Kingsley.

— Presupun că n-ai mers deloc la Bay City, spuse el aspru.

— Nu. De ce s-o fi făcut? Marlowe se ocupă de afacere. Și nu pricep de ce tot insiști cu acel fular. Marlowe îl purta, nu eu...

Degarmo rămase pe loc extrem de furios. Se întoarse foarte încet și mă privi mânios și încruntat.

— Nu pricep, zise el. Sincer, nu mai pricep. Nu-i cu puțință ca cineva să-și rădă de mine! Cineva ca tine!

— Nu ți-am spus decât că fularul era în apartament și că l-am văzut pe Kingsley purtându-l mai devreme aseară. Asta părea să fie tot ce voiai să auzi. Aș fi putut adăuga că mai târziu am purtat eu fularul, astfel încât femeia să mă poată recunoaște mai ușor.

Degarmo se îndepărtă de Kingsley și se sprijini de zidul de lângă cămin. Se trase de buza de jos cu degetul mare și cel arătător al mâinii stângi. Mâna dreaptă îi atârna leneșă pe lângă trup, cu degetele ușor crispate.

— Ți-am spus că n-am văzut decât o fotografie a doamnei Kingsley. Unul din noi trebuia să fie capabil să-l identifice pe celălalt. Fularul părea obiectul cel mai nimerit pentru identificare. De fapt, o mai văzusem înainte, deși nu știam cine era. N-am recunoscut-o imediat. M-am întors spre Kingsley: E vorba de doamna Fallbrook, am spus.

— Dar mi-ai spus că doamna Fallbrook era proprietărea casei, răspunse el.

— Așa mi-a spus ea în acel moment. Asta am crezut pe atunci. De ce să n-o cred?

Degarmo scoase un sunet înfundat. Ochii lui căpătaseră o expresie stranie. I-am povestit despre doamna Fallbrook, despre pălăria ei mov, înfățișarea ei aiurea, ca și despre arma goală pe care o ținuse în mână, și cum mi-o înmânase mai târziu. Când am terminat, a spus foarte atent:

— Nu te-am auzit pomenind despre lucrurile astea lui Webber.

— Nu, nu i-am pomenit. N-am vrut să recunosc că fusesem în casă cu trei ore mai înainte. Sau că mă dusesem să discut cu Kingsley înainte de-a informa poliția despre ce s-a întâmplat.

— Au să te adore pentru asta, spuse Degarmo cu un rânjete rece. Doamne, ce fraier am putut să fiu! Cât îl plătești pe detectivul ăsta ca să mușamalizeze lucrurile pentru dumneata, Kingsley?

— Onorariul obișnuit, răspunse Kingsley plat. Și o primă de cinci sute de dolari dacă ar fi putut dovedi că soția mea nu l-a omorât pe Lavery.

— Ce păcat că n-are să primească prima, spuse Degarmo batjocoritor.

— Nu fi ridicol, am spus. Între timp am primit-o.

În cameră se lăsă tăcere. Una din acele tăceri încordate care par că vor fi sfâșiate de bubuitul tunetului. Dar n-a tunat. Tăcerea a rămas acolo în aer grea, solidă, ca un zid. Kingsley s-a mișcat puțin în fotoliu, și după o lungă pauză a dat afirmativ din cap.

— Nimeni nu știe asta mai bine ca dumneata, Degarmo, am spus.

Fața lui Patton era ca o bucată de lemn. Îl privea pe Degarmo calm. Nu se uita deloc la Kingsley. Degarmo se uita la un punct dintre ochii mei, dar nu părea conștient că mai e cineva în odaie. Ca și cum s-ar fi uitat la ceva foarte îndepărtat, un munte dincolo de o vale.

După o lungă perioadă de tăcere, Degarmo spuse calm:

— Nu cred. Nu știu nimic despre nevasta lui Kingsley. Din câte îmi dau seama n-am văzut-o niciodată... până aseară.

Își coborî puțin privirea și mă spionă gânditor. Știa perfect de bine

ce-aveam să spun. Am spus-o în orice caz:

— Și n-ai văzut-o nici aseară. Pentru că era moartă de-o lună. Pentru că se înecase în Little Fawn Lake. Pentru că femeia pe care ai văzut-o moartă la Granada Apartments era Mildred Haviland, iar Mildred Haviland era Muriel Chess. Iar întrucât doamna Kingsley a murit cu mult timp înainte de împușcarea lui Lavery, înseamnă că nu ea l-a omorât.

Kingsley își încleșta mâinile pe brațele fotoliului, dar nu scoase nici un sunet, absolut nici un sunet.

Se lăsă o altă tăcere grea. Patton o rupse vorbind în felul lui grijuliu și târăgănat:

— Asta-i o afirmație cam iresponsabilă, nu-i așa? Îmbrăcată în hainele soției lui Bill și purtând unele din bijuteriile ei ieftine? Cu părul ei blond la fel ca al soției lui și fără o figură de recunoscut? De ce să se îndoiască Bill de ea? A lăsat un bilet care ar putea fi al unei sinucigașe. A plecat. S-au certat. Hainele și mașina ei au dispărut. În timpul lunii cât a fost plecată, Bill n-a auzit o vorbă despre ea. N-avea habar unde plecase. Apoi acest cadavru, cu hainele lui Muriel pe el, iese din lac. O femeie blondă, de mărimea soției lui. Firește, ar fi putut exista diferențe și dacă ar fi iscat bănueli, aceste diferențe ar fi fost cercetate și descoperite. Dar nu era nici un motiv ca să suspectezi un asemenea lucru. Crystal Kingsley era încă în viață. Fugise cu Lavery. Își lăsase mașina la San Bernadino. Trimisese soțului o telegramă de la El Paso. Era în siguranță, în ce-l privește pe Bill Chess. Nu-și bătea capul cu ea. Nu juca nici un rol în povestea lui. De ce să joace?

— Ar fi trebuit să mă fi gândit și eu la asta, spuse Patton. Dar dacă aș fi făcut-o, n-ar fi fost decât una din acele idei care îți vin brusc și de care te dezbari la fel de brusc. Ar fi părut cu totul exagerată.

— În mod superficial, da, dar numai în mod superficial, am răspuns. Să presupunem că acel cadavru n-ar fi ieșit la iveală din lac timp de un an, sau deloc afară de cazul că lacul ar fi fost drenat pentru a se căuta cadavrul. Muriel Chess dispăruse și nimeni n-avea să-și piardă vremea căutând-o. S-ar fi putut să nu mai auzim niciodată de ea. Doamna Kingsley însă era cu totul altă mâncare de pește. Avea bani și legături și un soț neliniștit. Cineva avea s-o caute, așa cum s-a întâmplat în cele din urmă. Dar nu imediat, afară de cazul că ceva îi trezea bănueli. S-ar fi putut să treacă luni până să se descopere ceva. Lacul ar fi trebuit golit, dar dacă ancheta asupra ei ar fi arătat că ea a plecat de la lac și a coborât în oraș și a ajuns până la San Bernadino, iar că de acolo a luat trenul spre răsărit, atunci s-ar fi putut ca lacul să nu fie drenat niciodată. Și chiar, dacă ar fi fost drenat, exista o șansă foarte reală ca trupul găsit să nu fie corect identificat. Bill Chess a fost arestat pentru asasinarea soției. Din câte îmi dau seama, ar fi putut fi chiar condamnat pentru asta, iar atunci istoria cadavrului din lac ar fi luat sfârșit. Crystal Kingsley ar fi lipsit și-ar fi rămas un mister nerezolvat. În cele din urmă, s-ar fi presupus că i s-a întâmplat ceva și că nu mai era în viață. Dar nimeni n-ar fi știut unde sau cum s-a întâmplat. Dacă n-ar fi fost Lavery, s-ar fi putut ca nici măcar să nu avem această discuție. Lavery e cheia misterului. Fusese la Hotelul Prescott din San Bernadino în noaptea când se presupunea că Crystal Kingsley ar fi plecat de aici. A văzut acolo o femeie care avea mașina

lui Crystal, care purta hainele lui Crystal și, firește, știa cine era. Dar nu avea de unde să știe că se întâmplase ceva grav. Nu avea cum să știe că erau hainele lui Crystal Kingsley sau că acea femeie lăsase în garajul hotelului mașina lui Crystal Kingsley. Muriel s-a ocupat de toate aceste lucruri.

M-am oprit și-am așteptat ca cineva să spună ceva. Nimeni n-a vorbit. Patton stătea nemișcat pe scaunul lui, cu mâinile lui plinuțe și fără păr, încheștate confortabil pe burtă. Kingsley își înclină capul pe spate și își ținu ochii pe jumătate închiși, nemișcat. Degarmo se sprijini de peretele de lângă cămin, încordat, alb la față și rece, un om dur, solemn, cu gânduri ascunse profund.

Am continuat să vorbesc.

— Dacă Muriel Chess a jucat rolul lui Crystal Kingsley, înseamnă c-a omorât-o. E foarte simplu. Foarte bine, să privim faptele. Știm cine era în realitate și ce fel de femeie era. Omorâse mai înainte și apoi se căsătorise cu Bill Chess. Fusesse infirmieră la biroul doctorului Almore, amanta lui, și o omorâse pe soția lui Almore într-o manieră atât de abilă încât Almore trebuise să ascundă actul ei. Fusesse, de asemenea, măritată cu un bărbat din poliție de la Bay City care fusesse destul de fraier ca să-i mușamalizeze crima. Așa își recruta bărbații, făcându-i să-i asculte ordinele. N-am cunoscut-o destul ca să-mi dau seama de ce-o făcea, dar datele despre ea o dovedesc. Ce-a fost în stare să facă cu Lavery o dovedește perfect. Omora oamenii care îi stăteau în cale, iar soția lui Kingsley i-a stat în cale. Crystal Kingsley putea să facă bărbații s-o asculte. L-a făcut pe Bill Chess să-i devină amant, dar nevasta lui Bill Chess nu era genul care să vadă așa ceva și să zâmbească. Era în același timp scârbită complet de viața ei la lac, trebuie să fi fost, și voia să plece de acolo. Avea însă nevoie de bani. Încercase să obțină bani de la Almore, iar asta a avut ca rezultat faptul că Degarmo a fost trimis sus, la lac, s-o caute. Atunci s-a cam speriat. Degarmo e genul de om de care nu poți fi niciodată perfect sigur. Avea dreptate când nu putea fi sigură, nu-i așa, Degarmo?

Degarmo își mișcă picioarele pe dușumea.

— Nu prea mai ai mult timp la îndemână, amice, spuse el încruntat. Termină-ți discursul cât mai ai vreme.

— Mildred nu trebuia să ia mașina lui Crystal Kingsley, ca și identitatea ei, sau mai știu eu ce, dar aceste lucruri i-au fost de folos. Banii de care dispunea au ajutat-o serios, iar Kingsley a declarat că soția lui avea asupra ei sume considerabile. Trebuie să fi avut și bijuterii care puteau fi eventual transformate în bani. Toate aceste lucruri au făcut ca uciderea lui Crystal să-i apară drept un act normal, ba chiar agreabil. Iată ce explică motivul, iar acum am ajuns la mijloacele folosite și la ocazia avută. Ocazia a fost pe măsura nevoilor ei. Se certase cu Bill iar el plecase să se îmbete. Îl cunoștea pe Bill, știa

cât putea să se îmbete și cât avea să lipsească. Avea nevoie de timp. Timpul era extrem de important. Trebuia să fie sigură că dispunea de timp. Altminteri, întregul plan cădea baltă. Trebuia să-și împacheteze lucrurile și să le ducă în mașină la Coon Lake, unde avea să le ascundă pentru că trebuia ca ele să dispară. Apoi, urma să se întoarcă acasă pe jos, s-o omoare pe Crystal Kingsley, s-o îmbrace în lucrurile lui Muriel Chess și s-o ducă jos la lac. Toate astea necesitau timp. În ce privește crima, îmi închipui că a făcut-o pe Crystal să se îmbete sau a lovit-o în cap și-a înecat-o în cada din cabană. Un lucru logic și simplu. Era infirmieră și știa cum să se ocupe de astfel de lucruri, cum ar fi trupurile omenești. Știa să înoate, am aflat de la Bill că era o înotătoare de clasă. Iar un trup înecat avea să se ducă la fund. Nu-i rămânea decât să-l mute unde voia, în zona adâncă a lacului. Nu exista nimic în acest plan peste puterea unei femei care știa să înoate. A făcut-o, s-a îmbrăcat în hainele lui Crystal Kingsley, a mai împachetat ce-avea nevoie, s-a suit în mașina lui Crystal și-a plecat. Iar la San Bernadino a dat de prima problemă, și anume Lavery.

— Lavery o cunoștea sub numele de Muriel Chess. Nu avem nici o dovadă și nici un motiv să presupunem că o cunoștea sub o altă identitate. O văzuse sus la lac și era probabil în drum spre lac din nou când a dat de ea. Lui Muriel nu i-a plăcut întâlnirea. Sus la lac, Lavery avea să găsească o cabană încuiată, dar ar fi fost în stare să înceapă să discute cu Bill, iar planul ei prevedea ca Bill să nu știe sigur că ea plecase de la Little Fawn Lake. Așa încât dacă trupul avea să fie găsit, ar fi fost în stare să-l identifice. Atunci, și-a fixat atenția asupra lui Lavery ceea ce nu i-a fost prea greu. Dacă e ceva de care suntem siguri în privința lui Lavery e că nu putea să reziste să nu facă curte femeilor. Cu cât erau mai multe, cu atât era mai bine. Lavery era o pradă ușoară pentru o femeie ca Mildred Haviland. Așa că s-a dat la el și l-a luat cu ea. L-a dus la El Paso, și de acolo a trimis telegrama despre care el habar n-avea. În cele din urmă, l-a urmat la Bay City. Probabil că nu avea nici o alegere. El voia să se întoarcă acasă iar ea nu-l putea lăsa să se îndepărteze. Lavery devenise o primejdie pentru Mildred. Lavery putea să distrugă toate indicațiile că soția lui Kingsley a plecat cu adevărat de la Little Fawn Lake. Când ancheta pe urmele lui Crystal Kingsley ar fi început cu adevărat, ar fi ajuns la Lavery, iar în acel moment viața lui nu mai făcea doi bani. Primele lui declarații de negare s-ar fi putut să nu fie crezute, și nu au fost, dar când s-ar fi decis să spună întregul adevăr, acela avea să fie crezut fiindcă putea fi controlat. Așa încât a început căutarea lui Crystal Kingsley și Lavery a fost împușcat imediat în baie, chiar în noaptea după ce m-am dus acolo să discut cu el. Asta-i tot, afară de faptul că Mildred s-a întors la el acasă a doua zi dimineață. E unul din acele lucruri pe care criminalii par să le facă. A spus că Lavery îi luase banii, dar n-am

crezut-o. Cred mai degrabă c-a bănuir că avea banii lui ascunși undeva, sau c-ar fi trebuit să verifice locul crimei cu calm și să se asigure că totul era în ordine și îndreptat în direcția voită. Sau poate că era doar ce-a spus, că s-a întors să ducă în casă ziarul de dimineață și sticla de lapte. Orice e posibil. S-a întors, și-am dat de ea acolo, și mi-a jucat o comedie care m-a prosti de tot.

— Dar cine a omorât-o, fiule? spuse Patton. Am impresia că nu crezi că Kingsley a făcut-o?

M-am uitat la Kingsley și-am spus:

— Mi-ați spus că n-ați vorbit direct cu ea la telefon. Ce se întâmplă cu domnișoara Fromsett? Ea a crezut că vorbește cu soția dumitale?

Kingsley clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Ar fi foarte greu s-o ducă cineva de nas. Tot ce mi-a spus a fost că vocea părea reținută și schimbată. N-am avut nici o bănuială atunci. Când am intrat în această cabana aseară, am simțit că ceva nu era în regulă. Era prea curat, prea ordine și aranjat. Crystal nu lăsa lucrurile astfel în urma ei. Ar fi fost haine în dezordine în dormitor, mucuri de țigări prin toată casa, sticle și pahare în bucătărie. Ar fi fost farfurii nespălate, muște și furnici. Mi-am închipuit că soția lui Bill ar fi putut să facă ordine, apoi mi-am amintit că soția lui Bill nu putuse s-o facă, nu în acea zi. Fusesse prea ocupată să se certe cu Bill și să fie omorâtă sau să se sinucidă, indiferent de alternativă. Am reflectat la asta într-un mod cam confuz, dar nu pot să pretind c-am ajuns într-adevăr la o concluzie.

Patton se ridică de pe scaun și se duse pe verandă. Se întoarse ștergându-se pe buze cu batista lui crem. Se așeză la loc, se lăsă pe coapsa stângă fiindcă purta tocul pistolului pe cea dreaptă. Îl privi gânditor pe Degarmo. Degarmo rămase lângă perete, încordat și rigid, ca o stană de piatră. Mâna dreaptă îi atârna de-a lungul trupului, cu degetele încovoiate.

— Încă n-am auzit cine-a omorât-o pe Muriel, zise el. E parte din spectacol sau e ceva care trebuie să fie dezlegat?

— Cineva care a crezut că ea trebuie să moară, cineva care o iubise și o urâse, cineva care avea prea mult simțul răspunderii polițienești pentru ca s-o lase să scape să comită și alte crime, dar nu destul de etic ca s-o aresteze și să îngăduie ca povestea să iasă la suprafață. Cineva ca Degarmo.

40

Degarmo își îndreptă spinarea și se îndepărtă de perete, zâmbind trist. Mâna lui făcu o mișcare bruscă, rapidă, care se încheie cu un revolver. Îl ținea cu un gest degajat, cu țeava îndreptată spre podeaua din fața lui. Vorbi fără să mă privească.

— Poate că ai și o mică dovadă care să susțină bănuielile. Sau poate nu-i destul de important pentru tine.

— O mică dovadă, am spus. Da, nu-i prea mare. Dar are să crească. Cineva a stat în dosul acelei draperii verzi la Granada Apartments mai mult de-o jumătate de oră și-a stat tăcut cum numai un polițist știe să stea. Cineva care avea o bătă de polițist. Cineva care știa c-am fost lovit la ceafă fără să cerceteze. I-ai spus asta lui Shorty, mai ții minte? Cineva care știa că femeia ucisă fusese și ea lovită cu bâta, deși lovitura nu era vizibilă, cineva care nu se ocupase de anchetă pentru a ști acest amănunt. Cineva care a dezbrăcat-o până la piele și i-a zgâriat trupul cu o furie sadică pe care numai un bărbat ca dumneata o poate avea pentru femeia care îi făcuse viața un iad. Cineva care are sânge și urme de piele sub unghii, destul ca un chimist să-și dea seama de proveniența lor. Bănuiesc că n-ai să-l lași pe Patton să se uite la mâna dumitale dreaptă, Degarmo.

Degarmo ridică mâna dreaptă și zâmbi. Un zâmbet lat și fad.

— Și cum aș fi putut să știu unde s-o gădesc? Întrebă el.

— Almore a văzut-o ieșind sau intrând în casa lui Lavery. Asta l-a făcut să fie foarte nervos și de asta te-a chemat când m-a văzut că rămân pe loc. Iar în ce privește aflarea adresei ei, n-aș putea să spun. Dar nu văd nimic greu de realizat în asta. Te-ai fi putut ascunde în casa lui Almore și s-o fi urmărit, sau să-l fi urmărit pe Lavery. O operație obișnuită pentru un polițist.

Degarmo dădu din cap și rămase tăcut o clipă, adâncit în gânduri. Fața îi era sumbră, iar în ochii lui albaștri, metalici, se vedea o luminiță de amuzament. În odaie aerul era cald și încordat, amenințând cu un dezastru inevitabil. Părea să fie mai puțin conștient de asta, decât eram noi.

— Aș vrea să plec, spuse el în cele din urmă. N-am să merg prea departe, dar nici un polițai de duzină n-are să pună laba pe mine. Aveți vreo obiecție?

— Nu-i cu puțință, fiule, spuse Patton calm. Știi că trebuie să te arestez. Nici una din aceste acuzații nu e încă dovedită, dar nu te pot lăsa să pleci.

— Ai o burtă mare și nostimă, Patton. Sunt un bun țintaș. Cum propui să mă arestezi?

— Am încercat să gădesc o cale, spuse Patton și își trecu mâna prin păr, împingând spre spate pălăria lui neagră. N-am găsit încă una și nu vreau să mă trezesc cu găuri în burtă. Dar nu pot să te las să mă faci de râs în ținutul meu.

— Lasă-l să plece, am spus. Nu poate să scape din acești munți. De asta l-am adus aici.

Patton spuse serios:

— Cineva ar putea să fie rănit dacă încercăm să-l arestăm. N-ar fi

drept. Dacă cineva trebuie s-o facă, acela sunt eu.

— Ești un om cumsecade, Patton, spuse Degarmo rânjind. Am să-mi pun arma la loc la subsuoară și-o luăm de la început. Sunt în stare și de-așa ceva.

Își vârî arma la subsuoară. Stătea cu brațele bălăbănind, cu bărbia împinsă puțin înainte, atent. Patton mesteca lent, cu ochii lui palizi ațintiți asupra ochilor vii ai lui Degarmo.

— Sunt așezat, se plânse el. Nu sunt atât de rapid ca tine, în orice caz. Atât că nu vreau să par fricos. Mă privi trist. De ce naiba a trebuit să-l aduci aici? Nu-i legat de problemele mele. Uite în ce m-ai vârât. Părea jignit, confuz și cam neajutorat.

Degarmo își lăasă puțin capul pe spate și râse. În timp ce râdea, mâna i se repezi din nou la armă.

Nu l-am văzut pe Patton făcând nici o mișcare. Odaia răsună brusc de tunetul Coltului său.

Brațul lui Degarmo zvâcni într-o parte, și revolverul Smith and Wesson îi zbură din mână și se lovi cu un sunet dur de placajul de pin noduros de pe peretele din spate. Își scutură mâna amortită și o privi cu uimire.

Patton se ridică încet. Merse agale prin cameră și lovi cu piciorul arma lui Degarmo, făcându-i vânt sub un scaun. Degarmo își sugea sângele de sub încheietură.

— Mi-ai dat o șansă, spuse Patton trist. N-ar fi trebuit să dai niciodată o șansă unui om ca mine. Am fost țințaș de frunte de mai mulți ani de cât ești tu pe lume, fiule.

Degarmo dădu din cap, își îndreptă spatele și porni spre ușă.

— Nu face asta, spuse Patton calm.

Degarmo își continuă drumul. Ajunse la ușă și împinse paravanul de plasă. Se uită înapoi la Patton iar fața i se albise de tot.

— Am să plec, spuse el. N-ai decât un mijloc de-a mă opri. Adio, borțosule.

Patton nu mișcă nici un deget.

Degarmo ieși pe ușă. Pașii lui răsunară grei pe verandă, apoi pe trepte. M-am dus la fereastra din față și m-am uitat afară. Patton nu se mișcase. Degarmo coborî treptele și porni spre vârful digului.

— Traversează digul, am spus. Andy are o armă?

— Nu cred c-are s-o folosească, chiar dacă ar avea, răspunse Patton calm. N-are nici un motiv s-o facă.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am spus.

— N-ar fi trebuit să-mi dea o astfel de șansă, spuse el. Mă avea la cheremul lui. Trebuie să mă răsplătesc. Dar cam meschin. N-are să-i fie de mare folos.

— E un criminal, am spus.

— Nu-i acel tip clasic de criminal. Ți-ai încuiat mașina?

— Andy se apropie din cealaltă parte a digului, am spus dând din cap. Degarmo l-a oprit. Îi vorbește.

— Poate că are să ia mașina lui Andy, spuse Patton trist.

— Să mă ia dracu dacă mai pricep ceva, am repetat.

M-am uitat înapoi la Kingsley. Își ținea capul în mâini și se uita la podea. M-am întors cu privirea la fereastră. Degarmo dispăruse dincolo de colină. Andy era la jumătatea drumului pe dig, mergând încet, uitându-se din când în când peste umăr. Din depărtare se auzi zgomotul unei mașini care pornea. Andy se uită la cabană, apoi se întoarse și începu să alerge pe dig.

Zgomotul motorului se stinse. Când nu se mai auzi deloc, Patton spuse:

— Bănuiesc c-ar trebui să ne întoarcem la birou și să dăm niște telefoane.

Kingsley se sculă brusc, se duse în bucătărie și se întoarse cu o sticlă de whisky. Își turnă o dușcă serioasă și o dădu pe gât stând în picioare. Făcu un gest cu mâna și păși greoi prin odaie. Am auzit trosnind arcurile patului.

Patton și cu mine am ieșit tăcuți din cabană.

Patton tocmai terminase de telefonat ca să se blocheze șoseaua, când a primit un telefon de la sergentul de gardă aflat la digul de la Puma Lake. Am ieșit și ne-am suit în mașina lui Patton iar Andy ne-a condus rapid prin sat, de-a lungul malului lacului până la marele dig de la capătul lui. Ni s-a făcut semn să trecem și-am ajuns la sergentul care ne aștepta lângă clădirea comandamentului.

Sergentul ne indică să-l urmăm, porni jeepul și-am mers cam vreo sută de metri pe șosea până când am ajuns la un punct unde câțiva soldați stăteau la marginea peretelui stâncos și se uitau în jos. Mai multe mașini se opriseră și un grup de oameni se adunase lângă soldați. Sergentul se dădu jos din jeep, iar Patton, Andy și cu mine am coborât din mașină și ne-am apropiat de sergent.

— Tipul n-a oprit la apelul santinelei, spuse sergentul cu amărăciune. Aproape că l-a călcat cu mașina. Santinela de la mijlocul digului a trebuit să sară în lături ca să nu fie lovită. Cea de la celălalt capăt al digului n-a mai putut răbda. I-a cerut să oprească. El a continuat să meargă.

Sergentul își mestecă guma și se uită în jos la poalele canionului.

— În astfel de cazuri avem ordin să tragem, spuse el. Santinela a tras. Arată spre urmele lăsate pe marginea prăpastiei. Aici și-a pierdut direcția.

La vreo treizeci de metri la picioarele canionului se afla o mașină, zdrobită de marginea unei enorme stânci de granit. Era dată aproape peste cap și se aplecase puțin. Jos se găseau trei oameni. Deplasaseră mașina atât cât să poată scoate ceva dinăuntru.

Ceva care fusese cândva un om.

Sfârșit

- {1} Acțiunea romanului se petrece în timpul celui de-al doilea război mondial (n. tr.).
- {2} Lege federală care pedepsește trecerea cu forța a unei persoane dintr-un stat într-altul. Se aplică mai ales la răpiri (n. tr.).
- {3} *United Service Organization*. Asociație care s-a ocupat de soldații americani în concediu sau înainte de plecarea pe front (n. tr.).
- {4} *Stephen Grover Cleveland* (1837–1902), cel de-al 22-lea și al 24-lea președinte al Statelor Unite (1885–1891: 1893–1897).
- {5} Los Angeles (n. t.).
- {6} Băutură cu ghimber (n. tr.).
- {7} *Philo Vance* e detectivul din romanele polițiste scrise de S.S. Van Dine între anii 1930–1940 (n. tr.).
- {8} Legumă verde din familia conopidei (n. tr.).

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41